

KARL MAY
AZ EZÜST-TÓ KINCSE
VADNYUGATI TÖRTÉNET

A MŰ EREDETI CÍME:
DER SCHATZ IM SILBERSEE
A MAGYAR IFJÚSÁG SZÁMÁRA ÁTDOLGOZTA:
SZINNAI TIVADAR

TARTALOM

ELSŐ FEJEZET
A FEKETE PÁRDUC

MÁSODIK FEJEZET
AZ ÖRDÖG NEM ALSZIK

HARMADIK FEJEZET
A TUTAJOSOK TÁBORÁBAN

NEGYEDIK FEJEZET
A VADON TÖRVÉNYE

ÖTÖDIK FEJEZET
A HULLÁMZÓ PRÉRI

HATODIK FEJEZET
VÁGTATÁS AZ ÉJSZAKÁBAN

HETEDIK FEJEZET
A BUTLER-FARM OSTROMA

NYOLCADIK FEJEZET
A KURUZSLÓ

KILENCEDIK FEJEZET
CSEL ÉS ELLENCSEL

TIZEDIK FEJEZET
RÉGI BŰNÖK

TIZENEGYEDIK FEJEZET
INDIÁNOK FOGSÁGÁBAN

TIZENKETEDIK FEJEZET
NÉGYES PÁRVIADAL

TIZENHARMADIK FEJEZET
ÁRULÁS

TIZENNEGYEDIK FEJEZET
AZ EZÜST-TÓ TITKA

ELSŐ FEJEZET A FEKETE PÁRDUC

Forrón sütött a júniusi nap. A Dogfish hatalmas lapátkerekei lankadatlanul hasították az Arkansas folyó tajtékos hullámain. A gőzös kora reggel indult el Little Rockból, és már közeledett Lewisburg felé, ahol délben kellett kikötnie.

Az első osztály utasai kabinjaikba menekültek a perzselő nap elől. A fedélzeti utasok hordók, ládák és egyéb csomagok árnyékában húzódtak meg. Itt kifeszített ponyva alatt söntésasztal is állt, ahol olcsóbbfajta, de erős italokat árusítottak.

A söntésasztal mögött pincér bóbiskolt a hőségtől tikkadtn. Ha néha-néha felemelte fejét, bosszús pillantást vetett az asztal előtt nagy félkörben üldögélő alakokra. Külsőjük bizony csöppet sem volt bizalomkeltő. Vagy húszan lehettek és kockáztak; a bádogbögre, amelyben a kockákat rázták, kézzel kézzel járt. Nem pénzbe játszottak, hanem pálinkába. Aki vesztett, egy-egy *kört* fizetett a kompániának. Nagy lármát csaptak, s megzavarták a pincért szunyókálásában.

Nyilván nem itt a hajón talákoztak először, hanem hosszabb ideje ismerték egymást. Hol az egyik, hol a másik volt durva tréfáik céltáblája. Mégis akadt köztük valaki, akivel nem mertek bizalmaskodni, sőt észrevehető tisztelettel néztek rá. Egyébként *kornel*nek szólították, félig helyesen, félig hibásan ejtve ki a *colonel* szót, amely ezredest jelent. Mondanunk sem kell, hogy ezt a címet ő adományozta önmagának, ami egyáltalán nem volt szokatlan azokban az időkben.

A kornel magas, szikár ember volt, kurtára nyírt haja vörös, pofaszakála is rőt, arcvonásai élesek. Határozottan volt benne valami rókaszerű. Nehéz, szöges bakancsot viselt, barna vászonnadrágot és zekét. Széles karimájú nemezkalapját hátrtolta a fejbúbjára, gyűrött, mocskos ingének széles gallérját kihajtotta. Dereára rojtos piros kendőt csavart, melyből két pisztoly és egy vadászkesz nyele kandikált elő. Mellette hátizsákja hevert és egy dupla csövű puska.

Társainak a ruházata hasonló volt: gyűrött és piszkos, majdnem rongyos; de valamennyien kitűnő fegyverekkel dicsekedhettek. Szenvedélyesen elmerültek a kockajátékban, melyet legfeljebb egy-egy szitok vagy káromkodás szakított félbe, no meg az ivás, ha valamelyiküknek fizetnie kellett. Barna arcuk tüzelt; kívülről a nap hevítette, belülről meg a szesz.

A kapitány elhagyta a parancsnoki hidat, és a hátsó fedélzetre sietett, hogy a kormányosnak utasításokat adjon. Amikor ez megtörtént, a kormányos megkérdezte:

- Mit szól ahhoz a kockázó társasághoz, kapitány úr? Nekem nem tetszenek.
- Nekem sem - felelte a kapitány. - Aratómunkásoknak mondják magukat. Nem irigylem a farmert, akihez elszegődnek.
- Eszük ágában sincs elszegődni. Ismerem ezeket: csupa tramp¹ - munkakerülő, vagy még annál is rosszabb. Csak ne csináljanak a hajón is galibát.

¹ Tramp (ejtsd: tremp) - csavargó

- No, néhány trappal még elbánnak - vélte a kapitány. - Elég matrózunk van ahhoz, hogy vízbe hajgáljuk a rendetlenkedőket. Lehet készülődni a kikötésre. Tíz perc múlva Lewisburgba érünk.

Nemsokára házak bukkantak elő a parton. A hajó gőzsípja hosszú füttyel köszöntötte a várost. Az utasok a korláthoz tódultak. Nem volt sok bámulnivaló, de örültek mindennek, ami egy kis változatosságot visz az út egyhangúságába. Néhány ládát és csomagot raktak fel, s mindössze három új utas szállt be. Előbb egy fehér ember, utána két indián - az egyik javakorabeli férfi, a másik jóval fiatalabb, szinte még kamasz.

A fehér utas széles vállú, izmos ember volt, pirosposzgás arcát sűrű fekete körszakáll keretezte. Az őserdei favágók darócruháját viselte. Hódprém sapkája annyira megkopott, hogy már alig volt rajta szőr. Széles bőrvébe dugott késén és pisztolyán kívül puskája is volt; hosszú nyelű fejszét és számos olyan holmit cipelt, amely a Vadnyugaton az erdei emberek nélkülözhetetlen felszereléséhez tartozott.

Amikor megfizette a viteldíjat, körülnézett a fedélzeten. Az első osztályú utasok, úgy látszik, nem érdekelték túlságosan, inkább azokat vette szemügyre, akiket a kapitány az imént trampeknek nevezett. Pillantása a kornelen akadt meg. De rögtön el is fordította fejét és úgy tett, mintha magas szárú, vízhatlan csizmáján talált volna valami igazítanivalót.

„Mi a fene! - dünnyögte magában. - Csak nem a vörös Brinkley? Jó lesz vigyázni... Remélem, nem ismert meg.”

A kornel tünődve bámult rá, majd társaihoz fordulva, halkán megjegyezte:

- Nézzétek azt a fekete szakállast! Úgy rémlik nekem, már volt dolgom vele, de nem tudom biztosan.

- Mit törödsz vele? - felelte az egyik tramp. - Hisz ide se néz.

- Nono..., nem örülnék neki, ha az lenne, akit én gondolok. Vannak dolgok, amiket legjobb elfelejteni. Kedvem volna megkérdezni a nevét.

- Hát azt mégsem lehet.

- Miért ne, Bruns? Megkínálom egy pohár itallal. Nem utasíthatja vissza, ha nem akar megsérteni. Mert akkor pisztolyt rántok.

- Ahogy nézem - mondta Bruns -, nem olyan ember, akivel kukoricázni lehet.

- No, fogadjunk! - súgta a kornel.

- Igen, fogadjatok - felelték többen is egyszerre. - Aki veszít, egy kört fizet!

- Várjunk csak - mondta Bruns, tarkóját simogatva. - Csak akkor fogadok, ha revansot is adsz. Csináljunk két próbát.

- Akár hármat is, ha akarod - felelte a kornel.

- Annál jobb. Három fogadás és három koccintás! A végén fizetünk.

- Hát kivel koccintsak? Kit kínáljak meg?

- Mindenekelőtt a fekete szakállast, akivel, azt hiszed, már találkoztál.

- És azután?

- Azután szólítsd meg a régi utasok egyikét, például azt a magas úriembert, aki a korlátnak támaszkodik. Valóságos óriás, nem?

- Hát aztán! És a harmadik?

- Nézd csak azt az indiánt, aki most szállt be. Az öregebbet persze. A másik még kamasz, alighanem a fia. Vagy talán félsz az öregebbiktől?

Mindenki nevetett. A kornel megvetően vonogatta a vállát.

- Olyan rézbőrű még nem született, akitől én megijednék, magad is tudod. Inkább az a fehér óriás aggaszt egy kicsit. No de elbánok vele is, arra mérget vehetsz. Jól megnőtt ugyan, de az nem számít. Aki ezen a vidéken ilyen elegáns ruhában utazik, csak elpuhult ficsúr lehet. Ha okoskodik, majd tanul tőlem valamit!

- Áll a fogadás! - kiáltotta Bruns. - Három utas, három pohár. Rajta!

Olyan hevesen beszélt, hogy magára vonta az utasok figyelmét. Első pillantásra látták, hogy már félig részeg alakok hangoskodnak ott, és sietve elfordították tekintetüket.

A kornel, két teli pohárral a kezében, a fekete körszakállashoz lépett és megszólította:

- Jó napot, uram! Engedje meg, hogy megkínáljam egy pohár itókával. Szeretek úriemberekkel koccintani, és látom, hogy ön az. Igyunk hát egymás egészségére!

A körszakállas nagyot nézett, és ajkán alig észrevehető mosoly villant át.

- Well - mondta -, megtehetem önnek ezt a szívességet, ha éppen akarja, de előbb tudni szeretném, kihez van szerencsém.

- Igaza van, uram! Én is szeretem tudni, kivel iszom. Brinkley ezredes vagyok. És ön?

- Az én nevem Thomas Grosser, ha nincs ellene kifogása. Nos hát - egészségére, ezredes!

Átvette a poharat, kiürítette, és visszaadta az „ezredesnek”. Brinkley arca diadaltól sugárzott. Tetőtől talpig végigmérte a körszakállast, és kötekedően megjegyezte:

- Grosser? Ez hollandus név, ugye? Ha sejtettem volna, hogy egy istenverte hollandussal van dolgom!

- Téved, uram - felelte a másik nyugodtan. - Az én bölcsőmet a német Rajna mellett ringatták. No de mindegy. Köszönöm az italt, isten vele!

Sarkon fordult, és faképnél hagyta Brinkleyt.

„Szóval csakugyan Brinkley - gondolta. - És most ezredesnek nevezi magát! Valami rosszban sántikál megint, annyi bizonyos. No, majd résen leszek.”

Brinkley bosszankodva nézett utána. Megnyerte ugyan az első fogadást, de túlságosan gyorsan és simán. Jobb szerette volna, ha a körszakállas eleinte vonakodik, és csak a fenyegetés hatása alatt adja be a derekát. Sajnos, több esze volt, és elrontotta a mulatságot. A kornel káromkodott egyet, és visszatért a söntésasztalhoz. Újra megtöltötte a poharakat, és elindult következő áldozata, az indián felé.

A két rézbőrű merev arccal állt egy nagy láda mellett. A fiatalabbik tizenöt éves lehetett, és feltűnően hasonlított a másikra. Ruhájuk és fegyvereik is egészen egyformák voltak. A vak is láthatta: apa és fia.

Oldalt rojtos bőrnadrágot viseltek és sárga színű mokasszint. Vállukat tarka mintás finom takaró borította. Simán hátrafésült fekete hajuk olyan hosszú volt, hogy a hátukat verte, s a fejük ettől szinte nőiesnek hatott. Kerek arcuk kifejezése csupa jóindulat volt, s még az sem tette ijesztővé, hogy a közepére jobbról-balról egy-egy cinóbervörös foltot festettek. A láda, amelynek támaszkodtak, embernői magasságú, hatalmas alkotmány volt. Hátukat megvetve,

egykedvűen, lesütött szemmel álltak ott, s még akkor sem emelték fel tekintetüket, amikor Brinkley odalépett hozzájuk, és megszólította őket:

- Csuda meleg van ma, igaz-e? Ilyenkor jólesik egy korty ital! Nesze, öreg, locsold meg a torkodat!

Az indián meg se moccant. Tört angolsággal felelte:

- *Not drink* - nem inni.

- Micsoda? Nem akarsz inni? - rivallt rá a rőt pofaszakállas. - Egy gentleman megkínál, és visszautasítod? Hát nem tudod, hogy ez olyan sértés, amely vért kíván? Hogy hívnak?

- Nintropan Huey - felelte az indián nyugodtan, csendesen.

- És milyen törzshöz tartozol?

- Tonkava.

- Ahá! Nyápic tonkava vagy! A legszelídebb indián törzs, amely még egy koszos kismacs-kától is fél! És velem mersz ellenkezni? Nos, iszol, vagy nem iszol?

- Tüzes víz..., nem szeretni.

- Akkor kapsz valami mást! Nesze, te vörös kutya! - ordította Brinkley, és csattanó pofont mért az öregebb indián arcára.

A másik indián karja megrándult, mintha megragadna valamit a takaró alatt. De közben apjára nézett, aki parancsoló pillantással nyugalomra intette.

Az idősebb indián arca és alakja egészen megváltozott. Szeme lángolt, arcizmai megfeszültek, és termete mintha hirtelen megnőtt volna. De csakhamar újra lesütötte szemét; válla meggörnyedt és arca alázatos, türelmes kifejezést öltött.

- Nos, mit szölsz ehhez? - kérdezte Brinkley gúnyosan.

- Nintropan Huey köszöni - hangzott a válasz.

- Annyira ízlett a nyakleves, hogy meg is köszönöd? No, akkor adok még egyet!

Karja megint nekilendült, de az indián villámgyorsan leguggolt, és így Brinkley keze teljes erővel a láda falához csapódott. A deszka mögül előbb fenyegető morgás hallatszott, majd olyan vérfagyasztó ordítás, hogy a hajó szinte beleremegett.

A kornel hátraugrott, elejtette a poharat, és rémülten felkiáltott:

- A teremtésit! Hát ez mi? Miféle vadállatot szállítanak ebben a ládában? Hogy ezt megengedik!

Nagy kiabálás és sikoltozás támadt. Ekkor előlépett egy kopasz, pocakos férfi, és mézes-mázos mosollyal igyekezett megnyugtatni az utasokat:

- Csigavér, hölgyeim és uraim! A riadalomra semmi ok! A láda az enyém, és nincs benne más, csak egy párduc. Egy kedves kis párduc, egy szófogadó fekete cica...

- Micsoda? Fekete párduc? - sikoltotta egy pápaszemes vézna emberke, aki olyan volt, mint egy igazi szobatudós. - *Felis pardus!* Hisz a fekete párduc a legveszedelmesebb vadállat! Nagyobb, mint az oroszlán vagy a tigris, és sokkal vérszomjasabb! Ez itt milyen idős?

- Egy cica, ha mondom..., mindössze hároméves, uram!

- Mindössze? Hallatlan! Hiszen hároméves korában már teljesen fejlett bestia! Hát szabad ilyet utasszállító hajóra rakni? Ki felel érte?

- Én vállalom a felelősséget! Hölgyeim és uraim, engedjék meg, hogy bemutatkozzam - mondta a kopasz, s mélyen meghajolt. - Jonathan Boyler vagyok, a híres Boyler-féle állatsereglet tulajdonosa. Ez a fekete párduc New Orleansba érkezett részemre. Legjobb állatszélidítőmmel oda utaztam és átvettem, most meg viszem haza. Mindig csak éjjel etetjük, mert nem akarunk feltűnést kelteni. Elfogyaszt egy fél borjút, aztán egész nap alszik. Persze, ha dörömbölnek a ládján, felébred, és morog egy kicsit.

- Morog egy kicsit? Köszönöm szépen! - kiáltotta a pápaszemes, és hangja megcsuklott felháborodásában. - Tiltakozom! Nem vagyok hajlandó egy hajón utazni ezzel a bestiával!

- Hát mit csináljak vele?

- Dobja a folyóba! Még mielőtt szétrúgná ezt a ládát!

- Nem rúghatja szét, hiszen vasketrecben van! A láda csak burkolat.

- Mutassa meg a ketrecet! - követelte a pápaszemes.

- Igen, mutassa meg! Látni akarjuk! - kiáltották többen is.

- Nagyon szívesen - felelte a menaszériatulajdonos. - Hölgyeim és uraim, van egy indítványom! Rendezünk egy kis bemutató előadást. A hajón lassan telik az idő, hadd legyen részük egy kis szórakozásban. Csekély díjazás ellenében megnézhetik a párduc etetését. Padokat állítunk fel három sorban. Az első sor egy dollár, a második fél dollár, a harmadik potom negyed dollár! Méltóztassanak befizetni!

Kihozta kalapját, és körbejárt vele. A kalapba sűrűn hullottak a pénzdarabok. Közben előjött a szelidítő is, és hozzálátott a rögtönzött cirkuszi előadás előkészületeihez. A hangulat megváltozott. Az utasok most már mosolygó kíváncsisággal várták az érdekesnek ígérkező mutatványt.

A kornel visszatért cimboráihoz.

- Fiúk! - mondta. - Az egyik fogadást megnyertem, a másikat elveszítettem, mert az a buta indián visszautasította az italt. Hátra van a harmadik. Figyeljete! Most megszólítom azt a Góliátot.

Két teli pohárral elindult a daliás termetű utas felé.

A kapitány a nagy zenebonára lejött a parancsnoki hídról. A „Góliát” éppen vele beszélgetett. Negyven év körüli, simára borotvált arcú férfi volt, s egy jó fejvel kimagaslott az utasok közül. Kitűnő szabású, elegáns ruhát viselt, mintha nem is a Vadnyugaton élne, hanem egy fővárosi szalonból lépett volna elő. De legérdekesebb a szeme volt - acélos, kék szem, mely lenyűgöző nyugalommal nézett a világba. Tengerészeknek van ilyen tekintetük, de a puszták és préri lakóinak is - olyan embereknek, akik megszokták a határtalan messzeséget.

- Uram - lépett hozzá a kornel -, megkínálom egy pohár brandyvel. Remélem, mint igazi gentleman nem utasítja vissza, és azt is elárulja, kihez van szerencsém.

Az óriás csodálkozó pillantást vetett rá, de már el is fordította fejét, hogy folytassa beszélgetését a kapitánnyal.

- Hogyan? - kiáltott fel a kornel. - Süket talán, vagy nem méltat arra, hogy szóba álljon velem? Figyelmeztetem, hogy ilyen dolgokban nem ismerem a tréfát! Okulhatna annak az indiánnak a példáján!

Az elegáns úr könnyedén vállat vont, és megkérdezte a kapitányt:

- Mit szól ehhez a fickóhoz? Ön a tanúja, hogy nem én kötöttem belé!

- Micsoda? Fickónak merészel nevezni? - sziszegte a kornel. - No, majd én megtanítom tisztességre! De aztán...

Nem fejezhette be, mert az óriás ebben a pillanatban öklével úgy állon vágta, hogy elterült a padlón, sőt még néhány lépésnyire továbbgurult. De csakhamar feltápáskodott, kést rántott, és döfésre készen elindult újra az óriás felé.

A jól öltözött férfi zsebre tett kézzel állt ott, mosolyogva, mintha semmi sem történt volna. Egyszerűen levegőnek nézte a kornelt, aki toporzékolt dühében.

- Te rühes kutya! - ordította. - Ezért megfizetsz!

A kapitány közbe akart lépni, de az óriás szelíden félretolta. Nyugodtan megvárta, hogy támadója a közelébe érjen, aztán felemelte jobb lábát, és gyomron rúgta. Olyan hatalmas rúgás volt, hogy a kornel összeesett, és megint elgurult.

- Most már elég legyen! - kiáltott rá az óriás fenyegető hangon.

A kornel megint talpra ugrott, visszadugta kését az övébe, és előrántotta egyik pisztolyát. Az óriás kihúzta jobbját a zsebéből. Kezében kis revolver csillant meg. Egy... két... három éles, nem is nagyon erős csattanás hallatszott, és a kornel felsikoltott fájdalomában. Kezéből kihullott a pisztoly. Pontosan az ujjait találták el a kis revolver golyói.

- Majd máskor meggondolod, mielőtt megtámadnál valakit csak azért, mert utál a mocskos poharadból inni - jegyezte meg az óriás szinte barátságos hangon.

- Fiúk! - kiáltott fel a kornel. - Intézzük el ezt a ficsurat!

Mindjárt kiderült, hogy az óriás egy szervezett zsványbandával került szembe. Valamennyien kést rántottak, és egy emberként rohantak az óriás felé. Ez azonban felemelte kezét, és rájuk rivallt:

- Gyertek csak! Hadd lássam, kinek van kedve Old Firehand öklével megismerkedni!

Ennek a névnek bűvös hatása volt. Amint meghallották, tüstént megtorpantak. Még a kornel is, aki kését vérző jobbja helyett bal kezében markolta, rémülten visszahőkölt.

- Old Firehand! - kiáltotta megdöbbenve. - Ki gondolta volna! Az ördögbe is, miért nem nevezte meg magát mindjárt?

- Takarodjatok! - kiáltotta a legendás hírű név viselője. - Húzódjatok meg szép csendben a fedélzet végében, és ne kerüljetek többé a szemem elé! Akinek van esze, szót fogad!

- No, erről még beszélünk! - dünnyögte a kornel, de sietett eliszkolni, miközben vértől csöpögő ujjait kendőjébe bugyolálta. Társai, mint a megvert kutyák, kullogtak utána. Leültek a fedélzet legtávolabbi sarkába, és suttogva tanácskoztak; közben gyűlölködő, de óvatos pillantásokat küldtek a Vadnyugat leghíresebb vadásza, a rettegett céllövő felé, kinek pusztá neve elég volt ahhoz, hogy megfélekezze őket.

A többi utas is ámult-bámult. Egy sem akadt köztük, aki ne hallott volna még Old Firehand vakmerő tetteiről s veszedelmes kalandjairól. A kapitány megragadta kezét, és megszorította.

- Én is sajnálom, uram, hogy nem nevezte meg magát - mondta. - Saját kabinomat engedtem volna át önnek. Azt hallom, olyan biztos a szeme és a keze, hogy sohasem téveszti el a célt.

- Ugyan, ugyan! Itt Nyugaton tucatszámra akad hozzám hasonló céllövő.

- Most mit csináljak a gazfickókkal? - kérdezte a kapitány. - Hajómon bíraskodási jog illet meg menet közben. Veressem bilincsbe őket?

- Eszébe se jusson, kapitány uram. Szereti a hivatását, nem?

- De mennyire! Remélem, még sok éven át vezetem ezt a hajót az Arkansason fel és alá.

- No, látja. Akkor kerülje az összetűzést ezekkel az alattomos fickókkal - tanácsolta Old Firehand.

Ekkor vette észre, hogy fekete körszakállas útitársa néhány lépésnyi távolságból szerényen és tisztelettudóan, de szinte sóvárogva néz rá. Az óriás odalépett hozzá.

- Óhajt valamit, uram? - kérdezte. - Miben lehetek a szolgálatára?

- Csak üdvözölni szeretném önt - felelte a másik. - Ha már olyan szerencsém volt, hogy Old Firehandet szemtől szembe láthattam.

- Köszönöm. Meddig utazik velünk?

- Csak a Gibson-erődig. Onnan már csónakon folytatom utamat. Örülök, hogy megleckéztette azt a pimasz fickót.

- Ismeri talán?

- Brinkleynek hívják, és most ezredesnek nevezi magát. Volt már dolgom vele. De most nem akartam, hogy rám ismerjen. Alkalmasabb pillanatot várok a leszámolásra. Pénz van nálam, amit New Orleansban vettem fel, és szét kell osztanom a tutajostársaim közt a Blackbear folyónál.

- Ott dolgoznak?

- Igen. Fát termelünk ki a vadonból, és leúsztatjuk. Engedje meg, hogy bemutatkozzam. Thomas Grosser vagyok, de általában csak Tutajos Tomnak hívnak.

- Tutajos Tom? Ismerem a nevét. Sok szépet és jót hallottam önről. A bátorságáról és becsületességéről. Most egy vállalkozásba kezdek, amelyhez segítőtársakra lenne szükségem. Éppen olyan emberekre, mint ön. Nem volna kedve hozzám csatlakozni?

- Kitüntetésnek tekinteném, uram. De előbb el kell számolnom a társaimmal.

- Nézze csak..., a mellettem levő kabin üres. Kibérelem az ön részére. Így több alkalmunk lesz beszélgetni.

- Köszönöm, uram. Remélem, nem gondolja, hogy ugyanolyan gyáván viselkedtem, mint az a két indián.

- Azok sem gyávák, elhiheti nekem. Nem látta, hogy a fiú a tomahawkjához vagy késéhez kapott a takarója alatt, de az apja egy pillantással leintette? Nyugodt lehet, hogy a sértés nem marad megbosszulatlanul. Az a pillantás Brinkley halálos ítéletét jelentette. Csak idő kérdése, mikor hajtják végre.

- Hogy is hívják őket? Hallottam ugyan, de olyan nyelvtörő név, hogy nem tudtam megjegyezni.

- Az apa neve Nintropan Huey, a fiúé Nintropan Homosh. Ez tonkava nyelven Nagymedvét és Kismedvét jelent.

- A tonkava elpuhult indián törzs.

- Igen, de Nagymedve kiváló harcos, és híres törzsfőnök. A fiáról pedig elmondhatom, hogy az alma nem esik messze a fájától. No de úgy veszem észre, kezdődik az előadás. Menjünk előre.

Az állatsereglet tulajdonosa padokból és kisebb bálákból már elkészítette az ülőhelyeket a nézők részére. Dagályos szavakkal felszólította a nagyérdemű közönséget, hogy foglalják el helyeiket, ami meg is történt. A hajó személyzete közül azok, akik nem voltak szolgálatban, engedélyt kaptak, hogy az előadást megnézhessék. A két indiánt nem hívta meg senki. A korlát mellett álltak, és közönyösen bámultak maguk elé. Látszólag nem érdekelte őket az előadás, de figyelmüket valójában nem kerülte el semmi. A kornel és bandája nem jött közelebb; alighanem elment a kedvük attól, hogy az utasok közé vegyüljenek.

Az Újvilág macskaféle ragadozói általában kisebbek, mint az Óvilág hasonló vadállatai. Az amerikai tigrisnek nevezett jaguárt lasszóval ejtik fogságba, a puma pedig - az amerikai oroszán - csak akkor támadja meg az embert, ha az éhség kényszeríti rá. Ezért a nézők valami kisebb vadállatra számítottak, és megdöbbenek, amikor a szelídítő eltávolította a láda elülső falát, és a párduc láthatóvá vált.

A fenevad New Orleans óta félhomályban élt; a ládát csak éjszaka nyitották ki. Hosszú idő óta most pillantotta meg először a vakító napfényt. Szemét behunyta, és néhány percig mozdulatlanul nyúlt el ketrecében. Azután pilláit hunyorgatni kezdte, és észrevette az előtte ülő embereket. Egy szempillantás alatt felpattant, és akkorát ordított, hogy a nézők közül sokan felugrottak helyükről, és már-már elszaladtak.

A párduc pompás példány volt - magassága egy méter, hossza kétszer annyi. Mellső mancsaival megragadta a vasketrec rácsait, és olyan vad erővel rázta, hogy a faalkotmány is megingott. A párduc félelmetes fogait vicsorgatta.

- Hölgyeim és uraim - kezdte az állat gazdája oktató hangon -, a párduc fekete változata nagyon ritka. Hazája Észak-Afrika. Erősebb és veszedelmesebb az oroszánál. Játszva el tud hurcolni egy ökröt a fogai közt. Hogy fogai milyen erősek, arról rögtön alkalmuk lesz meggyőződni, mihelyt az etetés megkezdődik.

A szelídítő fél borjút cipelt elő, és letette a ketrec elé. A párduc, amikor meglátta a húst, eszeveszett tombolásba kezdett. Fúj, ordított és toporzékolt. Néhány félénk néző hátrább húzódott.

Egy néger, aki a kazánházban dolgozott, nem bírt kíváncsiságának ellenállni, és fellopakodott a fedélzetre. A kapitány észrevette, alaposan lehordta, és visszaparancsolta a gépházba. Mivel a néger tétovázott, a kapitány felkapta egy kötél végét, és a néger hátára csapott. Ez most már sietve engedelmeskedett, de a gépházba vezető csapóajtónál megállt, és dühtől eltorzult arccal öklét rázta a kapitány felé. Mivel mindenki a párducot figyelte, ügyet sem vetettek rá. Fenyegető mozdulatát csak a kornel vette észre, és odasúgott cimboráinak:

- Ez a néger örömet megfojtaná a kapitányt. Megpróbálok szóba ereszkedni vele. Még hasznát vehetjük.

A széles vállú, izmos állatszelídítő begyömészölte a húst a ketrec rácsain. Tünődve nézte az utasokat, majd félrevonta gazdáját, és halkán mondott neki valamit. A gazda erélyesen megrázta fejét, de a szelídítő nem nyugodott bele, és folytatta suttogását - mintha rábeszélne gazdáját valamire. A menazséria tulajdonosa végül beleegyezően bólintott, aztán az utasokhoz fordult.

- Hölgyeim és uraim! - kiáltotta. - Önöknek óriási szerencséjük van. Szelídített fekete párducot eddig még nagyon kevés ember látott. De az én szelídítőm rendkívül ügyes, és a

három hét alatt, amit New Orleansban töltött, munkába vette ezt a kis vadócot. Szép eredményt ért el, és szeretné önöknek bemutatni. Ha önök hajlandók összeadni részére háromszáz dollárt, azt mondja, ezért az összegért bemegy a ketrecbe, és eljátszogat a hatalmas cicával néhány percig.

Izgatott moraj támadt, majd mélységes csend következett. Old Firehand rosszállón csóváltgatta fejét. Az első, aki megszólalt, a cingár szobatudós volt. Cérnavékony hangján így kiáltott fel:

- Ez nagyon érdekes lenne. Nem vagyok gazdag ember, de tíz dollárt nekem is megér a nem mindennapi élmény!

- Nekem is! - kiáltotta mellette valaki.

- Én húszat adok! - mondta egy harmadik.

Az összeg csakhamar összegyűlt. Az általános izgalom a kapitányra is átragadt; ő is elővette pénztárcáját.

- Ne vegye rossz néven, kapitány uram, de nekem nem tetszik a dolog - mondta Old Firehand.
- Én az ön helyében megtiltanám.

- Megtiltani? - nevetett a kapitány. - Miért? Őrzője vagyok én annak a szelídítőnek? Szabad országban élünk, itt mindenki azt teheti, amit akar. Ha valaki vásárra akarja vinni a bőrét, az ő dolga. Kizárólag a szelídítő és a párduc ügye. Eszem ágában sincs beleavatkozni!

Senki sem kívánta a szelídítőtől, hogy fegyvertelenül lépjen be a ketrecbe. Volt egy erős korbácsa, melynek nyele robbanógolyót rejtett. Megmutatta. Egy gombnyomás - a golyó kirepül és robban. Old Firehand megint csak a fejét csóváltgatta.

- Villanó petárda jobb volna - mondta. - A hirtelen fény megriasztaná az állatot.

A szelídítő kinyitotta a nehéz vasreteszeket, és félretolta a ketrec rácsos ajtaját. Mindkét kezére szüksége volt, hogy a ketrecbe lépve, a tolóajtót újra becsukhassa; ezért szájába vette a korbácsot. Nem most merészkedett be a ketrecbe először. Már többször meglátogatta a párducot, de kedvezőbb körülmények között. A váratlan fény most felingerelte a bestiat, meg az is, hogy ketrecét annyi ember ülte körül; a kazán dohogása és a lapátkerék zakatolása is idegesítette. Mindezt a szelídítő nem vette számításba, és tévedése tragikus következményekkel járt.

A párduc, mihelyt meghallotta a vasak csikorgását, megfordult. A szelídítő éppen bedugta lehajtott fejét a ketrecbe. A párduc villámgyors mozdulattal rávetette magát. Hatalmas agyaráit áldozata nyakába mélyesztve, leharapta fejét. A korbács a földre hullt. Előbb egy sikoly hallatszott, majd a csontok iszonyatos ropogása.

A nézők soraiban eszeveszett kiáltozás támadt. Az emberek felugrottak, és rémülten elszaladtak. Csak hárman maradtak a ketrec előtt: a menaszéria gazdája, Old Firehand és Tutajos Tom. A gazda az ajtóhoz ugrott, és megpróbálta becsukni, de ez nem sikerült, hiszen útban volt a holttest. Erre kifelé ráncigálta.

- Az isten szerelmére, ne tegye! - kiáltott rá Old Firehand. - Csak szabaddá tenné a bestia útját! Inkább tolja be ezt a szerencsétlent, hiszen már úgymint halott. Akkor talán be lehet húzni az ajtót!

A párduc szája csupa vér volt. Villámló szemmel nézett gazdájára. Mintha kitalálta volna szándékát, dühösen felbődült, és ráfeküdt áldozatára.

- El innen! Kibújik! - kiáltotta Old Firehand. - Tom, szaladjon a puskájáért! Az én kis revolverem itt nem segít.

A fedélzeten leírhatatlan zűrzavar támadt. Az emberek sikoltozva rohantak a kabinok felé, de a tolongásban nem tudtak bejutni. Hordók és ládák mögé kuporodtak, majd újra felugrottak, mert nem érezték magukat biztonságban.

A kapitány a parancsnoki hídra menekült, két-három lépcsőfokot ugorva egyszerre. Old Firehand követte. A párduc gazdája a ketrecláda hátsó fala mögött keresett menedéket. Tutajos Tom poggyásza felé rohant, de közben eszébe jutott, hogy puskáját fejszéjéhez kötötte, és időbe kerülne, míg eloldozná. Ekkor megpillantotta Nagymedvét, és kikapta kezéből a puskát.

- Inkább a tonkava lő! - mondta az indián.

- Nem, nem! Ehhez én jobban értek! - felelte a fekete szakállas, és visszafordult a ketrec felé. A párduc már kibújt az ajtón, felemelte fejét, és ordított. Tutajos Tom vállához emelte a fegyvert, és lőtt, de nem talált.

- Rosszul célozni..., nem ismerni enyém puska - mondta Nagymedve olyan nyugodtan, mintha saját wigwamjában ülne.

Tom eldobta a puskát, és arrafelé szaladt, ahol a csavargók ültek, hogy tőlük szerezzen másik fegyvert. De a csavargók eltűntek. Nem volt kedvük a párduccal szembeállni - eliskoltak egytől egyig.

Ekkor rémült sikoltozás hallatszott a parancsnoki híd felől. Egy hölgy oda akart menekülni, de a párduc észrevette, lekuporodott, majd hosszú ugrásokkal utána eredt. Old Firehand a hídra vezető lépcső ötödik vagy hatodik fokán állt. Lehajolt, erős karjaival fel kapta a hölgyet, és továbbadta a kapitánynak. Most már a párduc is odaért, két mellső lábát az első lépcsőfokra tette, és arra készült, hogy Old Firehandra vesse magát. A vadász gondolkodás nélkül nagyot rúgott az állat orrába, és kis revolverének három utolsó golyóját a fenevad fejébe eresztette.

Tulajdonképpen nevetséges védekezés volt. A rúgás és három, borsószemnyi golyó nem elég egy fekete párduc elriasztására - de Old Firehandnek nem volt más fegyvere. Már azt hitte, vége. De a párduc csodálatos módon nem ugrott rá, hanem lassan elfordította fejét. Talán kissé elkábították a golyók, ha nem is tudtak mélyebben behatolni kemény koponyájába. Akármilyen lehetett is az oka, most már nem a híd, hanem az elülső fedélzet felé nézett, ahol egy tizenhárom év körüli kislány állt, a rémülettől szinte dermedten, két karját a hajóhíd felé kitérve. Annak a hölgynek a kislánya volt, akit Old Firehand az imént mentett meg. A leányka élénk színű ruhája magára vonta a párduc figyelmét. Most már nem törődött a hídon levőkkel, hanem ölnyi hosszú ugrásokkal a leányka felé iramodott.

- Jaj, a kislányom! A gyermekem! - zokogott az anya.

Mindenki kiabált, jajveszékelt, de arra a vakmerőségre, hogy a kislányon segíteni próbáljon, csak egyvalaki gondolt. Az indián fiú ledobta válláról a takarót, a kislányhoz rohant, derékon kapta, és a korláthoz vonszolta. Szeme jobbra-balra cikázott, mintha a menekülés útját keresné, aztán fellendült a korlátra, a kislányt is magával rántva. A párduc már nyomukban volt, és az utolsó ugrásra készült. Ebben a pillanatban a fiú a leánykával együtt belevetette magát a folyóba. Még ahhoz is volt lélekjelenléte, hogy oldalvást repüljön a vízbe, s így kitérjen a tigris elől, ha az utána ugrik. A víz összezapott a két fiatal feje fölött.

A párduc lendülete olyan erős volt, hogy megtorpanni sem tudott - átszökkent a korláton, és hatalmas loccsanással a folyóba zuhant.

- Megállni! Megállni! - küldte parancsát a kapitány a szócsövön keresztül a gépházba.

A gépész ellengőzt adott, és a hajó megállt. A kerekek csak annyi vizet markoltak, hogy a hajó vissza ne csúszhasson.

Az utasokat már nem fenyegette veszély. Az első fellélegzés után a korláthoz rohantak. A kislány anyja elájult, apja pedig eszeveszetten kiáltotta:

- Ezer dollárt annak, aki a gyermekemet megmenti! Kétezret! Ötezer dollárt!

Senki sem figyelt rá. Az utósok kihajoltak a korláton, és a vízbe bámultak. A párduc kitűnő úszó - kiterjesztett lábakkal lebegett a vízen, fejét jobbra-balra forgatva. Áldozatait kereste.

- Megfulladtak! A kerék alá kerültek! - jajgatott az apa, haját tépve. Az idősebb indián harsány hangon kiáltotta felé:

- Nem félni! Nintropan Homosh okos. Elúszni hajó alatt!

Most mindenki a másik oldalra szaladt, és lám, szorosan a hajó fala mellett, nehogy az ár elsodorja, háton úszott a Kismedve, az alélt leánykát keresztben izmos mellére fektetve. A kapitány parancsára köteleket dobtak le. Kismedve az egyik kötelet megerősítette a lányka karjai alatt, hogy felhúzhassák a fedélzetre. Maga a másik kötélén kúszott fel. Odafönn dörgő éljenzés fogadta.

Az ifjú indián nem várta meg, hogy ünnepeljék. Büszke léptekkel, szó nélkül elindult Nagymedve felé. Amint elhaladt a kornel előtt, aki most már előbújt rejték helyéről, Kismedve odaszólt neki:

- Tonkava félni koszos kismacsckától? Kornel nem félni? Kornel és tonkava még találkozni!

A megmentett kislányt bevitték a kabinba. A kormányos kinyújtott kézzel bal felé mutatott és felkiáltott:

- Nézzék azt a kis tutajt! A párduc arra tart!

Most mindenki visszaszaladt a másik oldalra, a jobb oldali korláthoz. Itt újabb izgalmas látvány várt reájuk.

Nádból és vesszőből összetákolt aprócska tutaj úszott a vízen. Két ember ült rajta, és igyekezett a tutajt a hajó felé irányítani. Az egyik fiatal fiú volt, szinte még gyerek; a másik pufók asszonyság, bő, zsákszerű ruhában; furcsa főkötője alól kis fekete szempár nézett nevetve a világba.

A fekete körszakállas tölcserít formált a kezéből, és átkiáltott:

- Hello, Droll néni! Nézze, mi úszik ott! Vigyázzon!

- Maga az, Tom? - felelte a pufók arcú teremtes. - Rég nem láttam. Jól van?

- Most nem rólam van szó, hanem magáról! Vigyázzon, ha mondom!

- Miért? Miféle állat ez?

- Párduc!

- Érdekes! Mit csináljak veled, Tom bácsi?

- Ez nem tréfa. Lőjön a szeme közé!

- A szeme közé? No, majd megpróbálom.

Puskát vett elő, a vállához emelte, és kényelmesen célzott; megvárta, míg a fenevad egészen a közelébe ér, s csak akkor sütötte el fegyverét kétszer egymás után.

A párduc eltűnt a véres habokban. Hullája nemsokára felbukkant, aztán végleg elmerült.

- Mesterlövés volt! Bravó! - kiáltotta Tom.

- Szeretem a pontos munkát. Egyik golyó a jobb szemébe, a másik a bal szemébe ment. Semmi az egész. Jó napot, kapitány úr! Nem venne fel a hajójára? Mégis kényelmesebb, mint ezen a vacakon.

- Van pénze viteldíjra? - kérdezte a kapitány.

- Pénzem ugyan nincs, de van nálam néhány aranymorzsa - ha minden kötél szakad.

- Jó lesz! De akár ingyen is elviszem - nevetett a kapitány.

- Ki ez az asszony? - fordult Old Firehand Tomhoz.

- Nem asszony, hanem férfi. De mindenki csak Droll néninek hívja - felelte Tom.

A kis tutaj közben odaért a hajó oldalához. Kötélhágcsót eresztettek le. A furcsa szerzet kísérőjével együtt gyorsan felkapaszkodott a fedélzetre.

MÁSODIK FEJEZET AZ ÖRDÖG NEM ALSZIK

A csavargók is végignézték a párdúc elejtését és Droll néni tornászmutatványát.

- Mulatságos alak - vélte Bruns.

- Talán nem is olyan mulatságos, mint gondolod - felelte a kornel.

- Ismered?

- Már hallottam róla. Minden indián törzzsel jóban van. Afféle bolondos aranyásónak adja ki magát meg trappernek, aki csapdát állít a vadaknak - de olyanoknak is, mint mi vagyunk. Azt mesélik róla, hogy a rendőrség szolgálatában áll.

- Ez a nevetséges figura?

- A külseje nevetséges, de a bátorságát nem lehet kétségbe vonni. Egészen közel engedte magához azt a bestiát, és csak az utolsó pillanatban lőtte le. Aki ilyen hidegvérrel néz szembe az életveszedelemmel, elszánt fickó lehet. Jó lesz óvakodni tőle. Nézd csak azt a ravasz kis szemét, mely ide-oda jár, és mindent megfigyel. Inkább csellel dolgozik, mint erővel.

- Lehet, hogy igazad van. Mindenesetre szemmel tartjuk.

Mindenki mosolyogva nézett Droll néniére. Nem is lehetett mosolygás nélkül nézni pufók arcát, kövér, esetlen alakját és bámulatos ruháját. Kalapja, mely messziről női főkötőnek látszott, öt bőrdarabból állt. A középső olyan volt, mint egy lábos; ebből egy szemellenző nyúlt ki előre, míg a hátsó bőrlebeny tarkójára és nyakára borult; a két oldalsó bőrdarab meg fülvédőül szolgált. Ruhája bő köpeny volt, olyan szabású, mint egy hosszú pongyola. Derekan bőrvöv fogta össze. Két ujját elől összevarrta, és zsebnek használta. Isten tudja, mi minden fért el ebben a két óriási zsebben. A ruhán elől két hasadék volt, Droll néni azokon dugta ki a karját. A ruha színét nem lehetett megállapítani. Folt hátán folt sorakozott rajta a legnagyobb tarkaságban. Mindig ebben a maskarában járt, évek hosszú sora óta nem látták más ruhában. Persze, puskája is volt, s pongyolája bevarrt végű ujaiban alighanem néhány jó pisztolyt és kést is rejtegetett.

A szöke fiú, aki ennek a különnek a társaságában a fedélzetre lépett, tizenhat éves lehetett. Takaros vadászöltönyt viselt, és állandóan dacos, szinte komor arcot vágott.

Droll néni mindenekelőtt Tutajos Tomhoz lépett, és szívélyesen kezét szorította vele.

- Ez aztán a kellemes meglepetés! Hogy kerül ide, Tom bácsi?

- A Mississippin jöttem fel, és Kansasba igyekszem. Tutajosaim már türelmetlenül várnak.

- No, akkor egy darabig közös utunk van - mondta Droll néni, majd a kapitány felé fordulva megkérdezte: - Mennyi a viteldíj, kapitány úr? Két személyre!

- Attól függ, meddig és milyen osztályon akar utazni.

- Egyelőre a Gibson-erődig, aztán meglátjuk. A lassót bármikor hosszabbra lehet ereszteni. És természetesen első osztályon. Droll néni mindig úri módon utazik. Van aranymérlege?

- Hogyne volna. Az irodában. De nem olyan sürgős.

- Nekem igen. Nem szeretek tartozni senkinek - egy percig sem. Ez az elvem, melytől nem tágitok.

- Hát akkor fáradjon velem az irodába.

A kapitány néhány perc múlva újra előbukkant, és odasúgta Old Firehandnek:

- Ez az ember egy Krózus. Belenyúlt a köpenye ujjába, és egy maroknyi aranszemcsét húzott ki belőle. Volt közte akkora is, mint egy borsószem - vagy talán mogyorónyi is.

Droll néni közben felfedezte Nagymedvét, és őt is úgy üdvözölte, mint régi jó barátját.

- Hát ez a fiatal harcos kicsoda? - kérdezte. - Csak nem a Kismedve? Szép szál legény lett. Forgatja már a csatabárdot?

- A tonkavák népe mélyen elásta a csatabárdot - felelte Nagymedve -, és nem ássa ki, ha nem kényszerítik rá. Az én népem békességben akar élni.

- De nem mindig lehet - mondta a fia sötéten, haragos pillantást vetve a kornel felé.

- Hallgassunk erről - szólt rá az apja szigorúan.

A kapitány most karon fogta Droll nénit, és oda vezette, ahol Old Firehand állt.

- Jöjjön csak, kedvesem, hadd mutassam be ennek az úriembernek.

Droll néni szemügre vette az elegánsan öltözött utast.

- Attól félek, nem vagyok eléggé szalonképes, hihhi! - nevetett éles, vékony hangján. - Talán nem is kíván velem szóba állni.

- Ha tudná, kicsoda, nem beszélne így - figyelmeztette a kapitány szinte szigorú hangon. - Ez az úr a nyugati préri leghíresebb embere.

- Micsoda? Nem is híres, hanem a leghíresebb? Ilyen csak három van. Az egyik Winnetou, az apacs indiánok főnöke. A másik Old Shatterhand, akit régóta van szerencsém ismerni. A harmadik Old Firehand.

- Nos, az én vagyok - felelte a jól öltözött óriás.

- Hihhi! - kacagott Droll néni. - Meg akarnak tréfálni? Ennek az úrnak a termete megfelelné, de a ruhája? Nem - semmiképpen sem lehet Old Firehand. Ugye, csak tréfa?

- Hát ha tréfa, legyen tréfa - felelte Old Firehand, és megragadta Droll nénit köpenye gallérjánál. Mint a pelyhet, a magasba emelte, háromszor meglengette a feje körül, aztán letette a mellettük álló láda tetejére.

- Eresszen el! Segítség! - sikoltozott vékony hangján Droll néni. - Mit gondol, uram, szélkakas vagyok én? Elég, elég, megadom magam! Most már látom, hogy csakugyan Old Firehand áll előttem - lekászolódott a ládáról, és kezét nyújtotta a híres vadásznak. - Itt a kezem, uram, ha nem veti meg!

- Megvetni? Egy ilyen derék, bátor ember kezét? Kitüntetésnek tartom, hogy megszoríthatom! - felelte Old Firehand.

- A dicséretet nem érdemeltem meg - mondta Droll néni.

- Csak ne szerénykedjék - szólt a másik igen komolyan. - A párduc nagyszerűen úszik, és játszva elérte volna a partot. Képzelve csak, mi történik, ha szabadon garázdálkodhatik ott! Ki tudja, hány ember életét mentette meg ön! Erre iszunk egyet. Legyen vendégem a kapitány úrral együtt a hajószalonban!

Amikor a társaság elvonult, a gépházból egy néger jött fel a fedélzetre, Ugyanaz a néger volt, akinek a kapitány nem engedte meg, hogy a párducot megbámulja. Közben szolgálata lejárt, és a kazánnál egy másik ember váltotta fel. Most árnyékos kuckót keresett, ahol kipihenheti magát. Bosszús arca elárulta, hogy a dorgálást még nem felejtette el. A kornel megpillantotta, és magához intette.

- Mi tetszik, uram? - kérdezte a néger. - Ha valami kívánsága van, forduljon a stewardhoz. Az utasok kiszolgálása nem tartozik rám.

- Tudom - felelte a kornel. - Én csak azt akartam kérdezni, nincs-e kedve meginni velünk egy pohár brandyt.

- Hát ha arról van szó, benne vagyok! - felelte a néger. - A kazán mellett kiszárad az ember torka.

- No, itt egy dollár! Hozzon a söntésből egy kis itókát, és üljön ide hozzánk.

A néger nemsokára visszajött, kezében egy nagy palack pálinkával és két pohárral. Kissé gyanakodva telepedett le a kornel mellé.

- Fehér urak nem szoktak barátságosan beszélni velünk, négerekkel - mondta.

- Mi nem vagyunk olyanok - felelte a kornel. - A mi szemünkben a néger is ember. Különösen a dolgos fajta, aki olyan nehéz munkát végez, mint maga a gépházban. Rosszul fizetik, mi? A kapitány, ahogy nézem, zsugori alak lehet.

- Rám különösen kirúg - felelte a néger. - Mindenkinek ad előleget, csak nekem nem. Azt mondja, az út végén egyszerre adja ki a béremet. Mert észrevette, hogy szeretek inni. Hát a többi talán nem iszik?

Megtöltötte poharát, és mohón felhajtotta.

- Aki a forró kazán mellett dolgozik, nem lehet meg ital nélkül - bölintott a kornel.

- De ő nem látja be ezt. Azt se bánja, ha az ember megdöglik a szomjúságtól.

- Én talán segíthetek magán - mondta a kornel, állát simogatva. - Tőlem kaphat egy tízest, ha megszolgálja.

- Egy tízest? Hű, az áldóját! És mit kell érte csinálnom?

- Mi csak tanácsot szeretnénk magától kérni. Nézze, mi aratómunkások vagyunk, és egy jó helyet keresünk. Az első osztályú utasok közt van egy magas úr. Azt hallottuk, egy nagy farm tulajdonosa. Esetleg elszegődnék hozzá. De előbb tudnunk kell, miféle ember.

- Mit tudom én? - vont a vállát a néger.

- Nem tudja, de megtudhatja. Csak hallgatóznia kellene egy kicsit. Minden érdekel, amit a szalonban beszélnek. Az is, hogy a többi utas kicsoda-micsoda, hova utazik, mivel foglalkozik, érti? Persze, ügyesen kell hozzálátni.

- Hát ha csak erről lenne szó..., mert nem szeretnék valami törvényellenes dologba belekeveredni.

- Ugyan, mi jut eszébe? Nincs mitől félnie. Csak az a kérdés, szabad bejárása van-e a hajószalonba.

- Tilosnak nem tilos, ha valami dolgom van ott. Ha be kell vinni valamit vagy kihozni. De ez csak egy perc, és...

- Hát intézze úgy, hogy tovább tartson! - vágott a szavába a kornel. - Most jut eszembe: a szalon ablakai elég mocskosak. Mi lenne, ha lemosná őket a szabad idejében? A kapitány megdicsérné.

- A steward dolga. Igaz, hogy egy szót se szólna, ha megcsinálnám helyette. Azt mondhatnám neki, hogy rettentő szomjas vagyok..., fizessen egy pohár pálinkát, és lemosom az ablakot!

- No, látja! Hát csak ügyesen. És jól nyissa ki a fülét. Minden érdekel, amit sikerül megtudnia.

- A tízes biztos?

- Több is lehet belőle, ha megérdemli.

- Hát akkor felhajtok még egy pohárral, és megyek!

A néger elsietett. Bruns oldalát nagyon fúrta a kíváncsiság. - Mi a célod ezzel a buta négerrel, mondd? - kérdezte a kornelt.

- A céljaimról és a terveimről majd később beszélünk. Most nagyon meleg van. Pihenjünk egy kicsit.

Behunyta szemét, jelezve, hogy nincs kedve beszélgetni. Társai kényelmesen elnyúltak a fedélzet deszkáin. Volt, aki szunyókált, de a többi kíváncsian figyelte, mi lesz.

A „buta néger” a jelek szerint ügyesen látott dolgához. Előbb a stewarddal tárgyalt, azután vödörrel és törlőronggyal a kezében eltűnt a szalon ajtaja mögött. Csak másfél óra múlva bukkant elő megint.

Vödörrel levitte a gépházba, de rögtön visszajött, és szó nélkül letelepedett a csavargók mellé.

- Nos? - kérdezte a kornel izgatottan. - Sikerült valamit megtudnia?

- Igen, sok mindent megtudtam.

- Halljuk.

- Azt a magas úriembert Old Firehandnek hívják. De nem farmer, hanem híres vadász. Most a hegyekbe készül menni, ahol valami nagy dologra készül.

- Vadászatra? - kérdezte a kornel.

- Nem. Valami másra. Magával viszi a két másik férfit is. Az egyik a fekete szakállas, akit Tomnak hívnak. A másik annak a kislánynak az apja, akit a párduc fel akart falni. Ezt az embert Butlernek hívják, és mérnök.

- Mérnök? Mi a csuda? Mit keres az a hegyekben?

- Úgy látszik, Old Firehand valami bányát fedezett fel, és azt akarja kiaknázni.

- És hol van az?

- Nem tudom. A mérnök még nem megy oda. Előbb a bátyját akarja felkeresni, egy gazdag farmert, akinek a birtoka Kansasban van. Marhákat és gabonát szállított New Orleansba, és a mérnök adta el ott. Most viszi a pénzt a bátyjának a Butler-farmra.

A kornel szeme felvillant, de egy szóval sem árulta el, hogy ez a hír mennyire érdekli.

- És milyen összegekről van szó? - kérdezte ásítva.

- Suttogva beszéltek, de jó fülem van, és minden szót hallottam. Azt mondta, kilencezer dollár.

- Ugyan, ugyan! - legyintett a kornel. - Hiszen az komoly vagy. Ennyi készpénzt nem visz magával senki. Arra való a bank, nem igaz? Nem fél, hogy ellopják?
- Erről is szó volt. Büszkén mesélte, milyen jól eldugta a pénzt. Meg is mutatta.
- Meg-mu-tat-ta? No, erre kíváncsi vagyok!
- Titokban mutatta, valamit dugdosva. Én háttal álltam feléjük, azt hitték, nem látom. De nem gondoltak a tükörrre. A nagy tükör előtt álltam, és mindent láttam.
- Az a fránya tükör! - nevetett a kornel. - Csalóka jószág. Ami jobb kéz felé van, balról mutatja és viszont.
- De amit láttam, azt láttam - felelte a néger. - Egy ócska vadászkést vett elő, és lecsavarta a nyelét. A bankótekerceszt a kés üregébe rejtette.
- Hű, de ravasz kópé! - csapott a térdére a kornel. - Ha nekünk annyi pénzünk lenne, mi? No de mi közünk hozzá!
- Ez még semmi - súgta a néger közelebb hajolva. - A fekete szakállasnál is van egy csomó pénz. A tutajostársainak viszi. A közös kerestetük.
- Hányan vannak?
- Vagy húszan, ha jól hallottam. A Blackbear folyó mellett irtják az erdőt. Nem tudom, merre van az.
- Már jártam ott - felelte a kornel. - Az Arkansas egyik mellékfolyója. Mit hallott még?
- Lehet, hogy az a maskara is velük megy, aki a párducot lelőtte. Old Firehand nagyon főzi, hogy tartson vele. Akármilyen rongyos, nem szegény ember. A köpönyege ujja tele van aranyrögökkel. A fene tudja, minek cipeli magával.
- Miért ne cipelné? Akármelyik erődben pénzzé teheti. Vándorkalmároknál is vásárolhat rajta. Az embernek a sivatagban is szüksége van mindenféle.
- Igaz. Például italra - vigyorgott a néger.
- No, látja. Ebben nincs semmi különös. Én csak azt nem értem, miért viszi magával a mérnök a feleségét meg a leányát.
- Azt mondja, blokkházat épít nekik ott, ahol hosszabb ideig fog dolgozni.
- Nem mondta, hol?
- Azt csak Old Firehand tudja, de ő is titkolja. De nagyon összebarátkoztak. Egymás mellett vannak a kabinjaik. Az első a mérnöké. A kettes számú Old Firehandé. A hármast kibérelte Tomnak. A négyesben az a Droll néni lakik, és mellette, az ötösben Fred.
- Ki az a Fred?
- A kamasz, akit magával hozott.
- És az anya meg a kislánya?
- A hölgyek kabinjában, természetesen, az a legkényelmesebb.
- Nem irigylem őket a szűk kabinjaikban ilyen fülledt nyári éjszakán - vélte a kornel.
- Miért? Az ablakokat kiveszik, és moszkítóhálókat raknak a helyébe - mondta a néger. - Mindenesetre szellősebb, mint a mi szállásunk. Odalenn meg lehet fulladni.
- A hajófenékben alszik?

- Nem, valamivel feljebb. Onnan még egy csigalépcső vezet le a hajófenékbe. Ez minden, uram. Hat óra pihenőm van, szeretnék még aludni egy kicsit, mielőtt újrakezdem a szolgálatot. Remélem, meg van velem elégedve.

- Hát annak, amit mesélt, nem sok hasznát veszem, de gentleman vagyok, aki betartja szavát - mondta a kornel. - Itt a tíz dollárja. Néhány napig nem kell szomjaznia.

- Köszönöm, uram; ha még szüksége lesz rám, szóljon.

Kitöltötte a maradékot az üvegből, és felhajtotta. Aztán félrevonult, és elnyúlt egy nagy bála árnyékában.

A csavargók kíváncsian néztek vezérükre. Szerették volna tudni, mi jár a fejében. A kornel sokáig hallgatott, de nem merték faggatni.

- Húzódjatok közelebb! - mondta végre, majd suttogó hangon folytatta: - Most megbeszéljük a csatatervet. Figyeljete!

Mindenki a fülét hegyezte.

- Azzal indultunk el, hogy megkönnyítjük a vasutasok kasszáját, ugye? Ezt későbbre halasztjuk. Előbb meglátogatjuk a tutajosokat a Blackbear folyónál. Tom pénzt visz nekik - kár beléjük, nem? Aztán felkeressük a Butler-farmot. Ott ellátjuk magunkat sok mindennel, amire szükségünk van. Aztán jön a vasúti kassza. És végül, legvégül a nagy kaland, amelyre már céloztam. Az lesz az igazi! Ha sikerül, ebben az életben nem lesz már gondunk semmire!

- Ezt már sokszor emlegetted - mondta Bruns. - Szeretnék már közelebbit is tudni róla.

- Majd eljön az ideje - felelte a kornel. - Egyelőre csak annyit mondhatok, hogy nagyszerűen összevág minden. Szép sorjában leszedjük a fáról a gyümölcsöt. Sikerülni fog. De csak akkor, ha mindenki szót fogad nekem.

Meglesz, kornel - dűnnyögték többen is. - Holnap munkához látunk.

- Nem holnap - még ma! Nem hallottátok, mit mesélt az a bűdös nigger? Azt hiszitek, ok nélkül ajnároztam?

- Mire gondolsz?

- A mérnök vadászására. Csak nem képzelitek, hogy meghagyjuk neki? Kilencezer dollár készpénzben, bankjegyekben - nem csekkekben, amiket beváltani körülményes és veszélyes. A kést ki kell lopni a kabinjából.

- Órültség! Ki vállalkozik ilyen vakmerőségre?

- Én magam - felelte a kornel. - Ilyen fontos munkát nem szoktam másra bízni. Az éjjel érte megyek.

- És ha a mérnök rajtakap?

- Bízd csak rám! Nem kap rajta.

- De reggelre észreveszi, hogy a kés eltűnt. Lármat csap, a kapitány általános motozást rendel el - mit csinálunk akkor?

- Nem találnak nálunk semmit. Úgy eldugjuk a kést, hogy sohasem találják meg.

- Hogyan?

- Zsinegre kötjük, és a hajó oldalán belógatjuk a vízbe.

- Nagyszerű! Hogy te mindenre gondolsz! Akkor a motozástól sem kell félnünk.

- De nem ám! Különbén is, akkor már nem leszünk a hajón. Még az éjjel meglógunk.
- Csak nem úszunk ki a partra?
- Nem. Az egyik mentőcsónakon lógunk meg.
- És ha észreveszik?
- Nem veszik észre. Bíz rád. Én már mindent kiterveztem.
- Nagy vagy, kornel, de ezt még neked sem hiszem el.
- Hát mit gondolsz, miért érdeklődtem a négernél a hajófenékről?
- Mi dolgod lehet neked a hajófenékben?
- Nézd csak azt a szerszámosládát a csörlő mellett! Van ott minden - fűrész, véső, kalapács, még fűrő is. Hát az egyik fűrőt, a legnagyobbat, kölcsönveszem egy fél órára.
- Ördög, pokol! Csak nem akarod a hajót megfúrni?
- De éppen ezt akarom! Ha a hajó süllyedni kezd, olyan lárma és ijedelem lesz itt, hogy a nagy zűrzavarban mindenre lesz gondjuk, csak miránk nem.
- De akkor mi is elsüllyedünk!

- Ne légy már olyan begyulladós! Egy ilyen hajó, ha léket kap, lassan merül alá. Addig már túl leszünk árkon-bokron. Most már tudtok mindent! Csend legyen! Feküdjete a fületekre, és aludjatok. Ha beesteledik, akkor üt a mi óránk! Egy szót se halljak addig, értitek?

A banda engedelmeskedett. Elterültek a fedélzeten, és félig ébren, félig szunyókálva, de mindenesetre a legnagyobb csendben heverték ott. Az egész hajó elálmosodott az ebéd utáni tikkasztó hőségben. A táj is egyhangú volt, a két part nem ígért semmi érdekeset. Az első osztályú utasok behúzódtak kabinjaikba.

Csak alkonyat előtt élénkült meg újra a fedélzet. A hőség alábbhagyott, és egy kis szellő fújdogált. A hölgyek és urak előjöttek kabinjaikból, hogy felfrissüljenek. Köztük volt a mérnök is. Egyik karján feleségét vezette, a másikon a kislányát, aki a váratlan fürdő és ijedség után már teljesen magához tért. Első dolguk volt felkeresni a két indiánt, hiszen a hölgyek még nem köszönték meg Kismedvének okos és bátor viselkedését.

Nagymedve és Kismedve igazi indián nyugalommal töltötte el az egész délutánt, ugyanazon a lánán üldögélve, ahol Droll néni felfedezte és üdvözölte őket.

- Most pénzt fognak adni nekünk - mondta Nagymedve a tonkavák nyelvén, amelyből a mérnök és családja egy szót sem értett.

Nagymedve arca elsötétült, mert a hálának ilyen módon való kifejezését minden indián sértőnek érzi. Kismedve szíve elé emelte lefelé fordított tenyerét, és gyorsan maga elé ejtette, ami azt jelentette, hogy neki más a véleménye. Az indián ifjú gyönyörködve nézte a szép leánykát, akinek életét megmentette. A kislány odalépett hozzá, mindkét kezével megragadta az indián jobbját, és szívélyesen megszorította.

- Derék, bátor, jószívű fiú vagy - mondta. - Kár, hogy nem lakunk egymáshoz közelebb. Mert akkor szívesen barátkoznék veled.

A fiú komolyan nézett a kislány rózsás arcába, és így felelt:

- Az életem akkor is a tiéd lenne. A Nagy Szellem hallja szavamat, és tudja, hogy igazat mondtam.

- Akkor legalább egy emléket adok neked, hogy néha gondolj rám. Elfogadod?

A fiú bólintott. A fehér lány vékony aranygyűrűt vont le az ujjáról, és az indián fiú kisujjára húzta. Kismedve a gyűrűre, majd a lányra nézett, aztán takarója alá nyúlt, valamit lekapcsolt a nyakáról, és átnyújtotta a leánykának. Fehérre cserzett, négyszögletes bőrdarabka volt; sima felületére néhány jelet préseltek.

- Én is adok neked valami emléket - mondta. - Ez Nintropan Homosh totemje. Igaz, hogy csak bőr, nem arany. De ha indiánok közt valami veszély fenyeget, mutasd meg, és akkor nem lesz semmi baj. Minden indián ismeri és szereti Nintropan Homosht. Totemjének minden indián engedelmeskedik.

A lány nem tudta, mi a totem; azt sem, hogy bizonyos körülmények között milyen sokat érhet. Csak azt látta, hogy gyűrűjéért egy darabka bőrt kapott cserébe. De semmivel sem árulta el csalódását. Jószívú, finom érzésű teremtes volt, s eszébe se jutott volna a fiút megbántani azzal, hogy szegényes ajándékát visszautasítja. Ellenkezőleg. Tüstént nyakába akasztotta a totemet (a fiú szeme csillogott örömeiben), s így szólt:

- Nagyon szépen köszönöm! Most már én is kaptam tőled emléktárgyat, bár azt hiszem, enélkül sem felejtenelek el.

Ekkor a kislány anyja lépett Kismedvéhez, és megszorította kezét. A mérnök pedig így szólt hozzá:

- Mit adhatnék hálám jeléül Kismedvének? Jómódú ember vagyok, de ha egész vagyonomat neki adnám, akkor is adósa maradnék. Én is csak emléket adok neki. Vajon örülne-e ezeknek a fegyvereknek? Kérem, fogadja el tőlem.

Két nagyon finom, gyönyörűen megmunkált forgópisztolyt vett ki a zsebéből, és az indián fiú felé nyújtotta. Kismedve egy pillantást vetett a pisztolyok gyöngyházzal kirakott agyára, aztán egy lépést hátrált, büszkén kiegyenesedett és felkiáltott:

- A fehér ember fegyvert kínál nekem! Nagy megtiszteltetés számomra, hiszen fegyvert csak felnőtt férfiaknak szoktak ajándékozni! Elfogadom, örömmel elfogadom, de csak rossz emberek ellen fogom használni, jó emberek megmentésére. Uff, beszéltem!

Átvette a pisztolyokat, és takarója alatt az övébe dugta. Apja gyönyörködve nézte, arcán meghatottság tükröződött. Butlerhez fordult, és így szólt:

- Tonkava köszöni fehér embernek, hogy nem pénzt adni. Pénzt csak rabszolgának adni, kinek nem lenni becsülete. Fehér testvérem jóságát soha nem felejtani. Tonkava mindig barátja lenni fehér embernek, *squaw*²-jának és leányának. Kismedve totemjére jól vigyázni - övé totem enyém totem is. A Nagy Szellem mindig napfényt és örömet küldeni fehér testvéremnek!

A kölcsönös hálálkodás ezzel befejeződött. Újból kezét fogtak, és a két indián visszaült a ládára. A fehérek eltávoztak.

- *Tua enokh*, jó emberek! - mondta Nagymedve.

- *Tua-tua enokh*, nagyon jó emberek! - felelte a fia. Többet nem mondhatott, mert az indián szükszavúság nem tűr semmiféle érzélgést.

² Squaw (ejtsd: szkó) - indián asszony (itt: feleség)

A mérnök tapintatos viselkedése nem a saját lelkéből fakadt. Nem ismerte az indiánok gondolkodását és szokásait. Szerencsére Old Firehandhez fordult tanácsért. Most visszatért hozzá, hogy elmesélje, milyen örömet szerzett ajándékával a két indiánnak. Amikor megemlítette a totemet, mosolygott, amiből Old Firehand látta, hogy nem tartja nagyra Kismedve ajándékát.

- Tudja ön, mi a totem? - kérdezte Old Firehand.

- Azt hiszem, az indián kézjegye - felelte a mérnök -, olyasmi, mint nálunk a pecsétgyűrű lenyomata.

- A felelet helyes, de nem kimerítő. Először is totemje csak a törzsfőnöknek van. Kismedve totemje azt bizonyítja, hogy már komoly hőstettekkel tüntette ki magát. Többféle totem van. A közönséges totem olyan, mint nálunk az aláírás, igazolásra szolgál. De az a totem, amelyet Kismedve adott, ajánlás. Ez lehet forróbb vagy lanyhább. Mutassa csak azt a bőrdarabkát.

Miss Butler átnyújtotta a totemet, és Old Firehand alaposan megvizsgálta.

- Csak nem tudja kibetűzni ezeket a jeleket, Sir? - kérdezte Butler.

- Sokat forogtam a különféle indián törzsek között - felelte Old Firehand. - Nemcsak a sokféle nyelvjárást ismerem, de az írásjeleiket is. Ez a totem a legbecsesebb fajta, ilyen nagyon ritkán ajándékoznak. Tonkava nyelven ez a szöveg olvasható rajta: „Az ő árnyéka az én árnyékom, és vére az én vérem. Ő az én idősebb testvérem.” Alatta Kismedve neve látható. Az „idősebb testvér” kifejezés a legnagyobb tiszteletet jelenti, sokkal nagyobb, mint az egyszerű „testvér”. A totem ajánlólevél minden baráti indián törzs körében. Aki a totem felmutatóját bántalmazza, annak Kismedve és Nagymedve és az egész tonkava törzs bosszújával kell számolnia. Ki tudja, milyen szolgálatot tehet még önnek ez a kis tárgy? Megeshetik, hogy életét köszönheti neki.

A gőzös a délután folyamán több kikötőt érintett, és most ahhoz a ponthoz ért, ahol az Arkansas megváltoztatja irányát, és derékszögben észak felé fordul. A kapitány kijelentette, hogy éjjel két órakor megérkeznek a Gibson-erődbe. Az utasok jó korán nyugovóra tértek, hisz tudták, hogy a hajó reggelig áll Gibson kikötőjében, és ott sok érdekes látnivaló akad, amit kár lenne elmulasztani. Aki nem feküdt le, a szalonban kártyázott vagy sakkozott. A szalonból nyíló dohányzóban Old Firehand még elszívta esti szivarját. Droll néni engedélyt kért, hogy leülhessen mellé. Beszélgettek.

- Tulajdonképpen hogy tett szert erre a különös névre, Droll néni? - kérdezte Old Firehand.

- Ön is tudja, hogy itt a Vadnyugaton mindenkinek adnak valami csúfnevet, ha nem kötekedésből, hát a szeretet jeléül. A köpönyeg, melyben járnok szoktam, női pongyolához hasonló. Azonkívül a vékony, sipító hangom is nőies. Valamikor zengő basszusom volt, de egy súlyos meghűlés hangszálaimat tönkretette. És még valami. Tudják rólam, hogy szívesen segítek minden becsületes fickón, ha bajban van. Anyás természetemnek is része van abban, hogy Droll néninek becézgetnek.

Nemsokára mindenki visszavonult a kabinjába. A szalonban és a dohányzóban eloltották a lámpákat. A fedélzeten is csak két lámpa égett - elöl, a hajó orrán, a másik hátul. Az elülső lámpa olyan messzire bevilágította a folyót, hogy a megfigyelőhelyen posztoló matróz a vízben felbukkanó akadályokat idejében észrevehesse és jelenthesse. A gépészen és fűtőn kívül a jelek szerint már csak három ember volt ébren a hajón: az őrszem, a kormányos és a fedélzeten sétálgató másodtiszt.

A trampek is alvást színleltek. A kornel nagy ravaszul a hajófenékre vezető lejárát körül helyezte el embereit.

- Átkozott história! - káromkodott a kornel. - Elfelejtettem, hogy őrszem figyeli a vizet. Az ördög vigye ezt a fickót! Mi lesz, ha idesandít?

- Ne tarts tőle - mondta Bruns. - Ebben a vaksötétben nem is látja a csapóajtót. Egyetlen csillag sincs az égen. Örül, ha a vizet láthatja; ha meg hátrafordul, szeme az erős reflektor után káprázik a sötétségben. Mikor kezdjük?

- Tüstént. Nincs vesztegetni való időnk. Még a Gibson-erőd előtt készen kell lennünk mindennel. A fűró a zsebemben van. Máris lemászok. Ha valami baj van, köhécselj - ez lesz a jel.

A csapóajtóhoz osont, és rálépett a keskeny lépcsőre. Tíz fok után egy kis térségbe jutott. Könnyen megtalálta a másik ajtónyílást és az alsó lépcsőt. Amikor leérkezett, gyufát gyújtott és körülnézett.

A helyiség, ahová jutott, éppen csak embermagasságú volt. Hosszában a hajó közepéig ért, szélteben pedig a hajó egyik falától a másikig. Körös-körül kisebb csomagok heverték.

A kornel a bal oldali falhoz lépett, és odaillesztette fűróját, természetesen a vízvonaltól alatt. Keze erős nyomása gyorsan hajtotta a fűrőt a fába. Egyszerre ellenállásba ütközött - a kemény bádogfalba, mely a hajó víz alatti részét borította. A bádogfalat is át kellett törni. Azonkívül legalább két lyukat kellett fúrnia, hogy a víz gyorsan behatoljon. A kornel a másik oldalon még egy lyukat fűrt, most is csak a bádogig. Azután felkapott egy követ, mely a ballaszthoz, vagyis fenéksúlyhoz tartozott, s addig csapkodta vele a fűró nyelét, míg a hegye keresztül nem hatolt a bádogfalra. Keze tüstént nedves lett, de amikor erőlködve visszahúzta a fűrőt, olyan erős vízszugár csapta meg, hogy gyorsan félreugrott. A kopácsolást nem lehetett hallani, elnyomta a hajógép zakatolása. Most végigfűrt a másik lyukat is, és visszatért a fedélzetre. Még a lépcsőn eldobta a fűrőt - már nincs rá szükség, minek vigye magával?

Társai odafenn suttogva megkérdezték, sikerült-e a dolog. Hogyne - felelte, és hozzátette, hogy már is odaoson az egyes számú kabinhoz.

A szalon és folytatása, a dohányzó a hátsó fedélzet közepét foglalta el. Tőle jobbra-balra a kabinok sorakoztak. Minden kabin ajtaja a szalonba nyílt, az ablakok pedig a folyó felé. Ezeket a meglehetősen nagy ablakokat tüllfüggöny borította. Az ablaksor és a korlát között keskeny folyosó húzódott mindkét oldalon.

A kornel hasra feküdt, és az első kabin felé kúszott - óvatosan, hogy a sétálgató másodtiszt észre ne vegye. Szerencsésen eljutott az első ablakhoz. A kifeszített tüllfüggönyön fény szűrődött ki. Butler talán ébren van és olvas?

A kornel egy pillanatra megijedt. Benézett az ablakon, és mindjárt megnyugodott. Odabenn, igaz, ég a lámpa, de ez talán megkönnyíti feladatát. Elővette kését, és nesztelenül végighasított a függőnyt felülről lefelé. Halkan félretolta, hogy benézhesen; amit látott olyan örömmel töltötte el, hogy majdnem elkurjantotta magát. A kabin egyik oldalán falilámpa égett. Alatta feküdt a mérnök, arccal a deszkafal felé, mély álomba merülten. Előtte ruhái heverték egy széken. A kabin másik oldalán, egészen az ablaknál, lecsapható asztalon feküdt a mérnök órája, pénztárcája és - a vadászkése. Egészen könnyű volt kézzel elérni. A kornel benyúlt az ablakon, és kivette a vadászkést. Az órát és a pénztárcát otthagya. Kihúzta a kést hüvelyéből, és megvizsgálta a nyelét. Megállapította, hogy le lehet csavarni. Így hát minden rendben van.

„Teringettét, könnyebben ment, mint gondoltam volna! - sóhajtotta a tolvaj. - Még az is megtörténhetett volna, hogy kénytelen vagyok bemászni, és az ipsét megfojtani.”

A kabin ablaka a vízre nézett; hogy az előtte húzódó keskeny folyosón mi történt, nem láthatta senki. A kornel övébe dugta a vadászkést, és újra lehasalt, hogy embereihez visszatérjen. Most is sikerült a másodtisztelet elkerülnie. Amikor balra nézett, úgy rémlett neki, hogy két fénylő pontot lát egy pillanatra. Csak nem egy szempár csillant meg ott? Gyorsan meglapult, és még óvatosabban kúszott tovább, míg vissza nem jutott cimboráihoz.

A kornel nem tévedett. Csakugyan egy szempár figyelte a hajó bal oldalán. Nemsokára ugyanott egy kis nesz támadt, mintha valaki felállt volna. A másodtisztelet meghallotta és odalépett.

- Ki az? - kérdezte.

- Nintropan Huey - felelte egy hang.

- Ah, az indián! Miért nem alszol?

- Itt egy ember elosonni. Valami rosszat csinálni.

- Ugyan! Rosszat álmotdál. Aludj csak tovább - mondta a tisztelet, és folytatta körútját.

Negyedóra múlva a hajó orránál álló matróz rémulten odahívta a másodtiszteletet.

- Valami baj van, Sir! - mondta. - A víz gyorsan emelkedik. Az ember azt hinné, a hajó süllyed.

- Képtelenség! - nevetett a tisztelet.

- Tessék megnézni.

A tisztelet lepillantott a folyóba, aztán szó nélkül a kapitány kabinjához rohant. Két perc múlva a kapitánnyal együtt jött vissza. Mindketten kézilámpással vizsgálgatták a fedélzetet. A kapitány aztán leereszkedett az elülső csapóajtón, a hadnagy pedig a hátsó lépcsőn, hogy vizsgálatukat a hajófenéken folytassák. A kapitány hamarosan feljött, és a kormányoshoz sietett.

- Kezdődik a ribillió! - súgta a kornel társainak. - Figyeljetekek csak. A hajó mindjárt a part felé közeledik.

Igaza volt. A matrózokat feltűnés nélkül felkeltették, és a hajó megváltoztatta irányát. Néhány utas előjött kabinjából.

- Nyugalom, uraim, nincs semmi veszély! - magyarázta nekik a kapitány. - Egy kis víz hatolt be a fenéktérbe, és ki akarjuk szivattyúzni. Ezért kikötünk. Aki aggódik, rövid időre kiszállhat.

Meg akarta nyugtatni az utasokat, de éppen az ellenkezőjét érte el. Nagy kiabálás támadt. Mindenki előrohant a kabinokból, mentőövekért könyörögtek, összevissza szaladgáltak. Az elülső lámpa fénye most már a magas partot világította meg. A hajó fordult, parthoz állt, és horgonyt vetett. A lebocsátott hajóhíd szerencsére elég hosszúnak bizonyult. Aki félt, kiszállhatott.

Old Firehand, Tutajos Tom, Droll néni és Nagymedve a fedélzeten maradt. Old Firehand lement a hajófenékbe, hogy megnézze, mennyi víz hatolt be. Néhány perc múlva visszajött, egyik kezében az égő lámpával, a másikban egy jó nagy fúróval. Intett a kapitánynak, aki a szivattyúk felállítását ellenőrizte.

- Hol a rendes helye ennek a fűrónak, kapitány úr? - kérdezte.

- A szerszámosládában - felelte az egyik matróz. - Délután még ott volt.

- Most meg odalent találtam rá - mondta Old Firehand. A hegye elgömbült, alighanem a bádofaltól. Esküszöm, hogy a hajót megfűrták!

Szavait óriási megrökönyödés fogadta. De mintha nem lett volna elég, a következő percekben egyik izgalom a másikat követte. A mérnök első gondja az volt, hogy feleségét és leányát a partra segítse. Azután visszatért kabinjába, hogy öltözködését befejezze. Ám hirtelen előjött kabinjából, és magából kikelve ordította:

- Megloptak! Kiraboltak! Levágták a függönyt, és kilencezer dollárt vittek el az asztalomról!

Nagymedve hangja túlharsogta a mérnökét:

- Tonkava tudni, ki! A kornel! Tonkava látni - tiszt nem hinni! Fekete fűtő gépházban - kikérdezni!

De a néger vallasára most még nem került sor, mert a partról is nagy kiabálás hallatszott. Kismedve kiáltott át a hajóra. Apja küldte a partra, hogy nézze meg, hová tűntek el a trampek.

- Ott vannak! - süvített az indián fiú hangja. - Levágták a nagycsónakot, és a túlsó part felé eveznek!

Rögtön arra fordították a reflektort. A nagy mentőcsónak már a folyó közepéhez közeledett. A trampek diadalmas ujjongással, gúnyolódva integettek az utasok felé. A kapitány toporzékolt dühében, a másodtiszt a haját tépte. A nagy zűrzavarban senki sem vette észre, hogy a két indián eltűnt. Old Firehand hatalmas hangja vetett véget a fejtelenségnek. Parancsára a káromkodó, szitkozódó utasok elhallgattak. A helyreállított csendben meghallották alulról, a víz felől Nagymedve hangját:

- Tonkava eloldani kiscsónakot! Átmenni túlsó part! Csónakot otthagyi! Üldözi kornelt! Nagymedve sértést megbosszul! Uff!

Most már látták, hogy a hajó kiscsónakját a két indián gyors evezőcsapásokkal hajtja a nagy mentőcsónak után.

Egyelőre a víz kiszivattyúzása volt a legsürgősebb tennivaló. Míg a kapitány és a matrózok ezzel foglalatostkodtak, Old Firehand elővette a néger fűtőt. Keresztkérdéseivel úgy sarokba szorította, hogy mindent bevallott. Megkötözték, és bezárták egy kamrába addig is, amíg a kapitánynak ideje lesz ítélni fölötte.

Szerencsére kiderült, hogy a beszüremlett víz nem tett nagy kárt a hajóban. Könnyűszerrel kiszivattyúzták, és megállapították, hogy a hajó veszély nélkül folytathatja útját. Az utasok visszatértek kabinjaikba, és kényelembe helyezkedtek.

A mérnök rettentően bánkódott és bosszankodott. Old Firehand így vigasztalta:

- A pénze még nem vészett el végleg. Van remény rá, hogy visszakapja. Folytassa útját feleségével és leányával együtt Kansasba. Bátyja farmján újra találkozunk.

- Hogyan? Hát nem jön velünk?

- Nem. Előbb üldözőbe veszem a kornelt.

- Ne tegye. Veszedelmes fickó.

- Old Firehand nem olyan ember, akit a veszély visszariaszt.

- Nagyon kérem, maradjon velem. Inkább vesszen el a pénzem.
- Nemcsak az ön kilencezer dollárjáról van szó, uram! A csavargók a négertől megtudták, hogy Tomnál is szép összeg van. Feltételezem, hogy a banda most a Blackbear folyóhoz siet, ahol újabb gaztettet készül elkövetni. A két tonkava azonban kopók módjára a nyomukban van. Nem hagyhatom őket magukra. Ki tudja, hány emberélet forog kockán? Ezért reggel utánuk megyek. Remélem, Tom és Droll néni is velem tart - igaz-e, uraim?
- Feltétlenül - felelte Tom.
- A kornelnek saját kezemmel tekerem ki a nyakát, ha minden kötél szakad - tette hozzá Droll néni.

HARMADIK FEJEZET A TUTAJOSOK TÁBORÁBAN

Hatalmas máglya égett a Blackbear folyó magas partján. Holdsarló ragyogott az égen, de fénye nem tudott áthatolni a fák sűrű koronáján. A máglya nélkül sötétség borult volna a tutajosok táborára.

Így azonban a tűz megvilágította a rögtönzött barakkot, mely nem úgy épült, mint az erdei blokkházak általában. Itt nem kidöntött fatörzseket róttak össze vízszintesen egymás fölött. Gyorsabb módszert alkalmaztak. Amikor kidöntötték a fákat, meghagytak négy erős fát, melyek körülbelül szabályos négyszöget alkottak. Ezeknek lehasogatták a koronáit, és a törzsekre sebtében fűrészelt deszkákat szegeztek. Az egyik oldalon három nyílást vágtak - középen ajtónak, jobbra-balra ablaknak. Felszegezték a tetődeszkákat, és kész volt a lakóház, mely egyúttal éléstárnak és szerszámkamrának is szolgált.

Tizenöt-húsz férfi üldögélt a tűz körül. Durva ruhájuk elárulta, hogy hosszú idő óta távol élnek attól, amit civilizációnak szoktak nevezni. Arcukat nemcsak megbarnította, hanem valósággal megcserzette a nap és a szél.

A máglya fölött erős ágra akasztott, jókora bográcsban hatalmas húsdarabok főttek. Két óriási, kivájt tökhéjban erjesztett méhsört tároltak, azzal oltották szomjúságukat.

Különös népség volt ez: favágók és tutajosok. Nem letelepedett farmerek, akiknek az a céljuk, hogy állandó otthont teremtsenek maguknak. Nem is trapperek, akik hol itt, hol ott állítják fel csapdáikat, és az indiánok nomád életmódját követik. A favágó valahogy a kettő között áll. Hosszabb ideig tartózkodik egy-egy alkalmas helyen - de csak addig, amíg a folyóhoz közel eső erdőt le nem tarolta. Az erdő nem az ő tulajdona, de eszébe sem jut megkérdezni, kié. Kivágja a legszebb fákat, tutajokat ró össze belőlük, s leúztatja oda, ahol el lehet adni. Keményen dolgozik, de szépen keres, hiszen az áruja nem kerül neki semmibe. Az élelmét is ingyen kapja. A csoport néhány tagja vadász - ezek gondoskodnak a húsról. Egy másiknak az a feladata, hogy főzzön, a szerszámokat élesítse, és a házat rendben tartsa.

A favágók a nehéz munka után farkasétvággal megvacsoráztak, azután átengedték magukat a pihenés gyönyörűségének. Vidám beszélgetésükben csak egyik társuk nem vett részt. Idősebb volt náluk, de semmiképpen sem öreg ember. Nem a kor, hanem valami nagy-nagy bánat vésett mély barázdákat homlokára, és őszítette meg haját. A többiektől félrevonulva, egymagában üldögélt a tűztől kissé távolabb, és komor gondolataiba merült. Csak akkor figyelt fel, amikor az egyik favágó az indiánokat szidta, és vörös gazembernek nevezte valamennyit.

- Ugyan, hagyd már abba! - mordult fel. - Már miért volnának gazemberek? Mert az ősi földjüket védik a betolakodók ellen?

- Ez igaz - felelte a másik. - De azt se felejtsd el, Blenter, hogy az ilyen vad népnek nincs már jövője. A civilizáció kipusztítja őket, mert nem tudnak tanulni, alkalmazkodni. Ez a világ rendje.

- Szép rend, mondhatom! - felelte az, akit Blenternek szólítottak. - A fehér ember, aki hazájukat elrabolta, kimondta róluk, hogy nem alkalmasak a kultúra befogadására. Miért nem adunk nekik időt rá? Ha egy gyereket iskolába küldünk, talán elvárjuk tőle, hogy pár hét múlva annyit tudjon, mint a tanítója? Nem akarom védeni az indiánokat, utóvégre semmi

közöm hozzájuk. De a fehérek között is éppen elég gazfickó akad, viszont az egyetlen ember, aki az életemet mentette meg, indián volt. Az persze más lapra tartozik, hogy jobb lett volna, ha nem ment meg, és nem élem túl a családom pusztulását!

Elhallgatott, és összeráncolt homlokkal a tűzbe bámult.

- Szegény öreg Blenter! - súgta az egyik a mellette ülőnek. - Nem múlik el nap, hogy ne gondoljon a családjára.

- Különösen este ereszti búnak a fejét - suttozta a másik.

- Mi lenne, Blenter, ha elmesélnéd, hogy is történt az a borzasztó dolog? - kiáltott át a búslakodóhoz egy harmadik. - Talán könnyítenél a szíveden.

- Az én szívemen csak egy pillanat könnyítene: amikor bosszút állhatnék azon a kegyetlen gazemberen! - mondta Blenter, és keze ökölbe szorult. - De eddig még mindig kisiklott a kezeim közül.

- Hogy hívják?

- A nevét nem tudom. De azt az alattomos rókaképét felismerném ezer közül is!

Megint elhallgatott, de hosszú csend után minden nógatás nélkül újra megszólalt.

- Éppen olyan kellemes nyári este volt - kezdte -, mint a mai. Vadászatról jöttem haza, gazdag zsákmánnyal megrakodva. Szívemben hálát adtam az égnek, hogy olyan szépen boldogulunk. Szép kis farmunk volt már az erdő közepén egy tisztáson, amit magunk irtottunk ki. A ház, a veteményeskert, a kukoricás, az istálló négyünk keze munkája volt. Igaz, erősen megdolgoztunk érte mind - a feleségem, a két szép fiam. Nem tudtam, milyen sors vár rájuk!

Elfordította arcát, és könnyeit törölgette. A durva favágók tapintatosan hallgattak.

- Pedig sejthettem volna! - folytatta. - Előző nap eltűnt az egyik tehenünk. Nem kószálhatott el. Egyszerűen elhajtották és levágták. Ebből kitalálhattam volna, hogy banditák ólálkodnak a közelben. A veszélyt nem vettem komolyan. Házam előtt most hat ember ült a fűben, és nyugodtan falatozott. Még nem tudtam, kikkel van dolgom, és csodálkozva kérdőre vontam őket. Erre megrohantak, és agyba-főbe vertek. Én sem hagytam magam, és az egyiket úgy megütöttem, hogy két fogát kiköpte. Éppen a rókaképű volt - a banda vezére. De hatan voltak, letepertek, megkötöztek, és valami rongyot tömtek a számba, hogy ne kiáltozzak segítségért - akkor még nem tudtam, hogy hiába is kiáltoznék.

- És a feleséged? A fiaid? - kérdezte valaki.

- Várj csak. A rókaképű rettentő dühbe gurult, amiért megütöttem, és kiadta a parancsot, hogy kössenek fel a legközelebbi fára. Már nyakamon volt a hurok, amikor egy lövés dördült el, és a fák közt megjelent egy délceg termetű indián. Szempillantás alatt felmérte a helyzetet, és felkiáltott: „Mit csináltok, fehér gyilkosok? Winnetou nem engedi!”

- Winnetou volt?

- Igen, a nagy Winnetou, az apacs indiánok vezére. A puszta neve elég volt ahhoz, hogy elengedjenek, felkapják puskáikat, és elszaladjanak. Az egész banda hanyatt-homlok rohant, menekült. Winnetou habozott, hogy üldözze-e őket, vagy velem törődjék. Végül odalépett hozzám, eloldozta kötelékeimet, és lefektetett a fűbe, mert a veréstől és izgalomtól úgy elgyengültem, hogy mozdulni sem tudtam. Vizet hozott, megmosta sebeimet, aztán belépett a feldúlt, kirabolt házba. A küszöbön megállt, és két karját égnek emelte megdöbbenésében. Feltápaszkodtam és odavánszorogtam. Benéztem az ajtón, és a következő pillanatban ájultan összeestem.

- A családod? - kérdezte az egyik tutajos részvétellel.

- Már nem volt családom - felelte Blenter tompa hangon. - Három holttest feküdt egymás mellett a földön. A feleségem és a két gyönyörű fiam. Orvul törtek rájuk, és meggyilkolták őket!

- Rettenetes! - kiáltott fel az egyik favágó.

- Winnetou térített magamhoz - folytatta Blenter. - Segített eltemetni halottaimat. Haragom még gyászomnál is nagyobb volt. Egyelőre nem tudtam másra gondolni, csak a megtorlásra. De ez csak részben sikerült. Éjfél után útra keltünk Winnetouval, és utolértük a bandát. A tűzharcban öt haramiával leszámoltunk. De a hatodik - a vezér - megmenekült. Azóta is őt üldözöm, és nem nyugszom, amíg meg nem büntetem.

- Az ilyen több halált érdemelne! - mondta valaki a tűz mellett. - De nézzétek csak, ki jön ott! Felugrott, és a többiek követték példáját. Két indián lépett elő a fák sűrűségéből, takarójukba burkolózva. Az idősebb felemelte kezét, és így szólt:

- Fehér testvéreim ismerni Tutajos Tom?

- Hogyne ismernők! Ő a vezetőnk! - felelte egyikük. - Mindennap várjuk a visszaérkezését.

- Akkor tonkava jó helyen jár - mondta az indián. - Tonkava híreket hoz Tutajos Tomtól. Halkan beszélni, szó messze hallani. A tűz is nagy.

Ledobta válláról a takarót, a tűzhöz lépett, szétrugdosta és eltaposta az égő fadarabokat, csak néhányat hagyott meg. A favágók csodálkozva nézték, mit művel.

- Tonkava jó ember - mondta az indián. - Tonkava jót akarni. Fehér testvér nem fél.

- De ki vagy te? Hogy hívnak?

- Nagymedve, a tonkavák főnöke, és ez itt Kismedve - felelte az indián.

A favágók hírből ismerték már a tonkava törzsfőnököt. Tüstént megkínálták hússal és méhsörrel. Megvárták, míg éhségét és szomjúságát csillapítja, csak aztán kérdezték meg, mi járatban van. Nagymedve tört angolsággal elmondta, mit látott és hallott a *Dogfish* fedélzetén. Lelkükre kötötte, hogy vigyázzanak, mert nagy veszély fenyegeti őket; csak azért sietett ide, hogy a trampek támadása ne érje a tábort váratlanul.

A favágók nagy izgalommal, de kissé tamáskodva hallgatták. Szinte elképzelhetetlennek tartották, hogy a csavargók megtámadhatják őket. Inkább Tom miatt aggódtak.

- Tom két jó sápadtarcúval útban ide - mondta Nagymedve. - Tonkava kis csónakon átkel Arkansas másik partjára. Egész éjjel gyalog követi rossz sápadtarcúakat. Másnap indián faluban két ló vásárolni. Alku soká, sok időt veszíteni. Trampek már nem lenni messze.

Hirtelen elhallgatott, feszülten figyelt egy-két percig, aztán suttogva folytatta:

- Tonkava valamit látni a ház sarkában. Senki ne mozdul. Tonkava odakúszni és megnézni.

Hasra feküdt, és nesztelenül a ház felé kúszott. Puskáját otthagya a kihamvadó tűz mellett. A favágók még a lélegzetüket is visszatartották, úgy figyeltek. Vagy tíz perc telt el a legnagyobb izgalomban, amikor rövid sikoly hallatszott, s utána újra csend lett. Egyszerre csak felbukkant az indián főnök.

- A trampek előreküldött felderítője - mondta nyugodtan. - Már nem ártani. Tonkava kése éles, keze biztos. De talán két kém jönni, másik elmenekül. Idő kevés. Gyorsan cselekedni.

Nagymedve tanácsára eloltották a tüzet, és mindnyájan visszahúzódtak a házba. Az indián főnök elhatározta, hogy felderítőútra indul. Blenter ajánlkozott, hogy vele tart. Csak kést vittek magukkal, a puska akadályozta volna őket a gyors és nesztelen mozgásban.

A favágók a Blackbear folyó magas partján táboroztak. Egy vízmosást kiszélesítve, csúszdát létesítettek, amelyen kényelmesen leereszthették a kidöntött fatörzseket a vízbe. Nagymedve és Blenter ezen a csúszdán jutott le a folyóhoz, és a sűrű bokrok közt folytatták útjukat. Nagymedve kézen fogta Blentert, és olyan biztosan vezette, mintha fényes nappal lett volna. A folyó csobogása elnyomta siető lépteik nesztét.

Körülbelül fél óra múlva egy patakhoz értek, mely a folyóba ömlött. Körös-körül sűrű erdő sötétlett, de a patak torkolata körül nagyobb tisztás terült el. Itt bukkantak rá a trampek táborára.

- Éppen úgy nem vigyázni, mint favágók - súgta Nagymedve. - Indián harcos mindig kis tüzet és kevés füstöt csinál. Trampek tüze messzire látszani.

- Mit csinálunk most? - kérdezte Blenter.

- Odaossonni - bölintott a tonkava. - Egészen közel csúszni..., mindent látni és hallani.

Itt rengeteg szúnyog volt, sokkal több, mint a favágók táborában. A csavargók védekezésül hatalmas máglyát gyújtottak és körülülték. Sok lovuk volt - úgy látszik, útközben megtámadtak egy indián falut, és elrabolták lovaikat. Az állatokat nem lehetett látni, csak hallani. A moszkitók annyira gyötörték őket, hogy szüntelenül toporzékoltak.

Nagymedve és Blenter most már hason csúszott előre, mindig a bokrok mögé húzódván. A patak partját sűrű nád lepte el; a nád jó búvóhelyül szolgált, de meg is nehezítette a tábor megközelítését. Azonkívül zörgött is, ha megérintették. A tonkava főnök úgy segített magán, hogy egyszerűen utat vágott kettőjüknek. Éles késével kivágta a nádszálakat maga előtt, és még arra is vigyázott, hogy Blenter könnyen követhesse. Olyan nesztelenül dolgozott, hogy még a nyomában kúszó Blenter sem hallotta a kivágott nád suhogását.

Csakhamar a tűz közelébe értek. A nád eltakarta őket, de mindent láttak, és a trampek szavait is megértették, hiszen ezek nem sejtettek semmit, és szokásuk szerint jó hangosan beszélgettek.

- Melyik az a kornel, akiről meséltél? - kérdezte Blenter suttogva.

- Kornel sehol..., tonkava nem látni - felelte Nagymedve.

- Talán éppen a mi táborunk körül ólálkodik? - súgta Blenter.

- Tonkava is azt gondolni.

- Nem lehet, hogy ő volt az, akit leszúrtál?

- Nem, nem..., nem kornel.

- Hogy tudod? Nem láthattad a sötétben!

- Sápadtarcú szemével látni..., indián kezével is. Tonkava ujjai nem kornelt megismerni.

- Akkor a társát szúrtad le, és a kornel volt a másik..., az, aki elmenekült, nem?

- Úgy, úgy - felelte az indián főnök. - Kornel most jönni ide, és mi megvárni.

A csavargók beszélgetése nem volt túlságosan érdekes, amíg az egyik meg nem jegyezte:

- Lehet, hogy a kornel tévedett, és a tutajosok nem ezen a vidéken tanyáznak.

- Dehogynem - felelte egy másik. - Itt vannak a közelben. Nem láttad, mennyi forgácsot visz a víz?

- Tulajdonképpen semmi dolgunk velük. Nekünk csak a Tom pénze kell. Elég lett volna öt meglesni az erdőben, és elszedni tőle a pénzt. Mondtam is a kornelnek, hogy kár volt megtenni ezt a hosszú utat.

- Másképp nem lehet Tomot elkapni - vélte a cimborája. - Azt hiszed, könnyű dolog egy embert megtalálni ebben az irdatlan erdőben? És különben is erre vezet az utunk a Butler-farm felé. Bízd csak a kornelre, ő nagyon jól tudja, mit akar, és...

Hirtelen elhallgatott, mert az, akiről beszéltek, éppen ebben a pillanatban bukkant elő a fák közül, és lépett a tábornúzhöz. Emberei kíváncsi várakozással néztek rá. A kornel földhöz csapta kalapját, és bosszúsán felkiáltott:

- Rossz híreket hoztam, emberek! Szerencsétlenül jártunk.

- Hogyhogy? Mi történt? Hol van Bruns? - záporoztak a kérdések mindenfelől.

- Bruns? - mondta a kornel, és leült. - Őt már hiába várjátok.

- Meghalt? Hogyan?

- Egy késtől, amit a szívébe döftek.

A hír lármás izgalmat keltett. Annyi kérdés repült a kornel felé, hogy nem tudott szóhoz jutni. Amikor a zaj alábbhagyott, a kornel így folytatta:

- Megtaláltuk a tutajosok táborhelyét. Ilyen tűz körül ültek, mint ez itt, és körülbelül annyian voltak, mint mi. Meglapultunk egy fa mögött, és Bruns azt mondta, várjam meg, ő hason csúszik a ház felé, hogy kikémlelje. Ekkor két árnyék bukkant elő hirtelen. Tudjátok, kik voltak? Az a két indián, akit a hajón láttunk.

- Hogy kerültek ide?

- Úgy, mint mi, csak gyorsabban - felelte a kornel sötéten. Az egyik eloltotta a tüzet, és valamit mesélt a favágóknak. Azután megint eltűnt a sűrűben. Egy perc múlva olyan sikolyt hallottam, hogy megborzongtam tőle. Egy ember halálsikolya volt. Aggódtam Brunsért, és én is a ház felé osontam. A sötétben egy emberbe botlottam, aki vértócsában feküdt. Bruns volt. Már nem élt. Mit tehettem volna? Magamhoz vettem kését és pisztolyát, s igyekeztem menteni az irhámát. Most pedig azt javaslom, hogy...

Elhallgatott, és csodálkozva felemelte kezét.

- Mi az? Mi bajod? - kérdezte egyik társa.

A kornel nem felelt. Ujját ajka elé emelve felállt.

- Most jut eszembe, hogy utána kell néznem a lovaknak. Te is gyere velem, meg te is - mutatott két emberére.

Amikor azok is feltápászkodtak, gyorsan a fülükbe súgta:

- Egy elszánt fickó, úgy látszik, utánam osont. Most vettem észre egy bokor mögött. Ha rávetem magam, segítsetek, nehogy meglóghasson! Tehát óvatosan utánam!

Az történt, hogy Nagymedve és Blenter mozdulatlanul hallgatózott a bokrok sűrűjében. Ám amikor a kornel megjelent, Blenter elvesztette az eszét. Szeme felvillant, keze ökölbe szorult, és előrecsúszott, mint aki nem bírja türtőztetni magát. Nem vette észre, hogy feje már kibújt a fedezékből, és láthatóvá vált.

A tonkava főnök óvatos, tapasztalt és éles eszű ember volt. Amikor látta, hogy a kornel hirtelen feláll, és suttog valamit két társának, menten kitalálta, miről van szó. Megrántotta az öreg Blenter lábát, és fojtott hangon rászólt:

- Gyorsan vissza! Kornel látni és jönni! Gyorsan el!

De már késő volt. Az indiánnak éppen annyi ideje maradt, hogy elmeneküljön, de Blenter már a tramek kezében volt. Hárman térdeltek rajta, karjait kicsavarták, torkát szorongatták, majd elővonszolták a tűz mellé. Nagymedve az első pillanatban kést rántott, de belátta, hogy nem tud segíteni Blenteren. Az egyetlen, amit tehet, hogy értesíti a tutajosokat. A nádasba vágott ösvényen visszafelé kúszva, elérte az erdőt, és sietett a tutajosok tábora felé.

A tisztáson a kornel a fogoly fölé hajolt.

„Ismerős az arca!” - dűnnyögte magában, majd megkérdezte: - Mondd, öreg, nem találkoztunk mi már valahol?

Blenternek volt annyi esze, hogy tagadja. Rettenetes indulat tombolt benne, de igyekezett közömbös arcot vágni.

- A tutajosok közé tartozol? - kérdezte a kornel.

- Hát persze! - felelte Blenter.

- És utánunk kémkedel, mi? Kihallgattad a beszélgetésünket?

- Nem hallottam semmit. A táborunk felé igyekeztem, és fényt pillantottam meg. Ide jöttem, hogy megnézzem, ki van itt.

- Hogy hívnak?

- Adams - füllentett az öreg.

- Adams? - tűnődött a kornel. - Ilyen nevű emberrel még nem volt dolgom.

- Akkor hát engedj utamra. Nem bántottalak benneteket, ti se bántsatok engem.

- Nem bántunk, barátocskám - nevetett a rókaképű. - Csak szépen összekötözünk, és bedobunk a folyóba. Ha megfulladsz, nem mesélgethatsz rólunk senkinek.

- Micsoda? Meg akartok gyilkolni? Ez égbekiáltó!

- No, elég a locsogásból! - kiáltott fel a kornel türelmetlenül. - Kötözzétek meg jó szorosan, hogy ne tudjon úszni, aztán a vízbe vele!

Blenter látta, hogy a száját is be akarják tömni. Egy pillanat ideje még volt, és elkiáltotta magát:

- Segítség! Segítség!

Tudta, hogy nem várhat segítséget senkitől, de a kiáltás ösztönszerűen szakadt ki belőle. Utána kézzel-lábbal kapálózva küzdött, hogy meg ne kötözzék.

- Ej, de lassan megy! - méltatlankodott a kornel. - No, majd én gyorsabban elintézem!

Megfordította puskáját, hogy agyával fejbe vágja az öreget. Ám ebben a pillanatban egy óriási árnyék vált ki a bozótból. Az árnyék kinyújtotta karját, és egyetlen hatalmas ökölcsapással földre terítette a kornelt...

A favágók érkeztek talán meg Blenter kiszabadítására? Nem - arra rövid lett volna az idő. A segítség egészen máshonnan érkezett. Még naplemente előtt négy lovas jutott el a Blackbear folyóhoz: Old Firehand, Tutajos Tom, Droll néni és fiatal pártfogoltja, Fred. A két tonkava

nyomait követve találtak ide. Már sötét volt, és éppen alkalmas helyet kerestek, ahol az éjszakát eltölthetik, amikor léptek neszt hallották a sűrűből. A szerencsés véletlen úgy akarta, hogy Nagymedve egyenesen a karjaik közé szaladjon. Nagy volt a meglepetés, de az öröm is. Nagymedve pár szóval beszámolt a történekről.

- Meg akarnak ölni egy ártatlan embert? - mondta Old Firehand. - Ezt nem engedhetem! Hol vannak?

- Egészen közel. Ott, azon a tisztáson.

- Akkor gyorsan a fákhöz kötjük lovainkat, és mi négyen közbelépünk - határozta el Old Firehand. - Nagymedve meg siessen a favágókhoz, és hozza ide őket. Talán szükségünk lesz a segítségükre.

Az indián már el is tűnt a fák közt. Old Firehand és társai kúszva közelítették meg a tisztást. Éppen akkor értek oda, amikor az öreg Blenter segítségért kiáltott.

- Utánam! - mondta Old Firehand. - Harc életre-halálra! Nem kegyelmezünk senkinek!

Előugrott a sűrűből, és leterítette a kornelt. Következő ökölcsapásai azoknak a gazfickóknak szóltak, akik az öreg Blentert igyekeztek gúzsba kötni. Ezután előkapta revolverét, és tüzelt. Minden golyója célba talált.

A fekete szakállas Tom viharos forgószélként rohanta meg a banditákat. Puskatussal dolgozott, és minden csapását hajmeresztő szitkokkal kísérte. De Droll néni még nála is hangosabb volt. Vékony, sipító kiáltásai hol itt hangzottak fel, hol a tisztás ellenkező oldalán, mert fűrgesége éppen olyan bámulatos volt, mint ügyessége, mellyel pisztolyát kezelte. Még a fiatal Fred is kivette részét a küzdelemből. Puskáját erősen vállához szorította, és egy fa mögül tüzelt a trampekre. Ezek a váratlan támadástól teljesen megzavarodtak. Tom és Droll néni kiabálása is megrémítette őket. Azt hitték, egy nagy csapat támadta meg őket. És amikor látták, hogy sok társuk holtan vagy sebesülten hever a földön, futásnak eredtek.

- Utánuk! - kiáltotta Old Firehand. - Ne engedjétek, hogy lóra kapjanak!

Tom és Droll néni elvágta a menekülők útját a lovaktól. De néhány trampnek sikerült gyalog kerekkel oldania.

NEGYEDIK FEJEZET A VADON TÖRVÉNYE

Amikor a segítségül hívott favágók, élükön Nagymedvével, megérkeztek, nem hittek a szemüknek. Old Firehand, Tom, Droll néni, az öreg Blenter és a kis Fred kényelmesen ült a tűz mellett, és kedélyesen beszélgetett. Olyan otthonosan ültek ott, mintha a tüzet nekik rakták volna meg, és nem történt volna semmi különös. Pedig az egyik oldalon szép sorjában feküdtek a megölt banditák hullái, mellettük meg a foglyok és sebesültek jól megkötözve - köztük a vezér is, a rókaképű kornel.

- A kakas csípjén meg, Blenter! - kiáltott fel az egyik tutajos. - Azt hittük, fél lábbal a másvilágon vagy, és úgy ülsz itt, mint Ádám a paradicsomban!

- Mind a kettő igaz - felelte az öreg. - A kornel puskájának agya már a fejem fölött lebegett, amikor ezek az urak megjelentek, és az utolsó pillanatban megmentették az életemet. Szép munka volt, és örökké hálás leszek érte Old Firehandnek.

- Old Firehand is itt van? Melyik az?

- Itt ül a közepén. Nézzétek meg jól, és szorítsátok meg a kezét. Képzeljétek csak, három férfi és egy gyerek megtámad húsz elszánt banditát, és végez velük. Az eredmény kilenc halott és hat fogoly tramp, a mieinknek meg egyetlen hajaszála sem görbült meg.

A favágók megdöbben tisztelettel bámultak a diadalmas csata hőisére. Az óriás felemelkedett, és sorra kezét fogott a favágókkal. Hosszasan rázogatta Nagymedve kezét, és megdicsérte ügyességéért, amellyel a banditákat követte.

- Fehér főnökét dicséretet nem érdemelni meg - szerénykedett az indián. - Trampek olyan nyomot hagyni, mint egy egész bölénycsorda. Vak is látni. De hol a kornel? Halott?

- Nem, él, csak leütöttem, és elvesztette eszméletét. Nemsokára magához tér. Ott fekszik megkötözve.

A kornel felé mutatott. A tonkava odalépett, és előhúzta kését.

- Ha nem meghal nagy fehér főnök öklétől, meghal tonkava főnök késétől. Tonkavát megütni, és most életével fizetni.

- Megállj! - kiáltott fel az öreg Blenter, megragadva Nagymedve dőfésre emelt karját. - Ez az ember nem a tied, hanem az enyém!

Nagymedve megfordult, komolyan az öreg ember szemébe nézett, és megkérdezte:

- Te is bosszút állni? Miért?

- Egész családomat meggyilkolta! Feleségemet és két gyermekemet!

- Akkor neked több okod lenni - bólított Nagymedve. - De tonkavának is ok a bosszúra. Te megölni, én fülét levágni - jó?

- Nem bánom, a füle a tied, de az élete az enyém. Egy ilyen minden emberségből kivetkőzött gyilkos nem érdemel kíméletet.

A tonkava letérdelt a kornel mellé, hogy bosszúját kielégítse. A bandavezér közben magához tért, s látva, hogy a dolog komolyra fordult, erélyesen tiltakozott:

- Micsoda dolog ez, uraim? - Hogy gondolják ezt? Mit vétettem, hogy se szó, se beszéd, kiszolgáltatnak egy pogány rézbőrű állati dühének? Keresztény eljárás ez? Én ártatlan vagyok!

- Ártatlan? Hihhihi! - nevetett visító hangján Droll néni. No, mindjárt meglátjuk. Még nem motoztunk meg, most megtesszük.

Kiürítette a bandavezér zsebeit. Sok érdekes holmi került elő belőlük, egyebek közt a kornel vaskos, duzzadt bankótárcája. Ebben hiánytalanul megtalálták a kilencezer dollárt, amit a mérnöktől lopott el.

- Szóval még nem osztottad meg a zsákmányt cimboráiddal. - mosolygott Old Firehand. - Úgy látszik, több bizalommal vannak irántad, mint mi. Örülök, hogy a pénz előkerült. Hogy tolvaj vagy, már bebizonyult. Hogy sok gyilkosság szárad a lelkeden, az is több, mint valószínű. Nem érdemelsz kegyelmet. Nagymedve tegyen veled, amit akar.

A kornel felsikoltott rémületében. Az indián főnök megragadta üstökénél fogva. Két gyors és biztos mozdulattal lemetszette fülkagylóit, s bedobta a folyóba.

- Így ni! - mondta. - Tonkava bosszút állni, tonkava elmenni.

- Hát nem tartasz velünk? - kérdezte Old Firehand.

- Tonkava sok időt veszíteni - sok nap és éjszaka lovagolni, míg wigwamját elér. Tonkava mindig barátja nagy fehér főnöknek. A Nagy Szellem mindig adni sok puskaport és sok húst Old Firehandnek. Uff!

Vállára kapta puskáját, és elindult a sötét erdőbe. Fia ugyanolyan mozdulattal vette vállára fegyverét, és követte.

- Hol vannak a lovaik? - érdeklődött Old Firehand.

- Egy fához kötötték - felelte a favágók egyike.

- Mit csináljunk a foglyokkal meg a halottakkal? - kérdezte Tom.

- A halottakkal semmi gond - felelte Old Firehand. - A folyóra bízunk őket. A foglyok fölött pedig ítélőszéket tartunk a préri ősi törvényei szerint.

A kornel felnyögött fájalmában, de nem törődött vele senki. Előbb a társai ügyét tárgyalták meg. Ezekre nem lehetett rábizonyítani semmit. Cinkosai voltak a kornelnek, kétségtelenül. De emberélet nem száradt a lelkükön. Elhatározták, hogy megfosztják őket lovaiktól és fegyvereiktől, ami elég érzékeny büntetés számukra. Reggel meg szélnek eresztik őket. Addig is megengedték, hogy szigorú felügyelet mellett egymás sebeit bekötözhessek.

Ezután a bandavezérre került a sor, aki minden bizonnyal gaztetteik értelmi szerzője volt. Eddig az árnyékban nyögdécselt, most elővonszolták a tűz mellé. Mihelyt a máglya fénye megvilágította arcát, Fred hangosan felkiáltott, odaugrott hozzá, fölébe hajolt, és úgy nézte, vizsgálgatta, mintha el akarná nyelni a szemével. Végül Droll nénihez fordult, és így szólt:

- Ő az, akit keresünk! Apám gyilkosa! Ráismertem! Most végre a kezünkbe került!

- Biztos, hogy nem tévedsz? - kérdezte Droll néni. - Ha ő az, miért nem ismertél rá a hajón?

- Ott nem láttam ilyen közletről. Nézd a szemét! Büntudat és rettegés bujkál benne!

- Igen, igen - mondta Droll néni tünődve. - De te mindig úgy mesélted nekem, hogy hosszú, fekete hajú ember volt... Nézd csak, a kornel haja olyan, mint a kefe, és lángvörös!

- Most is azt mondom, hogy fekete haja volt - felelte Fred. - A haja más, de az arca ugyanaz.

Az öreg Blenter, aki alig várta már, hogy megtorolja családjá szörnyű végét, most maga is bizonytalanná vált.

- Én is emlékszem, hogy fekete haja volt..., de az arc ugyanaz! Talán parókát visel?

- Lehetetlen! - vélte Droll néni. - Hát nem látta, amikor az indián a hajába csimpaszkodott, mielőtt a füleit levágta?

- Nem jelent semmit - felelte Blenter. - Van paróka, amit olyan ügyesen erősítenek a fejre, hogy nem lehet lerángatni.

A kornel feszülten figyelt. Füléből még mindig szivárgott a vér, és a seb bizonyára nagy fájdalmat okozott neki, de most nem törődött semmi mással, csak a beszélgetéssel, melytől sorsa függött. Az öreg Blenter felültette a megkötözött banditát, és hajába csimpaszkodva, minden erejével rángatta az állítólagos parókát. Legnagyobb csodálkozására a paróka nem jött le. A fickó haja valódi volt.

A kornel minden fájdalom ellenére gúnyosan vigyorgott, és ezt sziszegte:

- No, te híres! Te hazug rágalmazó! Könnyű valakit egy vélt hasonlóság miatt bemártani! Igazságot követelek!

- Magad mondtad, amikor engem is meg akartál ölni, hogy az arcom olyan ismerős neked! Most meg nem akarsz tudni semmiről?! - kiáltotta Blenter.

- Az ember tévedhet - felelte a kornel. - Most már biztosan tudom, hogy ma este láttalak életemben először. Éppen úgy, mint ezt a fiúcskát. Ami pedig...

Hirtelen elhallgatott, mintha megrémült vagy megdöbben volna valamitől, de gyorsan erőt vett magán, és folytatta:

- ...ami pedig a vádat illeti, bizonyítani kell. Ha egyszerű hasonlóság alapján meglincseltek, közönséges gyilkosok vagytok. Nem hiszem, hogy a híres Old Firehand erre kapható legyen! Az ő védelmét kérem.

Az imént nem ok nélkül hallgatott el hirtelen. Amikor a tűz mellé vonszolták, a halottak közelébe került, sőt feje éppen az egyik hullára támaszkodott. Amidőn Blenter felültette, a merev holttest megmozdult, mintha közelebb csúszott volna. Ez nem tűnt fel senkinek. Pedig a hulla élt! Puskatussal ütötték le, és elborította a vér, de semmi komoly baja nem történt. Akár fel is ugorhatott volna, hogy elszaladjon, de nem tartotta alkalmasnak az időpontot. Elhatározta, hogy vár egy kicsit, és addig halottnak tettei magát. Övéből észrevétlenül kihúzta kését, és zekéje ujjába rejtette. Maga Blenter vizsgálta felül, amikor a halottakat különválasztották. Kétszer-háromszor is megforgatta, és halottnak vélte. Elszedte tőle azt, amit a zsebében és az övében talált, aztán a halottak közé vonszolta.

Ez a bandita azóta félig lehunyt pillái alól figyelte a történeteket. Amikor a kornelt a közelébe fektették, elhatározta, hogy segít rajta. Ügyesen közelebb csúszott hozzá, és késével elvágta a zsineget, mellyel kezét hátrakötözték. Ezután kése nyelét a kornel kezébe nyomta. A kornel érezte, hogy keze szabaddá vált, és azt is, hogy valamit nyomtak a markába. Ekkor történt, hogy beszédében elakadt, de csak egy pillanatra.

- Mégiscsak ő az! - kiáltott fel Blenter. - Befestette a haját!

- Hát létezik olyan szer, mellyel koromfekete haját vörösre lehet festeni? - kérdezte Tom.

- Olyan nincs! - felelte a kornel, mintha őt kérdezték volna. - Vagy legalábbis itt a Vadnyugaton nem kapható.

- Várjunk csak! - harsant fel Old Firehand hatalmas hangja. - Mutassátok csak azt a bőrzacskót, amit ennek a jómadárnak az övéről vágunk le. Egyszer már megvizsgáltam, de nézzük meg kissé alaposabban!

Furcsa dolgok kerültek elő a bőrtarisznyából: egy gondosan bedugaszolt üvegcese, egy kis ráspoly és néhány faháncs vagy egy fa kérgének darabjai. Old Firehand a kornel orra alá tartotta, és megkérdezte:

- Mi végből őrizgeted ezeket a kincseket?

- Mi végből? - ismételte a kornel gúnyosan. - Csodálom, hogy a nagy Firehand ilyen semmiségekkel törődik! Az üvegben orvosság van. A ráspoly nélkülözhetetlen szerszám minden nyugati ember számára. A fadarabok meg véletlenül kerültek az iszákomba. A válasz, remélem, kielégítő, Sir?

Erőltetett kacagása mögött szorongás lappangott. Old Firehand komolyan válaszolt:

- Igen, teljesen kielégít. De nem úgy, ahogy te gondolod, ravasz gazember! Most már tudok mindent. Az üvegben spiritusz van, amelyben a ráspoly vasreszelékét oldottad fel. A faháncs pedig az úgynevezett ostorfa kérge. Még a tudományos nevét is megmondom, ha érdekel: *Celtis occidentalis!* Pompás vörös hajfesték. Mit szólna hozzá, te pimasz?

- A tudományos előadásból egy szót sem értek - felelte a kornel, de hangja most már nem volt olyan gúnyos, mint az imént.

- Hogy semmi kételyünk ne legyen, holnap reggel kimossuk a festéket a hajadból - tette hozzá Old Firehand.

- Nem kell reggelig várni! - kiáltott fel a kis Fred hirtelen. - Amikor apámat megtámadta, késemmel keresztülszúrtam a lábikráját. Ha ő az, akire gondolok, a lábán még meg lehet találni a két sebforradást.

A kornel arca megint mosolyra derült.

Csak örült a vizsgálatnak. Így nem kell a lábait szorító kötelet suttyomban elvágnia.

- Igazad van, fiam - felelte gyorsan. - Okos fiú vagy. Legalább mindnyájan meggyőződhetek a tévedésekről. No, gyúrd fel a nadrágomat, és nézd meg a lábamat, de alaposan!

A fiú letérdelt mellé, és elvágta a köteléket. Amikor fel akarta gyúrni a nadrág szárát, a kornel úgy hasba rúgta, hogy három lépésre repült. Ugyanabban a pillanatban a ravasz és elszánt gazember talpra ugrott.

- *Good-bye*, uraim! Még találkozunk! - rikoltotta, és kését villogtatva félrelökte az útjában álló tutajosokat. A következő percben eltűnt az erdő sűrűjében.

Szinte megbénultan bámultak utána. Váratlan szökése olyan megdöbbentő volt, hogy üldözésére nem is gondoltak. Csak Old Firehand és Droll néni őrizte meg lélekjelenlétét. De újabb meglepetés várt rájuk.

A halottnak vélt bandita érkezettnek látta az időt a cselekvésre. Mivel mindenki a kornel után bámult, azt hitte, most könnyűszerrel kerekét oldhat. Felugrott ő is, és szaladni kezdett. A máglya választotta el Old Firehandtól. De az óriás egyetlen ugrással átvette magát a tűzön, torkon ragadta a menekülőt, és így kiáltott:

- Halottnak tette magát! Kötözzétek meg istenigazában! Nekem más dolgom van!

Puskát ragadott, hogy a kornelt futás közben leterítse. De nem tehetette meg, mert Droll néni már a szökevény nyomában volt, és testével eltakarta, szinte fedezte a puszkagolyó elől. Old Firehand nem lőtt, mert attól tartott, Droll nénit találja el. Bosszúsan eldobta puskáját, és utánuk rohant.

- Vissza, Droll! Álljon meg! - kiáltotta dörgő hangon.

De Droll néni nem hederített rá, csak szaladt tovább, Old Firehand meg utána.

- Ember! Hát nem hallja? Álljon meg, ha mondom! - kiáltotta.

- Elcsípem a nyomorultat! - felelte Droll néni, és úgy rohant, ahogy csak esetlen, bő köpenye engedte.

Erre Old Firehand megállt, mint egy jól idomított ló, amely vágta közben is tüstént engedelmeskedik a gyepelő parancsának. Megfordult, és lassan visszaballagott a tűzhöz.

- Nem tudta utolérni? - kérdezte az egyik favágó.

- Nem - felelte Old Firehand vállat vonva.

- Borzasztó, hogy éppen a fő gazembernek sikerült meglépnie - csóválta a fejét Blenter.

- Igen, igen, de ebben önnek is része van.

- Nekem? Hogyan?

- Ki vizsgálta meg azt a ravasz kópét, aki halottnak tette magát?

- Én.

- És ki motozta meg? Ki hagyta nála a kést?

- Nem volt nála kés.

- Dehogynem, csak eldugta. Ez tette lehetővé, hogy átvágja a zsineget a kornel hátrakötött kezén. Így hát ne panaszkodjék, öregem!

Blenter dühösen végigszántott kezével ősz haján.

- Kedvem volna felpofozni magam! - kiáltott fel kétségbeesetten. - Végre a kezembe került, és kiengedtem a markomból!

Droll néni is visszajött. Rosszkedvűen baktatott a tűz felé.

- Úgy szaladtam, hogy majd megszakadtam belé, de hiába, hogy az isten verje meg azt a csirkefogót! - dűnnyögte.

- Hát nem hallotta, amikor visszahívtam? - kérdezte Old Firehand.

- Hallani hallottam, de már szinte utolértem!

- Szinte! - nevetett Old Firehand. - Az még nem elég az üdvösséghez. Hiszen ismeri a jenki közmondást: „Hosszú az út a pohártól az ajkadig!”

- Átkozottul igaz! - mondta Droll néni.

- Nem akarom bosszantani, de mondok még valamit. Maga alighanem utolérte a kornelt, sőt el is hagyta. Mert a fickó közben egy fa mögött lapult, aztán irányt változtatva rohant tovább.

- Ön szerint mit kellett volna tenni, Sir? - kérdezte Droll néni.

- Lefeküdni a földre, és hallgatózni. Akkor tudtuk volna az irányt. Ha meg nem halljuk lábai zaját, kitaláltuk volna, hogy valahol a közelben lapul. Ezért hívtam vissza.

- Bizony belátom, hiba volt - vakarta a fülét Droll néni.
- Egy indián nem követte volna el - mosolygott Old Firehand. - No de nem kell búsulni. Ha ma nem csíptük el, hurokra kerül holnap.
- Ki tudja, hol jár már? - legyintett Droll néni szomorúan.
- Én tudom - felelte Old Firehand nyugodtan. - A tutajosok barakkja felé rohan. Ott remél találkozni a többi szökevényvel.
- Húha! Ez baj lenne! - kiáltott fel az öreg Blenter. - Ott van minden holmink, a szerszámaink is meg a lőporunk!
- Hát akkor mozgás! - adta ki a jelszót Old Firehand. Irány: a tutajosok tábora! Vezessen, Blenter!

Old Firehand nagyon jól ítélte meg a kornel gondolkodását és szándékát. Csakugyan a tutajosok tanyája felé igyekezett. Több oka volt erre. Először is: remélte, hogy életben maradt cimborái közül néhányat ott talál; a várható zsákmány is csábította; végül az járt a fejében, hogy megbosszulja magát ezeken az átkozott favágókon.

Amikor a ház közelébe ért, megállt és hallgatózott. Csend volt. Úgy látszik, egyetlen emberük sem maradt itt - gondolta, és elindult az ajtó felé. Ekkor egy sötét alak ugrott elő az árnyékból, és torkon ragadta.

- Legalább az egyikkel leszámolunk! - kiáltotta.

A kornel megismerte a banda egyik alvezérének, Woodwardnak a hangját. Kacagni szeretett volna örömeiben. Nagy erőlködéssel lefejtette nyakáról a fojtogató ujjakat, és lihegve megszólalt:

- Az ördög bújt beléd, Woodward?! Engedj már el!
- Hú, a kornel! - kiáltott fel a tramp örvendezve. - Hát sikerült megszabadulnod? Bevallom, már azt hittem, véged van.
- De miért akartál megfojtani?
- Nem ismertelek meg a sötétben. Azt gondoltam, az egyik favágó jött vissza.
- Értem. Egyedül vagy itt?
- Hárman vagyunk. Hogy a többi hová lett, nem tudom. Gondoltuk, körülnézünk egy kicsit a házban. Bizonyára akad valami elemelnivaló.
- Ugyanezt gondoltam én is. Menjünk hát be.

Az ajtó zárva volt, de könnyen be tudták nyomni. Beléptek, és világosságot gyújtottak. A blokkházban priccsek sorakoztak egymás mellé. Minden fekvőhely fölött deszkapalc volt, és minden polcon egy-egy jókora szarvasfaggyú gyertya. Meggyújtották valamennyit, és sebtében összeszedték a zsákmányt. Volt ott lőszer, füstölt hús, mindenféle szerszámok. Miután kivitték a házból mindazt, amire szükségük volt, meggyújtották a fekvőhelyek gyékényeit. A tűz percek alatt elharapózott, és a lángok átcsaptak a deszkatetőn.

- Most már jó lesz iszkolni, mert előbb-utóbb visszajönnek - vélte Woodward. - Csak tudnám, hogyan és merre.
- Természetesen vízen, mégpedig a folyón lefelé - jelentette ki a kornel.
- Honnan veszünk csónakot?

- Minden tutajostelepen akad csónak. Gyerünk csak le a vízhez.

A lángok bevilágították az egész tisztást. A sűrű fák közt az egyik oldalon széles rés tátongott. Ott volt a csúszda. Gyorsan leereszkedtek rajta a folyóhoz. Nem kellett sokat keresgélniük. Három csónak ringatózott kikötve a vízben, éppen a kezük ügyében. Indián módra fakéregből készített és gyantával vízhatlanná tett, könnyű kenek voltak - mindegyiken négy ember fért el.

- Éppen négyen vagyunk - mondta Woodward. - Elférünk egy csónakon.

- A másik kettőt sem hagyjuk itt. Kössétek az első mögé rendelkezett a kornel. - Magunkkal visszük, hogy megnehezítsük üldözőink dolgát. Indulás!

- De miért lefelé, kornel? - kérdezte Woodward. - Hisz azt mondtad, Kansasba megyünk, a nagy trampgyűlésre!

- Most is azt mondom. De Old Firehand közben kivallatta a foglyokat, és bizonyára beköpték, hová készülünk. Hát egy kicsit megtévesztjük a híres vadászt. Ellenkező irányban evezünk, a folyón lefelé. Holnap reggel kiszállunk, megsemmisítjük a csónakokat, a legközelebbi indián faluban lovakat lopunk, és a prérin átvágva, eljutunk a gyűlés színhelyére. Jó nagy kerülőt teszünk, de megéri. Üldözőink - mert utánunk jönnek, arra mérget vehetsz - a másik irányba törtetnek, és bottal üthetik a nyomunkat.

Előbb a part menti árnyékban eveztek, majd a kornel a folyó közepére kormányozta a vezércsónakot. Az égő ház fénye most már nem árulhatta el őket. Éppen akkor tűntek el szem elől, amikor a favágók foglyaikkal együtt megérkeztek.

Nagy káromkodásban és jajveszékélésben törtek ki, amikor meglátták az égő házat, melyben mindenük odaveszett. Oltásról már szó sem lehetett. Old Firehand sietett megnyugtatni őket.

- Mit csodálkoztok? - kérdezte. - Erre számítani kellett. Sajnos, későn érkeztünk, hogy ezt a gázságot megakadályozzuk. De ne vegyétek szívetekre. Olyan ajánlatot teszek nektek, mely bőségesen kárpótol majd veszteségetekért. De előbb nézzünk körül, nem ólálkodik-e a közelben egy tramp, aki a foglyokat kiszabadíthatná. Alaposan megvizsgálták az égő ház környékét, és a foglyokat úgy helyezték el, hogy szem előtt legyenek, de ne hallhassák meg Old Firehand szavait.

- Uraim - kezdte a nagy vadász -, mindenekelőtt adjátok becsületszavakat, hogy abból, amit most elmondok, egy szót sem árultok el senkinek.

Mindenki felemelte kezét. Old Firehand így folytatta:

- A Sziklás-hegység déli nyúlványai közt van egy szinte megközelíthetetlen tó, melynek nevét sokan hallották, de színét vajmi kevesen látták. Ezüst-tónak nevezték már azok a népek, akik az indiánok előtt éltek ott. A tó környéke ásványokban gazdag. Értékes érctelepek találhatóak arra, sőt ősrégi bányák is, amelyek az évszázadok folyamán beomlottak. Kóborlásaim során jártam ott, és elhatároztam, hogy megpróbálom ezeket a kincseket kiaknázni. Nemsokára egy mérnököt viszek oda, aki megvizsgálja majd, vajon a tervemet meg lehet-e valósítani. Komoly vállalkozás ez, és sok ügyes, kemény, tapasztalt emberre lesz szükségem. A feladat, mely ránk vár, nem veszélytelen, de nagy jutalmat ígér. Hagyjátok abba itteni munkátokat, és tartsatok velem. Becsületes munkátokat becsületesen fogom megfizetni.

- Ez beszéd! - kiáltott fel az öreg Blenter lelkesen. - Magam is szívesen önnel tartanék, de nem tehetem. Más dolgom van meg kell találnom azt a kornelt!

- Így állok veled én is - mondta Droll néni. - Ennek a Fred fiúnak a lelke nem nyugszik meg, amíg vissza nem fizette a kornelnek, amit apja ellen vétett. Megígértem neki, hogy ebben segítségére leszek.

- De uraim - felelte Old Firehand mosolyogva -, hiszen a ti óhajotok nem ellenkezik az én terveimmel! Ha mellettem maradtok, hamarabb és biztosabban értek célt. Engedjétek meg, hogy elmeséljek valamit. A foglyok közt feltűnt nekem egy értelmes arcú, nyílt tekintetű fiatalember, aki isten tudja, hogyan keveredett a bandába, de nem közéljük való. Elmesélt nekem egyet-mást, amit a korneltől hallott. Ha akarjátok, idehozom.

Senkinek sem volt ellenvetése. Old Firehand átment a foglyokhoz, és egy körülbelül húszéves, jól megtermett ifjúval tért vissza. Old Firehand megszabadította kötelekeitől, és leültette maga mellé egy kidöntött fatörzsre.

- Hogy hívnak, fiam? - kérdezte.

- Nolley a nevem, Sir - felelte az ifjú.

- Beszélj csak el ezeknek a derék embereknek, amit útközben nekem meséltél.

Nolley remegő hangon elmondta, hogy bátyja a kornel bandájába tartozott, és rábeszélte, hagyja abba rendes munkáját, mert azzal nem viszi sokra. Így került ő is a bandába. Bátyja az éjjel életét vesztette. Nagyon szeretne jó útra térni, és örülne, ha Old Firehand segítségére lenne ebben.

- Én már megígértem neki - jegyezte meg Old Firehand. - Ha ti is beleegyeztek, befogadjuk magunk közé.

- Csak egy kérésem van. Szeretném bátyámat rendesen eltemetni. Nem akarom, hogy holtteste a halak martaléka legyen.

- Ez mindenesetre jóérzésre vall - mondta Droll néni.

- Rendben van - jelentette ki Old Firehand. - Most meséld el azt is, amit a korneltől hallottál. Ismered a tervét, ugye?

- Igen. Mindenekelőtt Osage-Nookba akar menni, ahol a trampek nagy találkozózt rendeznek.

- Hol van az? - kérdezte Old Firehand.

- Fent Kasansban, Harper közelében. Valamikor az ország indiánok legnagyobb faluja volt, azért hívják országzugnak.

- Hát ez nagyszerű! - kiáltott fel Droll néni. - Erről a tervezett gyűlésről én is hallottam, és éppen oda igyekeztem, abban a reményben, hogy ha minden kötél szakad, Brinkleyt is ott találom. Persze, akkor még nem sejtettem, hogy a *Dogfish* fedélzetén már előbb szembekerülök veled.

- Ha így áll a dolog, magam is odasietek - mondta az öreg Blenter.

- Nekem meg kapóra jön a dolog - jelentette ki Old Firehand. - A mérnökkel bátyja farmján kell találkoznom, márpedig a Butler-farm éppen útba esik; így hát együtt maradhatunk mindnyájan. És mit hallottál a kornel későbbi céljairól? - fordult Nolley felé.

- A gyűlés után Eagle Tailbe készül, ahol vasútépítés folyik. A kornel a vasutasok pénztárát akarja kirabolni, aztán az Ezüst-tóhoz indul.

- Az Ezüst-tóhoz? - álmélkodott Old Firehand. - Mi keresnivalója van ott?

- Valami kincset akar kiemelni, amit azon a tájon ástak el, vagy süllyesztettek a tóba. Térképe is van róla.

- Te láttad?

- Nem - felelte Nolley. - Nem mutatja meg senkinek.

Fred izgatottan felkiáltott:

- Az apám térképe! Nem lehet más! Most már egészen bizonyos, hogy a kornel volt az, aki elrabolta tőle!

Mindenki a fiú felé fordult. Kérdésekkel ostromolták, de Old Firehand csendet parancsolt:

- Elég a szóból, uraim! Most már pontosan tudjuk, mit kell tennünk, és kitűzött céljaink pompásan egybevágnak. Nem nyugszunk, amíg a Vadnyugat legelvetemültebb gazfickóját kézre nem kerítjük. De egyúttal felderítjük az Ezüst-tó ősi titkát is. Veszélyes kaland lesz, de megbirkózunk vele. A fő az összetartás. Fogadjuk meg, uraim, hogy igazi jó barátok leszünk, és soha, semmiféle körülmények között sem hagyjuk cserben egymást! Holnap kora reggel eltüntetjük a halottakat, és aztán útra kelünk. Jó lesz így, uraim?

ÖTÖDIK FEJEZET A HULLÁMZÓ PRÉRI

Az Arkansas folyótól északra óriási száraz pusztaság terül el, amelyet Rolling Prairie néven ismernek. Nem annyira síksághoz, mint inkább tengerhez hasonlít, de olyan tengerhez, melynek hullámai kővé dermedtek. Alacsony dombok és mélyebben fekvő völgyek követik egymást olyan egyformán, hogy csak a legtapasztaltabb vadász tud eligazodni rajtuk. A tengerésznek segítségére van a *kompassz*, de a Hullámozó Préri utasa könnyen eltévedhet még akkor is, ha iránytűt használ. Körös-körül nem lát egyebet, csak satnya bokrokat és embermagasságú száraz fűvet. A táj egyhangúságát csak néha szakítja meg egy-egy kisebb erdő vagy facsoport.

Ebben a teljesen élettelennek tetsző zöld sivatagban egy magányos lovas poroszkált. Ruhája vízhatlan anyagból készült, és fején parafa sisakot viselt, tarkójára hajló lebernyeggel. Arcán valami furcsa egykedvűség vagy unalom tükröződött. De legfurcsább az orra volt, melynek tövében, az egyik oldalon kékes-zöldes daganat virított. Gyér pofaszakálla volt, és állát magas, kemény gallér szorongatta. Nyergéről két puska lógott alá és egy henger alakú bádogdoboz, mely isten tudja, milyen célt szolgált. Finom bőrből készült, széles övéből pisztolyok kandikáltak elő; az övnek több zsebe volt, és néhány kisebb táska is függött rajta. Lováról első pillantásra meglátszott, hogy nemes vérű, okos állat. Gazdája teljesen rábízta magát - menjen, amerre akar.

A ló hirtelen megállt, és fülét hegyezte. A következő percben éles, parancsoló hang csattant fel:

- Állj, vagy lövök!

A lovas lassan körülnézett - előre, hátra, jobbra, balra -, de nem látott senkit. Ekkor kényelmes mozdulattal kinyitotta hengeres bádogszelencéjét, és egy távcsövet szedett ki belőle. A távcsövet annyira széthúzta, hogy legalább ötlábnyi hosszúságra nőtt; szeméhez illesztette, és az eget kémlelte vele. Magasan a felhők között kifeszített, szinte mozdulatlan szárnyakkal két fekete keselyű körözött.

- Tegye el azt a távcsövet! - parancsolta a titokzatos hang láthatatlan gazdája. - Azzal ugyan nem talál rám! Inkább mondja meg, honnan jött!

- Castlepoolból - felelte a lovas.

- Hol van az?

- Skóciában. Castlepool a családom ősi kastélya.

- Az ördög vigye az őseit, uram! Azt kérdezem, honnan jött most.

- Nem tudom.

- De azt csak tudja, hova igyekszik?

- Calcuttába. Az meg Indiában van.

- Ne tréfáljon velem, hallja! Csak nem akarja elhitetni, hogy Skóciából Indiába éppen ezen a prérin keresztül vezet az út?

- Miért ne? Legfeljebb egy kis kerülővel. Nekem nem sürgős. Ráérek.

- Ráér? Hát mi a foglalkozása?

- Lord vagyok, angol lord, helyesebben skót.

- Ejha! Ilyet még nem pipáltam! Egy lord a prérin! Kalapskatulyával a fején! Hé, Nyakigláb! Gyere elő! Ettől nem kell tartanunk semmit!

A következő domb mögül most két ember bukkant elő. Az egyik sovány és hórihorgas, a másik alacsony, köpcös és púpos. Eddig a fűben lapultak láthatatlanul. Bőrből készült ruhájuk és széles karimájú bőrkalapjuk egészen egyforma volt. A lord el akart indulni feléjük, de a köpcös, aki az imént megállította, felemelte kezét.

- Várjon csak, uram. Még nem végeztünk egymással.

- Unom már a kérdéseit - felelte a lovas. - Milyen jogon tartóztat fel?

- A prérin mindenkinek vigyáznia kell a bőrére - felelte a púpos. - Nem tudhatom, nincsenek-e rossz szándékai. Ha sokat okoskodik, le találom löni.

- Vagy megfordítva - mondta a lord. - Az is lehet, hogy én lövöm le önt.

- No, ezt bajosan hiszem - legyintett a púpos.

- Fogadjunk! - mondta a lord. - Tíz dollárt teszek arra, hogy jobb céllövő vagyok, mint ön. Vagy legyen húsz dollár? Esetleg ötven?

- Nincs pénzem - felelte a púpos.

- Nem tesz semmit. Legfeljebb adós marad. A fő a fogadás. Pénzem annyi van, mint a pelyva. Nem a pénz, hanem az izgalom kedvéért fogadok.

- Mit szólsz ehhez, Nyakigláb? - fordult társához a kis púpos. - Gomboljunk le róla ötven dollárt, ha mindenáron azt akarja?

- Ahogy gondolod, Bill - felelte a langaléta.

- Nézze, uram - mondta Bill -, fogadni nem fogadok, de egy kis versenyre szívesen kiállunk önnel.

- Úgy is jó - bólintott a lord. - De előbb tudni szeretném, kivel van dolgom. Én már megmondtam, ki vagyok. Most mutatkozzanak be önök is.

- Parancsára, milord - felelte a kis köpcös. - Az igazi nevünk nem érdekes. De engem Púpos Bill néven ismer a préri, a cimborámat meg Nyakiglábnak hívják. Valamikor színész volt az istenadta, s még most is szeret szavalni; az a bolondériája, hogy versekben beszél. Egyébként vadászok vagyunk mind a ketten, ez a becsületes mesterségünk. De hogy ön mit keres itt a prérin...

- Kalandokat, uram! - felelte Lord Castlepool. - A fél világot már bejártam, most az amerikai prérit szeretném megismerni. Szükségem volna két jó idegenvezetőre. Nem szegődnének el hozzám? Busásan megfizetem.

- Mit szólsz hozzá, Nyakigláb? - fordult megint a társához Púpos Bill.

- Hogy a csuda vigye el - egy kis guba mindig kell! - hangzott a válasz.

- Hát akkor megegyezünk, milord! - jelentette ki Bill.

- Örülök neki - mondta a lord. - De az előbb egy kis céllövőversenyt javasolt. Mi legyen a cél?

Megint felnézett az égre, és megpillantotta a felhők közt köröző két keselyűt.

- Le tudná szedni az egyiket? - kérdezte a langalétát.

- Megpróbálom - felelte Nyakigláb.

Hosszasan célzott, miközben ezt dünnyögte:

- Ó, te szegény keselyű - sorsod milyen keserű - szívem érted könnyet ont - lepuffantalak és pont!

Az utolsó szónál elsütötte puskáját. Az egyik keselyű a magasban megbillent, rémülten csapkodott szárnyaival, majd élettelenül lezuhant.

- Nem rossz - mondta a lord. - Most lássuk, mit tud ön - nógatta Púpos Billt.

Bill is gondosan célzott, de golyója nem talált. A párját vesztett keselyű riadtan szállt nyugat felé.

- Sajnos, nem sikerült - mondta Bill. - A madár már oly messze van, hogy teljesen lehetetlen eltalálni.

- Úgy? - mondta a lord, és arca megrándult. Egy szempillantás alatt vállához kapta egyik puskáját, célzott és lőtt. A másik keselyű is lezuhant.

- Csodás! - kiáltott fel Bill lelkesen. - Ön lepipált engem, milord!

- Majd legközelebb visszaadja a kölcsönt - vigasztalta a lord. - De még nem alkudtunk meg fizetség dolgában. Mondják meg, mennyit kérnek - előre elfogadom.

A két vadász összenézett. Púpos Bill zavartan vakargatta fejét.

- Nézze, milord - mondta -, mi szabad emberek vagyunk, és még nem szolgáltunk senkit. Nem fogadunk el bért senkitől.

- Értem. Szeretem a büszke embereket. Hát akkor bérről szó sem lehet. De van egy másik megoldás. Én azért jöttem ide, hogy megismerjem a Vadnyugat híres vadászait, és élményekben, kalandokban legyen részem. Önök hozzásegítenek, igaz? Én pedig minden kalandért ötven dollár jutalmat fizetek önöknek. Jó lesz így? Púpos Bill nagyot kacagott.

- Uram, mi megtollasodunk ezen, ön pedig tönkremegy. Mert kaland akad itt bőven, csak az a kérdés, megússzuk-e ép bőrrel. Mert mit ér az olyan élmény, amelyet nem lehet túlélni?

- Minél izgalmasabb, annál jobb - vélte a lord.

- És annyi pénzt hord magánál? - kérdezte Nyakigláb.

- Egy szóval sem mondtam - felelte a lord. - Végző úticélunk San Francisco, ott akarok hajóra szállni. A pénzt, ami jár önöknek, ott kapják meg a bankáromtól. Addig pedig számlát nyitok önöknek, és mindent rávezetek.

Táskájából vaskos füzetet vett elő, és az egyik lap fölé ceruzával rajzolni kezdett. A két vadász kíváncsian nézte.

- A számla feje - magyarázta a lord. - Az egyik lapra felrajzolom Bill úr fejét, a másikra Nyakigláb úrét. Mindjárt meg is vagyok vele. Így ni. Ha véletlenül fűbe találnék harapni, önök elviszik a füzetet a bankáromhoz, és megmutatják neki. Nyugodtak lehetnek, hogy a számlát szó nélkül kifizeti.

A két vadász előhozta a bozótban elrejtett lovát, és most már hármásban ügettek tovább. A következő domb alján Bill megállt.

- Ne feledkezzünk meg a szükséges óvatosságról - mondta. - Ön maradjon itt, milord, mi pedig felderítjük a terepet.

Nyakiglábbal együtt leszállt a nyeregből. Hason csúszva közelítették meg ketten a domb gerincét. A lord néhány percig utánuk bámult, aztán maga is leszállt a lováról, és a két vadász példáját követve, hason csúszott előre. Még a dombhát előtt utolérte őket.

- Ahhoz képest, hogy kezdő, egészen ügyesen csinálja, milord - dicsérte meg Púpos Bill. - De most arra kérem, kússzon vissza, és hozza el a távcsöveget. Szükségem lenne rá. Úgy rémlik nekem, valaki ólálkodik odafenn. Azt hiszem, egy indián...

Csakugyan egy rézbőrű lapult a magas fűben. Időnként felült, és óvatosan hátrapillantott - nem arra, ahol Bill leleskedett, hanem az ellenkező irányba. Amikor a lord visszajött, Bill szeméhez illesztette a távcsövet, de rövid vizsgálódás után letette maga mellé a fűbe. Felugrott, és kezéből szócsövet formálva, ezt kiáltotta az indián felé:

- Menáka Sheha! Vörös testvérem! Itt jó barátok várnak!

Az indián felállt, megismerte Billt, és gyors léptekkel közeledett felé. Bill a lordhoz fordult:

- Azt hiszem, milord, nemsokára ötven dollárt könyvelhet a javamra.

- Kaland a láthatáron? - kérdezte a lord örvendezve. - Miből gondolja?

- A törzsfőnök aggódva nézeget hátrafelé. Úgy látszik, üldözik. Ehhez nekünk is lesz egy-két szavunk.

- Törzsfőnök? Ismeri talán?

- Régóta ismerem. Békepipát szívtam vele, és ez arra kötelez, hogy megsegítsem, ha bajba kerül. Meg is érdemli, mert derék fickó. Menáka Shehának hívják, ami annyit jelent: Fényesnap. Amióta apját fehér csavargók meggyilkolták, ő az ország indiánok főnöke.

Az indián nemsokára odaért hozzájuk. Jól megtermett, javakorabeli férfi volt. Orcáján jobbról-balról egy-egy tetovált nap virított. Ruháján több szakadás és vérfolt volt látható. Csuklóján a felhorzsolts bőr arra vallott, hogy ellenségei nemrég gúzsba kötötték, de sikerült magát kiszabadítania.

Púpos Bill kezet szorított vele, aztán a lordra mutatott.

- Ez a sápadtarcú derék harcos és jó barátunk - mondta.

- Fényesnap is jó barátja minden becsületes sápadtarcúnak, de gyűlöli a tolvajokat, rablókat és gyilkosokat - felelte az indián.

- Ilyen emberekkel találkoztál? - kérdezte Púpos Bill. - Hol vannak?

- Egy völgyben, mely valamikor őseim tanyája volt, és ezért a sápadtarcúak Osage-Nooknak nevezik, de inkább a Gyász és Gyilkosság Völgyének kellene nevezni. Apámat, a nagy főnököt és ország társait ott rohanta meg lesből a trampek egy bandája, s lemészárolta őket az utolsó szálig. Azóta minden évben, amikor tizenharmadszor telik meg a hold, törzsünk vezető emberei odamennek, és eljárák a halotti táncot a hősök sírja felett. Ebben az évben is útra keltem tizenkét ország harcossal együtt törzsünk vadászmezőiről, és tábort ütöttünk a hősök sírja közelében. Ma akartuk a gyászünnepeket megtartani. De újra ránk tört egy trampbanda. Sok százan voltak, és a szent tánc közben leptek meg minket. Nem adtuk meg magunkat. Sokat az örök vadászmezőkre küldtünk a gonosz sápadtarcúak közül, és ezek a mi halottaink szellemét fogják szolgálni. De közülünk is elesett nyolc, négyet pedig velem együtt elhurcoltak a táborukba. Ma este akarják megkínozni és máglyán elégetni őket. Engem is egy

fához szíjaztak. A szíj mélyen a húsonba vágott, de széttéptem és megszöktem. Társaim ott maradtak. Most a Butler-farmra igyekeztem, hogy onnan segítséget hozzak. Butler az ország barátja.

- A Butler-tanya messze van - vélte Púpos Bill. - Mire odaérsz és visszajössz, társaid már nem lesznek életben. De ne búsulj, nemes főnök. Mi segítünk neked kiszabadítani társaidat.

Fényesnap úgy meghajolt, mint egy fehér ember, ha köszönetet mond. Sokat forgolódott fehérék között, ismerte szokásaikat, és majdnem kifogástalanul beszélt angolul. Közben Nyakigláb is előjött, és végighallgatta a beszélgetést.

- Az a baj, hogy Fényesnapnak nincs lova, sem fegyvere - jegyezte meg sajnálkozva.

- Lovat majd szerzünk a trampektől - mondta a lord -, puskát meg én adok neki. Az egyik puskámat szívesen kölcsönadom. Istenemre, pompás kaland lesz!

- Talán sok is a jóból - vakargatta füle tövét Bill. - A főnököt már bizonyára keresik. Előbb üldözőivel kell leszámolnunk, aztán a foglyokat kiszabadítani.

- Csak szép sorjában - mondta a lord. - Az első feladaton már gondolkoztam. Kieszelttem egy jó csatatervet.

- Halljuk!

- Négyen elhelyezkedünk négy szomszédos domb tetején, és körbefogjuk a trampeket. Beeresztjük őket a völgybe, és csak akkor tüzelünk rájuk. Egy se menekül közülük.

Púpos Bill bizonyos tisztelettel nézett a lordra - első ízben, amióta megismerkedett vele.

- Remek terv, milord! És még ön azt állítja, hogy most jár először a prérin!

- Így is van. De jártam más országokban, ahol szintén vigyázni kellett a bőrömre.

- Remek! Úgy látom, kevés bajunk lesz önnel, milord.

A lord felvette távcsövét a földről, és elfoglalta leshelyét a legközelebbi dombtetőn. Társai szétszéledtek, és ki-ki egy-egy dombtetőt foglalt el. A fű teljesen eltakarta őket.

Vagy húsz perc telt el néma várakozásban. Ekkor a Púpos Bill leshelye előtt elterülő völgyben két állig felfegyverzett lovas bukkant fel. Nemsokára még három követte őket.

- Állj! - harsant fel Púpos Bill hangja. - Állj vagy lövök!

- Micsoda dolog ez? - méltatlankodott az egyik lovas. - Mi becsületes vadászemberek vagyunk. Ha te is az vagy, mutasd magad!

Púpos Bill jóhiszeműen eleget tett a felszólításnak. De mihelyt felállt, fegyverek ropogása hallatszott. Az alattomos banditák így akarták eltenni láb alól. Ám Bill egy szempillantás alatt levetette magát a fübe, és a golyók magasan a feje fölött süvítettek el.

- Ezt elintéztük - mondta az egyik tramp elégedetten. - Most már nyugodtan...

A mondatot nem tudta befejezni. Bill már feltérdelt, és kétszer egymás után elsütötte kétszövű puskáját. Társai sem késlekedtek. Az öt bandita holtan zuhant le lováról. A gyors ütközet győztesei lesiettek a lejtőkön, hogy az elesett trampek lovait befogják. A trampek zsebeit is átkutatták.

- Tiszta munka - mondta Bill. - Minden lövésünk talált.

Az ország főnök két csavargót küldött az örök vadászmezőkre. Most szemügyre vette a golyó ütötte kis lyukakat a halottak orra tövében, és megjegyezte:

- Testvérem puskája szokatlanul kis kaliberű, de kitűnő fegyver, teljesen megbízható.

- Meghiszem azt - felelte a lord. - Szép pénzt fizettem érte.

Az indián sajnálkozva adta vissza a puskát; sóvárgó szeme elárulta, mennyire szeretné megtartani.

A gazdátlan lovakat egymáshoz kötötték, azután folytatták útjukat. Az indián főnök vezetésével órák hosszat nyargaltak. A nap már alacsonyan járt, amikor az ország főnök egy erdő szegélyén megállította lovát.

- Az Osage-Nook már csak egy negyedóránnyira van innen.

Leugrott lováról, és leült a fűbe. Bill és Nyakigláb szó nélkül követte példáját.

- Csak nem állunk meg itt? - csodálkozott Lord Castlepool. - Ha a foglyokat ki akarjuk szabadítani, nem vesztegethetjük az időt.

- Azt hiszi, milord, hogy a trampek karba tett kézzel ülnek? - kérdezte Púpos Bill. - Ebben a kis erdőben kószálnak, ha másért nem, hát azért, hogy valami vadat ejtsenek vacsorára. Nem, uram, be kell várnunk az estét, csak akkor láthatunk munkához.

- Belátom - bólintott a lord. - Akkor hát felhasználok a pihenőt, és javukra könyvelek ötven dollárt.

- A kalandnak még nincs vége - vélte Púpos Bill.

- Ennek igen - felelte a lord. - A foglyok kiszabadítása már egy másik kaland lesz, ami újabb ötven dollárt hoz a konyhára.

- Nem akarom egészen kifosztani, milord - tiltakozott Bill.

- Ne féljen semmit. Azért még nem leszek kénytelen a Castlepool-kastélyt elérvezetetni.

Amikor besötétedett, a lovakat a fákhöz kötötték, és gyalog hatoltak be az erdőbe. Az indián lába olyan könnyedén érintette a földet, hogy a legkisebb nesz sem árulta el. A lord igyekezett példáját követni. Néhány perc múlva az ország így szólt:

- Testvéreim maradjanak itt. Én előremegyek körülnézni.

A következő pillanatban már el is tűnt, és csak fél óra múlva jött vissza. Senki sem vette észre a közeledését. Egyszerre csak ott állt előttük.

- Nos, mit láttál? - kérdezte Bill.

- Még több tramp gyűlt össze. Rengetegen vannak. Több tüzet gyújtottak, egészen világos a tisztás. Körben álltak, és egy vörös hajú szavait hallgatták.

- Mit mondott?

- Hogy a trampek egytől egyig a testvérei, és gyorsan meggazdagodhatnak, ha engedelmessékednek neki. Valami vasúti pénztárról beszélt, amit ki kell rabolni. De nem figyelhettem tovább, mert ország testvéreimet kerestem. Meg is találtam őket egy kisebb tűz közelében. Egy-egy fához kötötték őket, és mindegyikre külön tramp vigyáz.

- Gondolod, nehéz lesz kiszabadítani őket? - kérdezte Bill.

- Nehéz vagy nem nehéz, meg kell tenni - felelte a főnök. - Testvéreim jöjjenek utánam.

Fától fáig osontak a tisztás felé. A főnök megállította barátait.

- Nem maradok itt - jelentette ki Púpos Bill. - Én is hallani akarom, mit beszél az a vörös hajú.

Egészen indián módra, hason csúszott előre. A kornel éppen befejezte beszédét. Kijelentette, hogy a Butler-farmot sürgősen le kell rohanni, még mielőtt Old Firehand a tutajosokkal odaér.

- Gyerekjáték az egész! - kiáltotta. - Ne felejtsetek el, hogy négyszázan vagyunk - négyszáz olyan fickó, aki az ördögtől se fél.

Púpos Bill éppen eleget hallott. Visszahúzódott társaihoz. Fényesnap csak erre várt. Hasra feküdt, és mint egy kígyó, kúszott az egyik tábornóz felé.

- Mit akar csinálni? - súgta a lord Bilinek.

- Mindjárt meglátja, milord, csak figyeljen.

A lord kimeresztette szemét. Alig tízlépésnyire az erdő szélétől kis máglya égett. Mellette négy indián állt egy-egy fához kötözve. Minden fogoly előtt egy-egy fegyveres őr ült. A lord most észrevette, hogy az egyik őr a földre borul. Kisvártatva a második is földre zuhant, és a harmadik meg a negyedik is elterült a fűben. Közben egyetlen hangot sem lehetett hallani.

Rövid idő múlva az indián főnök megint ott volt barátai közt.

- Kész? - súgta Bill.

- Kész - felelte a főnök.

- De a foglyok még oda vannak kötözve.

- Nem, nem, már levágtam kötelékeiket. Csak úgy tesznek, mintha nem történt volna semmi. Várják a kedvező pillanatot. Most megyek a lovakért. Mihelyt a foglyok megmozdulnak, be az erdőbe! Uff, én beszéltem!

Ezzel a határozott szóval azt akarta jelezni, hogy vitának vagy ellenvetésnek semmi helye. A lord a foglyokat figyelte. Úgy álltak ott, mint a cövek. De egyszerre eltűnt mind a négy.

- Ez igazán mesteri volt! - súgta a lord. - Egyszerűen csodás!

Ebben a percben rémült kiáltás hallatszott a tisztás felől.

- A foglyok megszöktek! - rikoltotta a kornel. - Ördög - pokol! Így vigyáztatok rájuk?

Az egyik őrhöz ugrott, és vállon ragadta. Üveges szem meredt rá, és a vérbe borult koponya mutatta, hogy a halottat meg is skalpolták. A kornel a többi őrhöz rohant, aztán kétségbeesetten felkiáltott:

- Megölték! Mind a négyet! Ki tette ezt?

- Indiánok! Indián támadás! - kiáltotta valaki.

- Fegyverbe! A lovakhoz! - ordította a kornel. - Megtámadtak minket! Ellopják a lovainkat!

Leírhatatlan zűrzavar keletkezett. A trampek ide-oda futkostak, de hiába keresték támadóikat, egyetlen indiánnal sem találkoztak. Hosszú ideig tartott, amíg félig-meddig megnyugodtak. Kiderült, hogy csak az indiánoktól zsákmányolt lovak hiányoznak, a többit nem vitték el. Átkutatták a tábor környékét, de eredménytelenül. Mindenesetre megállapították, hogy az öröket hátulról szúrták le, és valamennyit megskalpolták. Sehogy sem tudták megérteni, miként vihették ezt végbe észrevétlenül és hangtalanul. Arra a következtetésre jutottak, hogy egy nagyobb számú indián csapat tört rájuk, de beérte a foglyok és lovaik kiszabadításával. A kornel a haját tépte. Hát még ha tudta volna, hogy mindez egyetlen ember műve volt!

- Hajnalban utánuk eredünk, és bosszút állunk! - kiáltotta. - Nyomaikat követve, könnyen utolérjük őket.

Ebben azonban tévedett. Az eget sűrű felhők borították, és az éjszaka folyamán több órán át szakadt az eső, elmosva az emberek és a lovak lába nyomát.

HATODIK FEJEZET VÁGTATÁS AZ ÉJSZAKÁBAN

Púpos Bill, Nyakigláb és a lord a lovakhoz rohant. A lord sohasem találta volna meg a fákhoz kötött lovakat, hiszen fényes nappal sem tudott volna eligazodni a megtévesztően egyforma völgyek és dombhátak között. De társait a vadászok biztos ösztöne vezette. Éppen nyeregbe szálltak, amikor az öt indián utolérte őket a banditáktól visszaszerzett lovaikkal.

- A trampek vakok és süketek - mondta Fényesnap. - Holnap bosszút állunk rajtuk.

- Hogyan? - kérdezte Bill. - Nagyon sokan vannak.

- Tudom. Most ország faluba nyargalok, amilyen gyorsan csak lehet. Sok harcossal jövök vissza.

- Helyes - bólintott Bill. - Butler farmja útba esik, nem? Legjobb lesz, ha ott találkozunk. Könnyen lehet, hogy mire visszaérkezel, a trampek is a Butler-farmnál lesznek.

- Fehér testvérem bölcsen beszél - mondta az indián. - Egy darabig együtt megyünk. És aztán továbbsietek. Uff!

Az indiánok előrenyargaltak. A három fehér ember igyekezett nyomukban maradni, ami egyre nehezebbé vált.

Micsoda vágatás volt ez a vaksötét éjszakában! Hányszor mentek volna neki a fáknak, s buktak volna le a nyeregből, ha nem Fényesnap vezeti őket!

- Ez az indián úgy száguld, mintha sima országúton vágatna - mondta Púpos Bill. - A Butler-farm jó messze van innen, de hat óra múlva ott leszünk, lefogadom.

- Micsoda? Fogadni akar? - kiáltott fel a lord. - Remek! Én azt mondom, hat óra kevés. Mennyibe fogadjunk? Tíz dollárba? Húsza? Lehet ötven is.

- Hagyjuk ezt most, milord. Nem akarok fogadni, csak éppen kicsúszott a számon. Máris elég pénzzel tartozik nekünk.

- Mindössze száz dollárral. Ötvennel az öt lepuffantott banditáért, és ötvennel a kiszabadított ország foglyokért. Hozzájön még ötven, ha visszaverjük a támadást a Butler-farmon. Mert az is pompás kaland lesz, nem?

- Túlágosan pompás, attól tartok - vakarta fejét Púpos Bill. - De mit fizet, ha összehozom a préri valamelyik híres hősével?

- Kivel?

- Például Winnetouval vagy Old Shatterhanddel vagy Old Firehanddel.

- Ezek kiváló emberek?

- Egyik nagyszerűbb, mint a másik. Fogadjunk, hogy találkozunk valamelyikkel.

- Áll a fogadás! Tíz dollár? Húsza? Ötven? Legyen ötven, jó?

- Nem bánom. Tulajdonképpen nem is illik fogadnom, mert ami Old Firehandet illeti, majdnem biztos, hogy találkozunk vele.

- Honnan tudja?

- Az a vörös hajú, a csavargók vezére beszélt róla. Azt mondta, Old Firehand is a Butler-farm felé tart.

Időnként lassítottak, hogy a lovak kifújhassák magukat. Egy ilyen pihentető poroszkálás közben Fényesnap megállította lovát, és gyanakodva szimatolta a levegőt.

- Füstszag - mondta Púpos Billnek. - A következő domb mögött tűz ég..., jó lesz vigyázni!

Mindketten leugrottak a nyeregből, és gyalog vágtak neki a lejtőnek. De még mielőtt a dombhátra értek, láthatatlan kezek torkon ragadták őket.

- Erősen fogod? - súgta egy hang.

- Meghiszem azt - felelte egy másik. - Csak meg ne fulladjon.

- Vonszoljuk őket a tűzhöz - súgta az első. - Ott majd megnézzük, miféle jómadarakkal van dolgunk.

- Az enyém furcsa madár. Megtapogattam a hátát a sötétben, és úgy éreztem, púpja van.

A tűz fényében kiderült minden. A két támadó nem volt más, mint Old Firehand és Droll néni.

- Mi ütött beléd, hogy így nekem estél? - méltatlankodott Púpos Bill, aki Droll néninek régi ismerőse volt.

- Teringettét, hát te vagy az? No, ezt kitalálhattam volna! - bosszankodott Droll néni. - Ne haragudj, komám, azt hittük, a csavargók közé tartoztok.

Púpos Bill belátta, hogy nincs oka haragudni. Fényesnap már nehezebben értette meg a dolgot. De amikor megtudta, hogy Old Firehanddel áll szemben, arca mosolygósra változott. Mély tisztelettel üdvözölte a nagy sápadtarcú vadászt, kinek híre az oszágokhoz is eljutott.

- Csakhogy mi négyen vagyunk - jelentette ki Púpos Bill. Itt van elválaszthatatlan cimborám, Nyakigláb is, és vele egy angol lord. A völgyhorpadásban várnak ránk, mi csak előresiettünk. A lord boldog lesz, hogy megismerkedhetik Old Firehanddel.

- Csakugyan lord? - tamáskodott Droll néni.

- Mégpedig a javából - felelte Púpos Bill. - Nem is angol, hanem skót.

- Hát csak hozd ide őket, egy-kettő! - mondta Droll néni.

Így történt, hogy Castlepool ura elvesztette ezt a fogadását is. Old Firehand barátságosan kezet nyújtott neki.

- Üdvözlöm, milord, a magam és társaim nevében - mondta, és széles mozdulattal a tűz körül üldögélő tutajosokra mutatott. Hogy tetszik önnek a Hullámzó Préri? Van olyan érdekes, mint India vagy Törökország?

- Honnan tudja, hogy török földön is jártam? - kérdezte a lord.

- A daganatról, uram, az orra tövében. Aleppói daganatnak hívják, és Törökországban lehet megkapni. Inkább kellemetlen, mint veszélyes, nem igaz?

- Ördöge van, hogy ezt is tudja! - felelte a lord mosolyogva. - De mondja csak, ön csavargók ellen visel háborút?

- Nem olyan nevetséges, mint gondolja - felelte Old Firehand. - Nézze csak, mit találtunk az egyik tramp zsebében, akit ártalmatlanná tettünk.

Újságból kivágott cikket vett elő, és átnyújtotta a lordnak, aki hangosan felolvasta:

- „Az Egyesült Államok földmérő hivatala olyan hibát követett el, mely hihetetlennek hangzik. Hanyagságból vagy feledékenységből felméretlenül hagyott egy óriási területet Texas, Kansas, Colorado és Új-Mexikó között. Ez a Senki Földje, melyről semmiféle közigazgatási feljegyzés sem készült, felér egy kisebb országgal. Akkora négyszöget foglal el, melynek hossza 150, szélessége pedig 40 mérföld. Majdnem 4 millió *acre* földről van szó, melyet az említett államok kijelölésénél egyszerűen nem vettek tekintetbe. Itt nincs semmiféle hatóság - törvény, adó, bíróság ismeretlen fogalom. Pedig a Nyugat legszebb tája, erdőkben és ásványi kincsekben is gazdag, földművelésre és állattenyésztésre kiválóan alkalmas. Mindössze néhány ezer ember lakja, kiknek zöme nem farmer, és nem pásztor, hanem a szélrózsa minden irányából idecsődült kalandor. Ezek a csavargók, lótolvajok, semmiféle büntől vissza nem riadó gonosztevők bandákba verődve veszélyeztetik a békét, tisztességes polgárok életét. Igazán legfőbb ideje, hogy a kormányzat erős kézzel rendet teremtsen, és véget vessen a rablóbandák garázdálkodásának.”

- Igaz lenne ez? Lehetséges? - csodálkozott a lord.

- Sajnos, igaz - felelte Old Firehand. - De minket pillanatnyilag az érdekel, hogy az újságikkben említett csavargók újabb gaztettekre készülődnek. Nagyon szeretném a terveiket meghiúsítani. Vezérüket már ismerem, és tudom, hogy nagyon sok van a rovásán. Első dolgunk ezekkel a derék favágókkal együtt Butlerék segítségére sietni. Remélem, ön is velünk tart, milord.

- Boldogan - felelte a skót.

Néhány perc múlva az egész csapat nyeregbe ült, és az éjszakai vágatás folytatódott. Útközben Old Firehand megkérdezte az oszág törzsfőnököt:

- Vörös testvérem mikor látta utoljára Butlert?

- Amikor Osage-Nook felé lovagoltunk, benéztem a farmra, hogy elszívjak a gazdával egy kalumetet³. De Butler nem volt otthon. Testvérével és testvére leányával a Dodge-erődbe lovagolt, hogy a fehér leánynak ruhákat vásároljon.

- Micsoda? Butler és öccse nincs a farmon? Akkor annál nagyobb a veszély!

- Fényesnap siet, hogy segítséget hozzon - bólintott az indián. Nemsokára el is búcsúzott tőlük. Megígérte, hogy másnap déltájban kétszáz harcos élén a Butler-farmra érkeznek. A kiszabadított négy oszágot nem vitte magával. Megparancsolta nekik, hogy mindenben kövessék a nagy sápadtarcú főnök parancsait.

- Uraim - fordult Old Firehand a kísérőihez -, lovaink már fáradtak, de nincs megállás, amíg el nem érjük a farmot. Minden perc számít.

- Csak el ne tévedjünk - dünnyögte a lord.

- Kizárt dolog - felelte Bill. - Old Firehand olyan biztosan vezet bennünket, akár az indián főnök. Azt mondják, macskaszeme van - a sötétben is lát.

- Pedig a ruhája után ítélve inkább a város aszfaltján van otthon.

- Látná csak a bivalybőr kabátjában, mindjárt másképpen beszélne róla! - mondta Bill.

Old Firehand még mindig a városi ruháját viselte, s majdnem olyan elegáns volt, mint a hajón. Csak később, a Butler-farmon öltözött át, ahová egy óra múlva meg is érkeztek.

³ Békepipa

- Vigyázat, uraim! - kiáltotta Old Firehand. - Ez a lankás ösvény egy folyóhoz vezet. Éppen a gázlóhoz jutunk, és könnyűszerrel átjutunk a túlsó partra. A víz a lovak sügyéig ér csak.

Átkeltek a csillogó vízen, és akkor kolomp hangja ütötte meg a fülüket.

- Itt vagyunk a Butler-farm kapuja előtt - mondta Old Firehand.

A lord kinyújtotta karját a sötétben, és keze egy kőfalba ütközött. Kuttyák ugattak.

- Ki az? - kérdezte egy nyers hang.

- Butler úr még nem jött haza?

- Nem.

- Akkor jelentse a ladynek, hogy Old Firehand van itt a barátaival.

- Old Firehand? Isten hozta, Sir! Azonnal bejelentem. A lady még nem tért nyugovóra, és mindnyájan ébren vagyunk.

Nemsokára kulcsok csörömpölése hallatszott. A reteszeket félrehúzták, és a nehéz kapu csikorogva kitarult. Az óriási udvar a pislogó lámpások fényében végtelennek tűnt fel. Béresek siettek elő, és gondozásba vették a lovakat. A vendégeket egy magas, sötét házba vezették. Egy fiatal szolgáló Old Firehandhez lépett, és megkérte, menjen fel az emeletre, ahol a ház úrnője várja. Társait egy tágas földszinti terembe irányították, melynek mestergerendájáról nagy, nehéz petróleumlámpa csüngött alá. Közepén két hosszú asztal állt padokkal és székekkel. Az emberek letelepedtek, és örültek, hogy végre kinyújtóztathatják tagjaikat. Kisvártatva tálakat, korsókat és poharakat raktak eléjük. Nem kellett biztatni őket, hogy alaposan nekilássanak az evésnek-ivásnak.

Később lejött Old Firehand is a ház úrnőjével együtt, aki szívélyesen üdvözölte vendégeit. Old Firehand közölte velük, hogy a másik szobában kényelmes hálóhely vár rájuk. Azt tanácsolta, feküdjenek le korán, és pihenjék ki magukat, mert holnap szükségük lesz minden erejükre és frissességükre.

A lord egy pillanatra sem vette le szemét Old Firehandról, aki már átöltözött, és mosolyogva állt az egyik asztalnál. Magas, hajtóka csizmát, kétoldalt rojtos nadrágot viselt; fehérre cserzett, puha özbőr mellényt és erős bölénybőr kabátot. Derekára széles bőrvet csatolt, melybe késeket és pisztolyokat dugott; fejébe széles karimájú hódkalapot csapott, melyről hátul dús hódfarok csüngött alá. Nyakában grizzly medve fogaiból készült hosszú láncot viselt, erre erősítette a szent agyagból faragott díszes kalumetet. Kabátját a grizzly medve⁴ körmei szegélyezték. Old Firehand bizonyára nem hivalkodott olyan zsákmánnyal, melyet más ejtett el.

- Micsoda óriás! - súgta a lord Droll néninek. - Most már elhiszek mindent, amit róla hallottam!

- A termete miatt? - legyintett Droll. - Nem azon múlik a dolog! A lelkiere fontosabb. A bátorság, a hidegvér, a minden akadályt legyőző akarat! Az én szememben ezek a nagy erények. A testi erő eltöprel mellettük.

- Talán azért becsüli le annyira, mert nem rendelkezik vele? - mondta a lord.

Kötekedő hangja felbosszantotta Droll nénit.

⁴ Szürke medve vagy „rettentő medve” (*Ursus horribilis*), észak-amerikai óriás medve, melynek prémje nagyon értékes

- Annyi erőm még van, hogy uraságodat földhöz teremtem, vagy a magasba emeljem, ha jobban tetszik - felelte.

- Maradjunk inkább az utóbbinál - nevetett a lord. - De csak ha fogad velem.

- Hogy képzeled a fogadást?

- Én megpróbálom felemelni önt, ön pedig engem. Aki gyengébbnek bizonyul, fizet.

- Mennyit?

- Öt dollárt, esetleg tízet, vagy legyen inkább ötven?

- Legyen ötven, ha akarja - felelte Droll néni. - Kezdje el ön. Rajta!

Szétterpesztett lábakkal a lord elé állt. A lord derékon kapta, és fel akarta emelni, de nem sikerült. Droll néni lába mintha földbe gyökerezett volna. A lord egy darabig még erőlködött, aztán lemondóan intett.

- Hiába, nem megy - mondta. - De azt hiszem, ön sem emel fel engem.

- Azt hiszi? - felelte Droll néni. - No, majd meglátjuk.

A mennyezetre pillantott; éppen a feje fölött erős kampó állt ki a mestergerendából, egy második lámpa számára.

Droll néni egy ugrással az asztalon termett, mindkét kezével megragadta a lordot a hóna alatt, és felrántotta maga mellé az asztalra.

- Elég lesz? - kérdezte. - Vagy magaslati levegőt óhajt?

A lord hápogott, de Droll néni be se várta a választ. Újra felkapta a lordot, s derékszíjánál fogva a mestergerenda kampójára akasztotta.

- Ez már sok! - kiáltotta a lord. - Az isten szerelmére, segítsen le! Ha a kampó leszakad, kitöröm a nyakamat!

- Parancsoljon, uram! - felelte Droll néni, és leemelte a kapálózó lordot a kampóról. Előbb az asztalra, majd a földre segítette, azután maga is leugrott az asztalról.

- Ki nyerte meg a fogadást? - kérdezte.

A lord szó nélkül fizetett. De csakhamar erőt vett bosszúságán, és kezét szorított legyőzőjével.

A kis jelenet általános derűtséget keltett. A mulatságnak Old Firehand vetett véget; megismételte felszólítását, hogy mindenki térjen nyugovóra. Valamennyien átvonultak a szomszédos helyiségbe, ahol fakeretekre kifeszített állatbőrök szolgáltak fekvőhelyül. Pokróc is volt elegendő, s a fáradt emberek csakhamar mély álomba merültek.

HETEDIK FEJEZET A BUTLER-FARM OSTROMA

A farm védőit kora reggel felkeltették. Gyönyörű idő ígérkezett. A ház, mely éjszaka olyan komornak tűnt, most egészen más képet öltött. A terméskőből épült hosszú, tágas, emeletes épület teteje lapos volt, ablakai pedig magasak, de keskenyek, hogy ne lehessen bemászni rajtuk. A hatalmas udvart rendkívül magas kőfal vette körül; minden irányban lőrések nyíltak rajta; minden lőrés alatt egy-egy kőpad volt.

A háztól nem messze hömpölygött a folyó, melynek gázlóján a vendégek az éjjel átkeltek. Old Firehand utasítására a gázlót reggel fatörzsekkel torlaszolták el. Másik intézkedése az volt, hogy Butler teheneit és ökreit a szomszéd farmra hajtsák át. Még arra is volt gondja, hogy küldöncöt menesszen a Dodge-erődbe. Megüzente Butlernek és öccsének, hogy a farmot veszély fenyegeti; ha még nem indultak útnak, várják be az erődben a fejleményeket.

- Mit gondol, mikor érkezik meg Fényesnap az embereivel? - kérdezte Droll néni.

- Délutánban itt kell lennie - felelte Old Firehand -, feltéve, hogy nem jön közbe valami.

- Nélkülük is megvédjük a farmot, ha minden kötél szakad - vélte Droll néni.

- Hosszabb ostromra is fel kell készülnünk - mondta Old Firehand. - A kamra szerencsére tele van. Éhezéstől nem kell tartanunk.

- És honnan szerzünk vizet, ha nem juthatunk le a folyóhoz?

- A pincében van egy nagyszerű kút - felelte Old Firehand. - De a folyóhoz is le tudunk jutni fedett csatornán keresztül.

- Fedett csatorna? - álmélkodott Droll néni. - Hát az is van?

- Nem látta a csapóajtót a ház mögött? Ha felemeli, lépcsőkön lejut a csatornához, mely a folyóba torkollik.

- A csatornában víz van?

- Mellig érő víz.

- És a csatorna torkolata nyitva áll?

- Nem lehet észrevenni. Sűrű bokrok takarják. Az ellenségnek nem is szabad tudni róla.

- Úgy? - mondta Droll néni tünődve. A csatorna nagyon érdekelte. Hogy miért, csak később derült ki.

Az asztalokat és padokat levitték az udvarra, és a szabadban reggeliztek. Azonkívül fegyvereket és lőszert is hordtak oda.

Old Firehand Butlernével és annak sógornőjével a tetőterazon telepedett le. Folyton abba az irányba kémlelődtek, ahonnan az oszág főnököt várták. A nap már delelőre hágott, amikor Fényesnap lóháton megérkezett. Mögötte harcosai lépkedtek egymás mögött, hosszú sorban. Old Firehand megszámolta őket, majdnem kétszázan voltak. Lovaikat sajnálták magukkal hozni. Fegyverzetük gyenge volt - csak íjakkal és nyilakkal rendelkeztek.

Old Firehand két csapatra osztotta őket. A kisebbik csapat az udvaron maradt, a nagyobbik pedig Fényesnap vezetésével a szomszédos farmra vonult - oda, ahova a jószágot már előbb elhajtották. Feladatuk az volt, hogy visszaverjék a banditákat, ha arról az oldalról próbálnak betörni.

A Butler-udvar falain belül most ötven indián és húsz tutajos tanyázott. Kis védősereg a trampek számához képest, de Old Firehand és barátai egyenként is felértek tíz-tíz csavargóval. Szerencsére Butlerné sem vesztette el a fejét, s nem nehezítette meg siránkozással a védők dolgát. Végül a ház cselédségére is számítani lehetett - ők is voltak vagy húszan, és jól értettek a puskához.

Old Firehand később a ház asszonyával és a lorddal visszatért a tetőteraszra. Elkérte a lord kihúzható távcsövét, és a tájat kémlelte. Egyszerre csak három embert vett észre, aki gyalogosan közeledett a házhoz.

- Alighanem a banda előőrsei - dűnnyögte. - Talán még a házba is bejönnek.
- Nem hiszem. Az már az orcátlanság netovábbja lenne - vélte a lord.
- Mindenesetre menjünk le. Jobb, ha nem látnak minket. Mi majd egy földszinti ablakból megfigyeljük őket.

Lement és elrendelte, hogy a farm védői rejtőzködjenek el, és ne mutatkozzanak.

A három ember csodálkozva nézegette a torlaszokat a gázlónál, azután a házhoz ballagtak. Egymás vállára kapaszkodva igyekeztek a falon át benézni az udvarra, azután meghúzták a csengőt. Old Firehand a kapuhoz sietett, és megkérdezte, mit akarnak.

- Nincs itthon a farmer? - érdeklődött az egyik.
- Mi dolguk van vele?
- Munkát keresünk. Nincs szükségük pásztorra vagy béresre?
- Nem veszünk fel senkit.
- Akkor talán kaphatnánk valamit enni? Messziről jöttünk, éhesek vagyunk.

A Vadnyugaton nincs szálloda vagy fogadó, de aki egy farmra azzal zörget be, hogy éhes vagy fáradt, vendégszerető fogadtatásban részesül. A három idegent is bebocsátották, asztalhoz ültették, és ennivalót hoztak nekik. A kaput újra bereteszték mögöttük.

- Nem akarunk senkit háborgatni - mondta az egyik jövevény, miközben szeme fürkészőn cikázott ide-oda, hogy mindent megfigyeljen. - Inkább odaülünk a fal tövébe, az árnyékba.

Mindjárt le is telepedtek a kapu mellett, és nyugodtan falatoztak. Egyikük nemsokára felállt, és kibámult a lőrésen. Ez a kis jelenet többször megisméltődött. Nyilván társaik érkezését lesték, és arra készülődtek, hogy kaput nyissanak nekik.

Old Firehand figyelmét nem kerülte el semmi. A távcsövön át azt is észrevette, hogy a folyó túlsó partján nagy lovascsapat közeleg. Lesietett a kapuhoz. Az egyik fickó megint a lőrés mögött állt, és a folyó felé nézegetett.

- Mi keresnivalód van ottan, hé? - rivallt rá Old Firehand nyersen.
- Semmi..., semmi..., csak báméskodtam.
- Ne hazudj! A cimboráidat lesed, te gazfickó!
- Micsoda hang ez, Sir! - kiáltott fel a tramp, és zsebéhez kapott.

- Ne merj a fegyveredhez nyúlni, mert lövök! Takarodjatok innen, de tüstént!

Rájuk szegezte revolverét, és kinyitotta a kaput. A három jómadár gyorsan iszkolt kifelé. Amikor már jó messze voltak, gúnyosan röhögtek és visszakiáltottak:

- Te számár! Ha tudtad, hogy trampek vagyunk, miért eresztettél ki?

Old Firehand nem méltatta válaszra őket. Előhívta embereit, és felállította őket a lőrések mögé.

A kiutasított kémek közben a folyó partjához értek, és átkiáltottak társaiknak a túlsó partra. Szavaikat a házból nem lehetett megérteni. A banditák átevicckéltek a gázlón, de a torlaszok miatt csak lassan tudtak az innenső partra felkapaszkodni.

- Itt az ideje, hogy munkába lépjünk - mondta Old Firehand a hozzá legközelebb állóknak. - Mindegyikünk egy-egy embert vesz célba, szép sorjában, ahogy előbukkannak. Kezdjük a három kémme!

Az állítólagos munkakeresők egyike, mintha megérezte volna, hogy mi vár rá, elbújt a sűrű bokrokban. Nyakigláb célba vette, miközben így dünnyögött:

- Kit rejteget a bozót? Gyáva szívű habozót! Túljárók csepp eszeden - a fejedet leszedem!

Elsütötte puskáját, és a bandita holtan gurult le a lejtőn. A másikat Droll néni terítette le egyetlen lövéssel. Nyakigláb elismerően bólintott, és így szólt:

- Lövésedből látom ám - nem vagy kontár, kiskomám - a nap forrón perzsel, és...

- Elég volt a verselés! - vágott a szavába a lord türelmetlenül (pedig a skótok szeretik a költészetet - vagy talán éppen azért?).

A lord sem vallott szégyent új barátai előtt. Egy pillanat alatt végzett a harmadik kémme. Ugyanakkor Old Firehand tökéletes nyugalommal lelőtte az első és második banditát, aki a gázló torlaszain átkecmergett.

- Csak az emberekre lőjünk! - A lovakat kíméljük! - adta ki a parancsot Old Firehand.

Így is történt. Valahányszor egy lovas előbukkant, eldördült egy puska, és a bandita lefordult a nyeregből. Néhány perc múlva huszonöt-harminc gazdátlan ló szaladgált a parton.

A trampek nem számítottak ilyen fogadtatásra. Kémeik alighanem azt kiáltották át nekik, hogy a farm könnyű préda, alig láttak ott egy-két férfit. A puskák ropogását előbb dühös káromkodás fogadta, majd rémült jajveszékélés. A zürzavarnak egy erélyes hang vetett véget azzal a parancssal, hogy vissza a túlsó partra!

- Az első támadást visszavertük - mondta az öreg Blenter elégedetten. - Kíváncsi vagyok, mit csinálnak most.

- Lenyargalnak a parton jó messzire, ahol a golyóink már nem tehernek kárt bennük, ott aztán átúsztatnak a folyón - felelte Old Firehand.

- És aztán?

- Nem tudom. Ha van eszük, szétszóródnak, és úgy közelítik meg a házat, minden oldalról egyszerre. Sokkal többen vannak, mint mi, és nem tudnánk annyifelé védekezni.

A banditák szerencsére más taktikát választottak. Miután rendezték soraikat, újabb rohamra indultak a kapu ellen. Old Firehand lelkére kötötte embereinek, hogy ne lőjenek, amíg nem ad rá parancsot. Megvárta, míg a banditák egészen közel érkeznek, és akkor elkiáltotta magát:

- Tűz!

Az egész jelenet olyan volt, mintha a száguldó banditák egy kifeszített kötélhez érkezték volna, mely hirtelen megállította őket. Lovaik összegabalyodtak, és rettentő zűrzavar keletkezett. A vége az volt, hogy a trampek, sebesültjeiket hátrahagyva, eszeveszetten menekültek. Később visszajöttek értük. Old Firehand nem akadályozta meg őket, még ezzel a söpredékkal szemben is emberségesen viselkedett.

- Vajon feladják-e tervüket? - kérdezte Droll néni. - Alaposan megleckéztettük őket. Talán okulnak belőle, és elvonulnak.

- Eszük ágában sincs - felelte Old Firehand. - Nézze csak! A szomszéd farm felé vonulnak, ahol a jószágot elrejtettük. Az oszágok segítségére kell sietnünk. Lóhátra, de gyorsan!

Öt perc sem telt bele, és már nyeregben ültek, s kivágtattak a kapun. A szomszéd farm negyedórányi távolságra volt tőlük. A trampek már eltűntek, de Old Firehand nem feledkezett meg az óvatosságról. Egy alkalmas helyen leugrottak a lovakról, és a bokrok fedezete mögött osontak tovább.

A trampek meglepetéssel látták, hogy milyen sok indián gyűlt össze a másik farm védelmére. De csakhamar észrevették, hogy ezeknek az indiánoknak nincs puskájuk. Elhatározták, hogy lerohanják őket. Zárt csapatban, vad ordítózással vágottak az indiánok felé.

Most mutatta meg Fényesnap, milyen okos, tapasztalt harcos. Egy pillanat alatt átlátta az ellenség szándékát. Parancsára az oszágok szétszóródtak, hogy a lovasok le ne gázolhassák őket. A trampek erre oldaltámadásba mentek át, de Fényesnap gyorsan megváltoztatta az arcvonulat. Úgy tett, mint a bison⁵: ha oldalba akarják kapni, megfordul, és erős szarvait szegezi támadójának. Sűrű nyilzáró árasztotta el a trampeket, akik csakhamar két tűz közé kerültek, mert a bokrok közt rejtőzködő Old Firehand puskatűzet zúdított a hátukba. A trampek lovai felágaskodtak, s megint óriási zűrzavar keletkezett.

- Bekerítettek! - sikoltotta egy hang. - Törjünk át az indiánok során! Más menekülés nincs!

Az indiánok átengedték a trampeket, csak ujjongó diadalordítást küldtek utánuk.

- Megfutamodtak! - kiáltotta az öreg Blenter. - Nem jönnek vissza többé. Tudja-e, ki adott parancsot a futásra?

- Hogyne tudnám! - felelte Tutajos Tom. - A kornel volt, a nyomorult vörös róka! Megismerném a hangját ezer közül is!

Old Firehand nem üldözte a menekülő ellenséget, mert nem akarta a Butler-házat hosszabb ideig védők nélkül hagyni. De az elesettek lovait összefogatta. Nagy hurrázás és kalaplengetés közben vonult be a házba. Első dolga volt a háztetőre sietni, hogy a lord távcsövével újra terepszemlét tartson.

Mrs. Butler már meghallotta a nagy győzelem hírét. Intézkedett, hogy kiadós ebédet szolgáljanak fel az éhes és fáradt harcosoknak.

- Most túl vagyunk minden veszélyen, ugye? - kérdezte, helyet foglalva Old Firehand mellett a tetőterazon.

- Talán - felelte Old Firehand.

- Csak talán?

⁵ Bison (ejtsd: bájszn) - amerikai bölény

- Sajnos. Könnyen lehet, hogy alkonyat után megismétlik a támadást a sötétség leple alatt. De akkor is...

Elhallgatott, és hosszasan nézett észak felé a távcsövön keresztül.

- Mi történt, Sir? - kérdezte az asszony. - Aggasztja valami?

- Semmi, semmi - felelte Old Firehand. - Most azt tanácsolom, asszonyom, pihenjen egy kicsit. Nekem még el kell intéznem egyet-mást.

Amikor magára maradt, kihajolt a korláton, és lekiáltott Castlepool lordnak, hogy jöjjön fel hozzá.

- Nézzen csak, milord, észak felé. Nem lát valami különöset?

A lord szeméhez illesztette a távcsövet.

- Ördög-pokol! - kiáltott fel. - A trampek! Megint itt vannak a nyakunkon!

- És merre fordulnak?

- Északra..., nem a ház felé - csodálkozott a lord.

- És mi van ott? Mit bámulnak?

- Három lovas közeleg..., a trampek mintha őket lesnék..., Három férfi..., nem, a harmadik egy hölgy lovaglórúhában..., fátyla lebeg a szélben...

- Mit gondol, kik azok?

- Csak nem...

- Sajnos, igen. Butler és az öccse meg a mérnök kislánya. Küldöncöm már nem találta őket az erődben. Gyanútlanul közelednek, és a trampek kezébe kerülnek.

- Jóságos ég! Megölik őket!

- Szó sincs róla. Annál több eszük van. Tűszul fogják őket használni, hogy megszaroljanak minket.

- Tűrhetetlen! Ilyen becstelen fickókkal szóba se állnék!

- Bízva rám, milord. Ne indulatoskodjunk, mert azzal nem megyünk sokra. Egyelőre arra kérem, hogy ne szólja el magát a két Butlerné előtt. Kíméljük meg őket az izgalomtól. Gondolkodnom kell - remélem, sikerül kieszelnem valamit a megmentésükre!

Ökölbe szorult kézzel nézte végig, hogyan veszik körül a trampek Butleréket. Leszálltak a lóról, és őket is leszállásra kényszerítették. Heves szóváltás után foglyaikat a folyó partjára vezették, és letelepedtek velük egy facsoport alatt.

Old Firehand lement az udvarra. Droll néni odaszaladt hozzá, és izgatottan újságolta, hogy két tramp rángatja a csengőt odakünn. Fehér kendőt lengetnek, mint valami parlamenterek.

- Eresszek beléjük egy golyót, vagy szóba állunk velük? - kérdezte.

Old Firehand gyorsan elmondta neki, mi történt. Kinyitatta a kaput, és kilépett.

- Követek vagyunk, Sir - kezdte az egyik tramp. - Azért jöttünk, hogy közöljük feltételeinket.

- Úgy? - felelte a híres vadász gúnyos hangon. - Mióta vetemednek a prérinyulak arra, hogy a grizzly medvének feltételeket szabjanak?

- Mi nem vagyunk nyulak! - fortyant fel az egyik bandita.

- Nem? Akkor prérifarkasok vagytok vagy dögkeselyűk, vagy sakálok!
- Kikérem magamnak, Sir, hogy sértegessen!
- Hallgass, gazfickó! Tudod-e, kivel beszélsz?
- Nem én - felelte a tramp jóval csendesebben.
- Engem Old Firehand néven emlegetnek. Mondjátok meg a gazdátoknak, hadd tudja, kivel van dolga! Mit üzen tulajdonképpen?
- Hogy a farmer, az öccse és a kis húga a kezünkben van...
- Már rég tudom - vágott a szavába a vadász. - No és?
- Ha nem adjátok meg magatokat, meghalnak!
- Én meg azt ízenem, hogy van a házban kötél elég - jut minden gyilkosnak!

A tramp nem számított ilyen válaszra. Zavartan lesütötte szemét, és csak ennyit motyogott:

- Gondolja meg, Sir! Három emberéletről van szó!
- Takarodjatok! - rivallt rájuk Old Firehand, és előhúzta revolverét. A trampek rémülten iszkoltak. Bizonyos távolságból visszaszóltak:
- Ez az utolsó szava?
- Nem. A bandavezérrel, a vörös kornellel hajlandó vagyok tárgyalásba bocsátkozni, de csak vele személyesen.
- Megígéri, hogy nem lesz bántódása?
- Visszamehet, ha tisztességes hangon beszél velem.
- Megmondjuk neki.

A két tramp elsietett, és észre lehetett venni, mennyire örülnek, hogy vihetik az irhájukat. A híres vadász nem tért vissza az udvarra, hanem lassan ballagott a követek után. Félúton megállt, és leült egy kőre, úgy várta a kornelt, abban a biztos tudatban, hogy nem várat soká magára. Ebben nem is tévedett. Tíz perc múlva ott állt előtte a kornel, esetlenül meghajolt, és így szólt:

- Jó napot, uram! Jelentették nekem, hogy beszélni óhajt velem.
- Azt ugyan nem mondtam, de halljuk, mit akar!
- De nagy hangon beszél! - jegyezte meg a kornel szemtelenül. - Elfelejtí, hogy az adu az én kezemben van. Most már egyenrangú emberek vagyunk.
- Egyenrangúak? Hahaha! No de hagyjuk ezt! Azt hiszem, nem erről akar velem társalogni.
- Nem, Sir. Azért jöttem, mert lehetővé akarom tenni önnek, hogy barátai életét megmentse.
- Ezért kár volt idejönnie. Életüket nem fenyegeti semmi.
- És ha megöljük őket?
- Megüzentem már, hogy akkor felakasztatlak benneteket mind egy szálíg.
- Nevetséges! Hát nem tudja, milyen sokan vagyunk? Játszva elbánunk a Butler-farm cselédségével és azzal a pár tutajjossal, akiket a Blackbear folyótól idehozott.

- De én is itt vagyok! - kiáltott rá Old Firehand. - Ha foglyaitoknak a legkisebb bántódásuk esik, olyan bosszút állok, hogy attól koldultok. Éjjel-nappal a nyomotokban leszek, és nem nyugszom, amíg ki nem irtalak benneteket, mint a patkányokat!

- Lárifári! - legyintett a kornel megvetően, de szeme csücskéből leselkedő pillantást vetett a nagy vadászra, mintha arcáról akarná leolvasni, komolyan gondolja-e fenyegetését. - Ha ön olyan biztos volna a dolgában, nem hívatott volna ide.

- Csak azért tettem, hogy még egyszer lássam, és arcvonásait az emlékezetembe véssem. Végeztünk!

- Még nem, uram. Van egy utolsó ajánlatom. Hajlandók vagyunk a farmról lemondani.

- Milyen kegyes! És mit kívánnak cserébe?

- Adják vissza lovainkat és azonkívül három kövér ökröt, hogy elegendő eleségünk legyen. Végül fizessenek hússzezer dollár váltságdíjat. Bizonyára van annyi készpénz a házban. Ha így megegyeztünk, szabadon bocsátjuk a foglyokat, és elvonulunk. Sürgős választ kérek.

- Jól van - felelte Old Firehand, és elővette revolverét. Most hármát számolok. Ha addig nem hordja el magát, golyót röpítek a fejébe. Egy..., kettő...

A kornel nem várta meg a „hármát”. Nagyot káromkodott és elsietett. A vadász néhány percig utána nézett, attól tartva, hogy visszafordul, és rá lő, de a bandita most nem gondolt másra, csak a menekülésre. Old Firehand visszaballagott a házba, és röviden beszámolt barátainak mindenről.

- Nagyon helyes - jelentette ki a lord. - Ilyen gazfickókkal nem szabad tárgyalásba bocsátkozni. Inkább készüljünk fel az éjszakai támadásra. Mert bizonyos vagyok benne, hogy megkísérlik.

- Egyetértünk - bólintott Old Firehand, és máris munkához látott.

Az udvar négy sarkában jó sok fát és szenet halmozott fel. Petróleumról is gondoskodott. A petróleumba mártott fahasábokat a lőréseken át kidobták a fal elé, szenet is öntöttek rá, és ily módon négy máglyát gyújtottak a ház körül. A máglyák úgy megvilágították a terepet, hogy lehetetlen volt a házat észrevétlenül megközelíteni. A lőréseken át pedig könnyű volt a máglyákat tüzelővel táplálni.

Két óra telt el eseménytelenül. A trampek, úgy látszik, elhatározták, hogy csak később támadnak. Nyilván arra számítottak, hogy elfogy a tüzelő, és akkor a máglyák kialusznak. A támadás a sötétben kevesebb kockázattal fog járnival. Közben Old Firehand is kidolgozta haditervét.

- Ostoba fickók ezek a trampek - mondta barátainak. - Tulajdonképpen maguk szaladtak bele a csapdába.

- Miféle csapdába? - kérdezte Droll néni.

- Itt állunk előttük lövésre kész fegyverekkel. Hátuk mögött a folyó vágja el visszavonulásuk útját. Jobbra-balra még szabad az út. Azt kell elvágni, és akkor rájuk kattintottuk a csapdát.

- Hát ez nagyszerű, hihihi! - kacagott Droll néni furcsa, vékony hangján. - És hogyan kattintjuk rájuk azt a csapdát?

- Egyik oldalról az indiánok indulnak támadásra, a másíkról mi, de természetesen egyszerre. Mindjárt küldök valakit az ország főnökhöz, hogy legyen készenlétben.

- Csak egy baj van - mondta Droll néni. - A nyomorultak a foglyokon állnak bosszút, ha minden kötél szakad.
- Igaz. De három ügyes emberünk még az ütközet előtt odalopózik a foglyokhoz, és elvágja kötelékeiket.
- Azután vízbe velük! - kiáltott fel Droll néni.
- Vízbe? Nem értem - csodálkozott Old Firehand.
- Igenis, a vízbe, a folyóba, hihhi! - ismételte Droll néni. Ez az egyetlen megoldás. Ha kitör a csetepaté, nem tudunk vigyázni rájuk. Már előzőleg biztonságba kell helyezni őket.
- Hogyan?
- Természetesen a föld alatti csatorna segítségével.
- Nézzék csak ezt a ravasz rókát! - mosolygott Old Firehand.
- Nem kell nagy ravaszság hozzá. A trampek éppen a csatorna torkolatánál táboroztak le, de szerencsére nem tudnak róla semmit.
- És ön vállalkozik arra, hogy a csatornán át megközelíti a foglyokat?
- Megteszem én, persze nem egyedül. Még két emberre van szükségem.
- Nagyszerű ötlet! - mondta Old Firehand. - De előbb megérdeklődöm, vajon megvalósítható-e.

A ház régi cselédeitől megtudta, hogy a föld alatti csatorna nem iszapos, és levegője tiszta. Veszélytelenül keresztül lehet menni rajta, és - ennek aztán különösen megörült - torkolatánál egy csónak áll készenlétben, melyen kényelmesen elfér három ember. A csónakot egy eldugott helyen kötötték ki, hogy idegenek ne vehessék észre. Old Firehand ily módon meggyőződött róla, hogy az ötlet merész, de jó. Végrehajtasát Droll nénire, Púpos Billre és Nyakiglábra bízta.

Ezek alsóruhára vetkőztek, és kézilámpással leereszkedtek a csatornába. Kiderült, hogy a víz csak mellükig ér. Puskáikat, lőszerüket, késüket, pisztolyukat a vállukra vették, vagy nyakukba kötötték. A hosszú Nyakigláb ment elől a lámpással. Amikor eltűntek a csatornában, Old Firehand megtette a további intézkedéseket. Halkan kireteszelte a kapukat, és öröket állított a lőrések mögé, hogy a banditákat, ha a ház felé közelednek, méltó fogadtatásban részesítsék. Az öröket a cselédség közül válogatta ki. Maga a tutajosok élén kiosont a kapun, és nagy kerülővel a folyópartra vonult. Sötét volt, de éles szeme felfedezte a jóval távolabb nagy félkörben heverő trampeket. Embereivel meglapult a bokrok közt, és a megbeszélte jelet várta, mely majd értésére adja, hogy a foglyok biztonságban vannak.

Droll néni és két társa közben elérte a csatorna torkolatát, és megtalálta a csónakot. Két evező hevert benne. Nyakigláb eloltotta a lámpást, és felakasztotta az egyik evezőhorogra. Droll néni most egyedül indult felderítőútra. Negyedóra múlva visszajött, és suttogva tanácskozott társaival.

- A foglyokat egyetlen csavargó őrzi - jelentette. - Könnyű lesz elnémítani. A csónakot oda visszük, ahol a foglyok ülnek. Ti beálltok a vízbe, és én odaosonok hozzájuk. Leszúrom az őrt, és elvágom a foglyok kötelékeit. A csónakhoz vezetem őket, s ők maguk is a csatornához evezhetnek, ahol nyugodtan megvárhatják a csetepaté végét. Mihelyt biztonságban lesznek, keselyűvijjogást hallatunk, s erre a jelre megkezdődik a tánc. Értitek?

Senkinek sem volt ellenvetése. A csónakot kitolták a folyóba. Mindig a part mentén, a legsűrűbb sötétségben haladtak a foglyok felé.

- Ez a legjobb hely - súgta Droll néni. - Itt várjatok meg.

Nesztelenül felmászott a partra. A távolban látta a két elülső máglyát, mely jól megvilágította a kaput és a falat. Alig tíz lépésnyire a parttól négy ember ült a földön - a foglyok és az őr. A többi tramp nagy félkörben hevert, szerencsére elég távol tőlük. Droll néni jól megmarkolta a kést. Az őr egyetlen hang nélkül nyúlt el a fűben. Droll néni hátravonszolta egy bokor mögé. Mindez olyan villámgyorsan történt, hogy a foglyok észre se vették. A Butler lány csak egy kis idő múlva jegyezte meg csodálkozva:

- Édesapám! Az őr eltűnt.

- Talán csak próbára akar tenni minket - felelte a mérnök.

- Halkabban! - súgta Droll néni. - Az őrrel leszúrtam. Azért jöttem, hogy megmentsem önöket.

Nem akarták elhinni. Droll néni néhány szóval eloszlatta gyanakvásukat.

- Old Firehand küldött ide - mondta. - A hajón már találkoztunk. Tutajos Tom is itt van. A trampek megtámadták a házat, de visszavertük őket. Most elvágom a köteleiket.

Néhány gyors mozdulattal megszabadította őket a kötelektől.

- Halkan utánam! Csónakba szállnak, és a csatornába eveznek. Ott megvárják a mulatság végét.

- Micsoda mulatság? - kérdezte Miss Butler.

- Csak nekünk lesz mulatság, a trampeknek nem.

- Akkor Ellen egyedül evezzen a csatornába - mondta Butler. - Csak nem képzeli, hogy én meg az öcsém ölbe tett kézzel ülünk, míg mások érettünk kockáztatják az életüket?

- Derék beszéd. Akkor két harcossal erősödünk.

- De nincs fegyverünk.

- Egy már van. Elvesszük az őröt. De vigyázat! Valaki közeleg!

Egy ember vált ki a trampek sorából. Úgy látszik, azért küldték ki, hogy megnézzék, rendben van-e minden. A foglyokhoz lépett és megkérdezte!

- Nincs semmi baj, Collins? - kérdezte.

- Semmi! - suttogta Droll néni Collins helyett a sötétben.

- Jól nyisd ki a szemed, mert a kornel ellátja a bajodat, ha nem vigyázol. Megértetted?

- Meg! - felelte Droll néni, de a következő pillanatban felugrott, torkon ragadta a trampet, és lerántotta a fűbe.

- Ezt is elintéztam - dűnyögte elégedetten. - Most már megvan a másik puska is.

Kézen fogta Ellen Butlert, és levezette a csónakhoz. Púpos Bill és Nyakigláb a kislánnyal a csatornába evezett, és ott kikötötte a csónakot, azután a vízben visszagázolt arra a helyre, ahol Droll néni várakozott.

Az öt férfi megfelelő helyet keresett a fák mögött. Droll néni két ujját a szájába dugta, és olyan hangot hallatott, mint a keselyű vijjogása. A trampek ügyet sem vetettek erre a megszokott hangra, de Old Firehand megértette, és tüstént kiadta a parancsot a tüzelésre. A

tutajosok puskái eldőrdültek. Egy percre rá felhangzott az indiánok velőtrázó csatakiáltása, és nyílzápor zúdult a trampekre.

- Ebbe mi is beleszólunk! - mondta Droll néni, és elsütötte fegyverét.

Igazi vadnyugati jelenet következett. A trampek biztonságban érezték magukat, és a váratlan támadás teljesen megzavarta őket. Mint a nyulak, úgy futkároztak ide-oda, és alig tanúsítottak ellenállást. A golyózápor után más fegyverek következtek - puskatus, tomahawk, pisztoly és vadászkés. A trampek nem is tudták támadóikat számba venni. Mintha ezer ördög ugrott volna a nyakukba a sötétben.

- Meneküljünk! - ordította egy hang. - A lovakhoz!

- A kornel hangja! - kiáltotta Droll néni. - Csípjük el a gazembert!

De a vörös róka gyorsabb volt náluk. Már is bevetette magát a bozótba. Kígyó módjára kúszott egyik bokortól a másikhoz, és csakhamar eltűnt a menekülők tömegében.

Old Firehand üldözőbe vette őket, de sikerült elérniük lovaikat.

- Vissza! - adta ki a parancsot Old Firehand. - Gyalogosan úgysem tudjuk utolérni őket. Értjük be a sebesültjeikkel. Akadályozzuk meg, hogy ők is elszökjenek.

Ám erről már az indiánok gondoskodtak. Bejárták a terepet, átkutattak minden bokrot. A sebesült trampeket leszúrták és megskalpolták. Amikor fáklyákat gyújtottak, és megszámozták a halottakat, kiderült, hogy a farm minden védőjére két elesett tramp jutott.

A megmenekült gazfickók száma is igen nagy volt.

Ellen Butlert előhozták rejtekhelyéről. A fiatal lányka rendkívül bátran viselkedett, és Old Firehand meg is jegyezte:

- Eddig nehezen barátkoztam meg a gondolattal, hogy a kislányt is magunkkal vigyük az Ezüst-tóhoz, de most már látom, nem lesz vele semmi bajunk.

Butlerék öröme határtalan volt, s az indiánok kedvéért is hozzájárultak, hogy győzelmi ünnepséget rendezzenek. Több ökröt sütöttek meg, és örömtüzeket gyújtottak. Az ünnepség fénypontja a zsákmány elosztása volt. Az elesett trampek fegyvereit Old Firehand az indiánoknak engedte át. Körültáncolták a tüzet, és hajnalig vigadtak.

NYOLCADIK FEJEZET A KURUZSLÓ

Furcsa alak bandukolt fáradtan a prérin, ahol a legszegényebb ember is lóháton jár. Kopott ruhája városi jellegű volt, s ócska, hosszú puskája csöppet sem illett hozzá. Sápadt, beesett arca nélkülözésre vagy legalábbis kimerültségre vallott.

Időnként megállt, és körülnézett abban a reményben, hogy talán mégis találkozik egy emberi lényvel, akinek társasága megkönnyíthetné útját ebben a nyomasztó magányosságban. Szeme egyszerre csak felcsillant - egy domb mögül egy másik ember bukkant elő, aki észrevette, és megállt, hogy bevárja.

Különös jelenség volt. Kék frakkot viselt piros gallérral és sárga gombokkal, hozzá piros bársonynadrágot és magas sárga csizmát. Fején széles karimájú szalmakalap terpeszkedett. Nyakában szíjra akasztott csinos ládikó függött. A sovány, szikár alak simára borotvált arca, apró, ravasz szeme és éles arcvonásai minden hájjal megkent jenkire vallottak.

- Jó napot, pajtás! Honnan jött? - kérdezte.

- Kinsleyből - felelte a másik, hátrafelé mutatva. - És ön?

- Sokfelől. Utoljára egy farmról, alig tíz mérföldnyire innen.

- És hová igyekszik?

- Sokfelé. Egyelőre a legközelebbi farmra.

- Van itt farm? Hála istennek! Már alig állok a lábamon.

- Fáradt?

- Nemcsak fáradt, de éhes is vagyok.

- Mi a fene? Éhes? Azon könnyű segíteni. Üljön csak le ide a ládikóra. Mindjárt kap valami harapnivalót.

Letette ládáját a földre. Frakkja egyik zsebéből két egymásra rakott, hatalmas vajjas kenyeret vett elő, másik zsebéből meg egy jó darab sonkát. Az éhes ember mohón kapott utána.

- Nem fosztom meg tőle? Ha megeszem, mi marad önnek?

- Bízsa csak rám. Engem minden farmon jóltartanak.

A másik nem várt további biztatást. A kenyér és a sonka csakhamar eltűnt.

- Köszönöm, uram - mondta aztán. - Mintha újjászülettem volna. Képzelve csak, három napja kódorgok étlen-szomjan.

- Nem hozott magával elemózsiát?

- Nem. Hirtelen kellett Kinsleyből megszöknöm.

- De látom, van puskája. Miért nem lőtt valami vadat?

- Nem értek a fegyverhez, uram. Éppen az a bajom.

- Nem értem. Furcsa ember maga. Hová megy tulajdonképpen?

- A sheridani vasútállomásra.

- Hát az jó messze van. Mondja csak, miben sántikál tulajdonképpen? Vagy titok?

- Nincsenek titkaim. Hallernek hívnak, és két év óta Kinsleyben dolgoztam. Galambszelíd ember vagyok, uram, de valahogy összeveszttem az ottani újság szerkesztőjével. Párbaj lett belőle. Felállítottak harminc lépésre tőle, és kezembe nyomtak egy fegyvert. Reszkető kézzel elsütöttem. Nem is céloztam az ellenfelemre, egészen más irányba akartam löni, mégis eltaláltam. Az ő golyója a fülem mellett süvített el, az enyém meg a szívébe fúródott. Családja gyilkosnak nevezett, és bosszút esküdött ellenem. Sürgősen menekülnöm kellett. Főnököm, akinél írnok voltam, egy ajánlólevelet adott nekem a sheridani vasútépítés mérnökéhez. Tessék, olvassa el.

Írást vett ki a zsebéből. A jenki elolvasta. A levél így hangzott:

„Kedves Charoy! E levél átadója, Joseph Haller, két évig nálam dolgozott. Becsületes, hűséges, szorgalmas ember, de önhibáján kívül iszkolnia kellett innen. Talán tudnád irodai munkára használni. Leköteleznél, ha segítenél rajta. Régi barátod, Bent Norton.”

A jenki összehajtogatta az írást, és visszaadta Hallernek.

- És mennyi fizetésre számít Sheridanben? - kérdezte.

- Eddig nyolc dollárt kerestem hetenként, és remélem, ott is megkapom.

- Úgy? És ha én a dupláját ígérném?

- Hogyan? Tizenhat dollárt? Ki lesz olyan bolond ennyit fizetni?

- Én - doktor Jefferson Hartley, orvos, veterinárius és patikus.

- Micsoda? Ön ilyen nagy tudós?

- Bizony - emberek és állatok orvosa, azonkívül gyógyszerész is. Nem akar a segédem lenni?

- Nem értek az orvostudományhoz.

- Én sem - felelte a jenki. - Annyi baj legyen.

- Hát nem járt egyetemre?

- Megmondom őszintén. Eredetileg szabó voltam, aztán fodrász, majd táncmester. Később nevelőintézetet nyitottam fiatal lányok számára. Amikor tönkrementem, vásároltam egy harmonikát, és felcsaptam vándormuzsikusnak. Azóta húsz mesterséget is kipróbáltam, s végül elhatároztam, hogy orvos leszek. Tapasztalataim megtanítottak egypár alapigazságra. Az egyik így hangzik: „Akinek esze van, ne legyen tökfilkó.” A másik pedig: „Az emberek azt akarják, hogy becsapjuk őket - tegyük hát meg nekik azt a szívességet.” Így lettem orvos. Tekintse meg a patikámat.

Kinyitotta a láda fedelét. Belül vagy ötven rekesz volt, bársonnyal kibéelve. Minden rekeszben egy-egy üvegcsé, s bennük különféle színű folyadékok. Minden üvegcsén címke, ékesen rajzolt latin felirattal.

- Hol szerezte ezt a sok gyógyszert? - kérdezte Haller.

- Magam készítettem. Nem kell hozzá más, csak többféle festék és tiszta víz, latinul *aqua*. Egyébként ezzel ki is merült a latin tudományom. A címkéket magam rajzoltam, és a feliratukat is magam eszeltem ki. De jól hangzanak. Például: Aqua salamandra, Aqua pelopponesia, Aqua chimborasso - és így tovább. Ha tudná, hány embert gyógyítottam meg velük! Vagy ha nem: mire rájöttek, én már túl voltam árkon-bokron. Az ország nagy -

sohasem térek vissza arra a helyre, ahol egyszer már jártam. Remek üzlet ez. Pénzt kapok, és alig költök valamire, mert mindenütt megvendégelnek. Kóbor indiánoktól sem kell tartanom, mert retteggve tisztelik a javasembert. Nos, felcsap a famulusomnak?

- Hm..., nem tudom, összefér-e a becsülettel.

- Ugyan, ugyan! Fődolog a hit. Pácienseim hisznek bennem, és meggyógyulnak, kiváltképp ha csak képzelt betegségben szenvednek. Nem ártok én senkinek.

- És mit kellene csinálnom?

- Jóformán semmit. Tiszteletteljesen hallgat, és lesi az utasításaimat. Ha megnevezek egy gyógyszert, kikeresi a ládából, és a kezembe adja. A ládát persze magának kell cipelnie.

- Hát jó... - sóhajtott Haller.

Így történt, hogy a jeles doktor már segédje kíséretében kereste fel a legközelebbi farmot. A fából épült, tágas lakóházat ápolt kert és gyümölcsös vette körül. Az istállóban három ló abrakolt, ami arra mutatott, hogy vendégek vannak a házban. Ezek is idegenek voltak, nemrég tértek be ide. Amikor a doktor belépett a kapun, a három utas éppen kinézett az ablakon.

- Nézd csak, a mi vándormuzsikusunk..., akit tavaly kifosztottunk - súgta az egyik.

- Nem ismer ránk?

- Sose tarts attól. Akkor még vörös hajam volt. Még jó, hogy tegnap visszaváltoztattam feketére. De vigyázz - nehogy Brinkleynek vagy kornelnek szólíts!

Hartley előbb a farmer feleségével beszélt az udvaron. Az asszony, amikor meghallotta, hogy orvossal van dolga, nagyon megörült. Maga vezette be új vendégeit a „tiszta szobába”, és boldogan jelentette:

- Tudod, kik ezek az urak, John? Egy tudós doktor és a segédje! Éppen kapóra érkeztek, nem?

- Hallod ezt? - súgta a kornel cimborájának. - Tudós doktor! Micsoda arcátlan szélhámos!

A gazda hellyel kínálta a doktort, aki mindjárt letelepedett az asztalhoz. A kornel is barátságosan mosolygott rá. Elmesélte neki, hogy törvadász, és társával együtt a hegyekbe készül csapdáit kirakni. Az egész társaság pompás ebédet kapott, melyen részt vett a farmer fia és leánya is. Egyszerű, jámbor emberek voltak, nem ismerték az északról jött jenkik agyafürtőségét. Ebéd után a gazda kivezette a doktort az istállóba.

- Állatokhoz is ért, ugye? - kérdezte reménykedve.

- Hát hogyné! Minden betegséget gyógyítok, állatét éppúgy, mint emberét.

A tehénnel volt baj. Két napja nem evett semmit, és földig lógatta fejét.

- Az utolsó pillanatban érkeztem - mondta az orvos, amikor a tehenet megvizsgálta. - Szerencsére kitűnő szerem van erre a bajra. Hozzon csak egy vödör tiszta vizet, te meg keresd ki a patikaszekrényből az Aqua sylvestropoliát! - fordult famulusához.

De sor került a többi csálhatatlan csodaszerre is. Az asszonnak golyvája volt, s Aqua sumatraliát kapott. A farmer reumája ellen a doktor Aqua sensationiát rendelt. A lány majd kicsattant az egészségtől, csak a szeplőit szerette volna eltüntetni, amire kitűnő szer az Aqua ministerialia.

A doktor bezsebelte a honoráriumot, és élénken érdeklődött a legközelebbi farmok iránt. Az egyik nyolc mérföldnyire volt északra, és a doktor sietősen búcsúzott, hogy még alkonyat előtt odaérjen.

Egy óra múlva három lovas érte utol őket. Ugyanazok az emberek, akikkel a farmon találkoztak. A kornel a kuruzsló elé állt, és így szólt:

- Kedves barátom, maga nagyon ügyesen megkopasztotta azt a buta farmert. Rendjén is van így, az okos ember a butából él. De én magánál is okosabb vagyok, és a veséjébe látok. Ezért arra kérem, ossza meg velem az orvosi honoráriumot.

- Nem tudom, milyen joga van beszélni így velem! - méltatlankodott a doktor. - De a békesség kedvéért átnyújtok önnek öt dollárt. Remélem, nincs több dolgunk egymással.

- Öt dollárt? Hahaha! - kacagott a kornel. - Hát kinek néz engem? Csak nem gondolja, hogy öt dollárért koptatom a számat! Maga közönséges kuruzsló, és ha útjára engedjük, cinkosaivá válunk. Ezt nem lehet öt dollárral megfizetni.

- Hát mennyit akar? - hebegte a kuruzsló elsápadva.

- Mindjárt megmondom. Előbb tudnom kell, mennyi pénze van.

Leugrott a lováról, és kikutatta a kuruzsló zsebeit. De az ötdolláros bankjegyen kívül csak egy kevés aprópénzt talált nála.

- Láthatja, hogy szegény ember vagyok - siránkozott a kuruzsló. - Kérem, engedjen utamra.

A kornel gyanakodva nézett rá. Pillantása a ládikóra esett. Kinyitotta, és alaposan megvizsgálta.

- Hm, látom már - mondta. - A rekeszek nem elég mélyek. A láda alighanem dupla fedelű.

Hartley elsápadt. A kornel mindkét kezével megragadta a rekeszeket, és egyetlen mozdulattal kiemelte. Alattuk nagy, vaskos boríték rejlett. Különféle címletű bankjegyek voltak benne.

- Ahá! - mondta a kornel. - Mindjárt gondoltam. Egy ilyen kuruzsló sok pénzt keres.

Zsebébe gyömöszölte a bankjegyeket. A kuruzslót elöntötte a düh. A banditára vetette magát, hogy pénzt visszavegye. Ebben a pillanatban pisztolydörrenés hallatszott. A golyó Hartley karját találta el. A sebesült jajgatva terült el a fűben.

- Velem akarsz erőszakoskodni, te hülye?! - rivallt rá a kornel. - Örülj, hogy nem a fejedbe lőttem. No, most vizsgáljuk meg a gyógyszerész urat.

- Én nem vagyok gyógyszerész! - tiltakozott Haller. - Csak ma délelőtt akadtam össze vele.

- Úgy? Hát akkor ki és mi vagy?

Haller mindent elmondott, ajánlólevelét is megmutatta. A kornel elolvasta, aztán visszaadta.

- Jól van - mondta megvető hangon. - Látom, becsületes fickó vagy, ha nem is találtad fel a puskaport. Eredj az utadra isten hírével. Add át a leveledet Sheridanben!

Ezzel nyeregbe ugrott, és társaival együtt elvágatott északra, a hegyek felé.

Útközben a banditák jót nevettek a mulatságos kis kalandon, mely szép pénzt hozott a konyhára. Később megálltak, és megosztottak a zsákmányon.

- Miféle írás volt az? - kérdezte az egyik tramp.

- Ajánlólevél Charoy mérnökhöz Sheridanbe.

- Micsoda? És te visszaadtad neki?

- Hát mit csináltam volna vele?

- Még kérdezed? Hiszen a levél segítségével egyikünk állást kaphatna a vasúti irodában. Módunkban állna mindent kikémleni.

- Hű, a teremburáját! - kiáltott fel a kornel. - Hogy erre nem gondoltam! Persze hogy persze! Éppen neked való szerep lett volna, Dick. Hisz olyan szép írásod van, mint egy papnak. No de még nincs veszve semmi. Ők is erre jönnek. Meglessük őket, és elszedjük az ipsétől a levelet.

- Hogyisne! Első dolga lesz Sheridanbe sietni, és mindent elmondani.

- Ezen könnyű segíteni. Egy-egy golyó a fejükbe, és örökre elnémulnak - legyintett a kornel.

- Eddig rendben van. És azután?

- A levéllel jelentkezel a mérnöknél. S ha mindent kikémléltél, értesítesz. Néhány összekötőt küldök ki, hogy tartsák veled a kapcsolatot. Megtalálok őket Sheridan és Eagle Tail közt.

- S ha nem hagyhatom el az irodát?

- Igazad van, az is megtörténhetik. Tudod mit? Melléd adom Dugbyt is. Mondd a mérnöknek, hogy útközben ismerkedtél meg vele, ügyes embernek látszik, s ő is munkát keres. A mérnök talán őt is felveszi. Akkor már lesz küldöncöd is meg segítőtársad.

- Remek - mondta Dick. - Csak sikerüljön a levelet megkaparintani.

Másfél óra hosszat lebzseltek ott eredménytelenül - kiszemelt áldozataik nem bukkantak elő. Erre visszanyargaltak abba az irányba, ahonnan jöttek, hogy megkeressék őket.

Mit csinált közben Hartley és Haller?

A jenki mindenekelőtt megkérte segédjét, hogy ideiglenesen kötözzé be a sebét.

- A következő farm már nem lehet nagyon messze - mondta. - De ha folytatjuk utunkat, újra a három bandita karjaiba szaladhatunk. A pénzemet már elszedték. Hátha eszükbe jut az életemet is elvenni, hogy ne tehessek panaszt ellenük. Inkább menjünk más irányban. Amott jobbra valami erdő sötétlik. Menjünk oda, és rejtőzzünk el egy időre.

Az erdő még messze volt, de nem fáradtak hiába. A hús árnyékon kívül egy forrást is találtak. Haller gondosan megmosta a jenki sebét. Aztán kiöntötte a gyógyszeres üvegek tartalmát, és tiszta vizet töltött helyükbe, hogy legalább a szomjukat olthassák, amíg emberi lakóhelyre lelnek. Egyelőre leheveredtek, hogy pihenjenek egy kicsit. A jenki nyugtalan volt. Kisétált a fák közül, és aggódva körülnézett. Ekkor három mozgó pontot vett észre a láthatáron. Kitalálta, hogy a banditák jönnek vissza, s ennek nem lesz jó vége. Gyávaságában aljas tervet eszelt ki élete megmentésére.

Visszatért társához a fák sűrűjébe, és így szólt hozzá:

- Nézze, Mr. Haller, semmi értelme, hogy együtt maradjunk.

Önök Sheridanben van dolga, minek kísérjen el egy farmra, mely kiesik az útjából. Majd egyedül is elvánszorgok odáig.

- Isten őrizz! - felelte az írnök. - Nem engedhetem meg. Hátha útközben rosszul lesz?

- Nem, nem, már sokkal jobban érzem magam. Hallgasson rám, és folytassa útját Sheridanbe.

Nem nyugodott, amíg nem sikerült a gyanútlan írnököt rábeszélnie, hogy váljon el tőle. Magában meg ezt gondolta: „Inkább te pusztulj el, mint én - inkább te egyedül, mint ketten együtt.”

Haller elment, a jenki pedig behúzta ládáját a legsűrűbb bozótba, és ráült. Nemsokára pisztoly dörrenését hallotta.

„Szerencsétlen fickó - gondolta magában -, most végeztek vele.”

Nem bírt ellenállni a kíváncsiságnak. Hasra feküdt, és az erdő széléig kúszott. Láta, hogy a három bandita leszáll a nyeregből, a lelőtt írnok fölé hajol, és a zsebeiben turkál. Azután újra lóra ültek. Ketten elvágattak, és csak az a rókaképű maradt ott, aki néhány órával előbb kirabolta. Ez a bandita felemelte a holttestet, és keresztbe maga elé rakta a nyeregre. Most lovával az erdő szegélyéhez nyargalt, és ledobta a holttestet a sűrű bozótba. Ezután elvágatott, de más irányban, mint a társai. A jenki szívdobogva lapult a fűben. Moccanni sem mert, amíg a lódobogás el nem halt a távolban.

Tíz perc múlva annyira magához tért rémületéből, hogy elhatározta, most már ő is folytatja útját. Ekkor megint lódobogást hallott, és egy lovat látott közeledni. Nyergéből előrehajolva, a patanyomokat vizsgálgatta a fűben. Nagyon szép lovon ült, és még egy másik lovat is vezetett kötőféken. Rövid tünődés után leugrott a nyeregből, és letérdelt a földre, hogy a nyomokat közelebből vizsgálgassa. Azután felegyenesedett, és tünődve maga elé meredt.

A jenki most vette csak észre, hogy egy indián áll előtte. Nem volt magas termetű vagy széles vállú, de rendkívül arányos. Hollófekete haja két hosszú varkocsba fonva, vállát verdeste, de sastollat nem tűzött bele. Nyakában a szürke medve karmaiból készült háromsoros lánc függött, azonkívül békepipája és orvosságos flaskója is. Kezében dupla csövű puskát tartott, melynek agyát ezüstveretek díszítették. Bőre világos bronzsínű volt; sasorra élesen kivált komoly, szigorú, szinte római jellegű arcából. Csak kiálló pofacsontjai emlékeztettek az amerikai indián típusra.

A jenki gyáva ember volt, de ez az indián valahogyan nem keltett benne rémületet. Lassan közeledett, két lovat vezetve. Talán húszlépésnyire lehetett Hartleytől, amikor az egyik ló felhorkant. Az indián valóságos párducgrással a bozótba vetette magát, és eltűnt a sűrűben. A két ló megállt az erdő szegélyén, és meg se moccant.

Hartley még a lélegzetét is visszafojtotta. Nemsokára újra megpillantotta az indiánt, amint a holttest fölé hajolt, és hosszasan vizsgálgatta.

- Uff! - mondta végül, majd újra eltűnt.

Körülbelül negyedóra telt el, amikor Hartley ijedten felkapta fejét, mert közvetlenül közelében megszólalt egy hang, és ezt kérdezte:

- Fehér testvérem miért rejtőzködik itt? Miért nem lép elő, hogy megmutassa magát a vörös harcosnak? Talán nem akarja elárulni, hová lett a három gyilkos, aki a másik sápadtarcút megölte?

Hartley kimeresztette szemét, és most újra megpillantotta az indiánt, aki vadászkesével a kezében mellette térdelt. Szavai azt mutatták, hogy helyesen fejtette meg a nyomokat, és következtetései is kitűnőek voltak. Hartley örült, hogy nem őt tartja a gyilkosnak.

- Nem pártolom őket - felelte. - Hárman voltak, de különváltak. Kettő ellovagolt, a harmadik pedig idehurcolta a holttestet. Azért bújtam el, mert félttem tőle.

Az indián átható pillantást vetett a jenkire, és így foglalta össze következtetéseit:

- Délről két ember jött gyalog. Az egyik elbújt - az te vagy. A másik tovább-baktatott. Ekkor három lovas érte utol. Golyót röpítették a fejébe. Kettő közülük elvágatott. A harmadik idehozta a holttestet, aztán ő is elvágatott, de más irányba. Így történt?

- Igen, pontosan így.
 - Akkor nem mondanád meg nekem, útitársadat miért ölték meg? Ki vagy te, és mit keresel ezen a vidéken? Látom, karod be van kötve. Ugyanaz a három lovas sebesített meg?
- Mindezt barátságosan és nem vallató hangon kérdezte. A jenki igyekezett őszintén válaszolni. Csak akkor jött zavarba, amikor az indián megkérdezte:
- Ha okod volt elrejtőzni, miért nem mondtad a társadnak, hogy rejtőzzék el ő is?
 - Mondtam neki - hazudta Hartley -, de tovább akart menni.
 - Miért?
 - Hogy a legközelebbi farmról segítséget hozzon.
 - Szóval segíteni akart rajtad, mint hű bajtárshoz illik. Te is hű bajtárs voltál? Csak a Nagy Manitou lát mindent. Az én szemem nem tud szívedbe hatolni. Mert akkor talán pirulva állnál előttem. Nem firtatom tovább. Istened legyen a bírád. Ismersz engem?
 - Nem - hebegte Hartley.
 - Én Winnetou vagyok, az apacs törzs főnöke. Karom lesújt minden gonosz emberre, de megvédi a jókat és becsületeseket. Mindjárt megnézem a sebedet. De előbb mondd meg, miért jöttek vissza a gyilkosok.
 - Előbb kiraboltak, aztán eszükbe jutott, hogy okosabb lett volna, ha elnémítanak örökre. Visszajöttek, hogy eltegyenek láb alól.
 - Nem hiszem. Valami más okuk is lehetett. Megmotoztak?
 - Igen.
 - A társadat is?
 - Nem sokat törődtek vele. Azt mondta, szegény ördög, aki munkát keres. Meg is mutatta nekik az ajánlólevelet.
 - És mi lett a levéllel?
 - Visszatette a zsebébe.
 - Én átkutattam a zsebeit, és nem találtam semmit. Most már értem. A levél miatt jöttek vissza - tűnődve maga elé bámult, majd így folytatta: - Azt mondd, a társad Sheridanbe igyekezett, ott remélt munkát kapni. A gyilkosok közül kettő ugyanabba az irányba vágatott. Bizonyára a levelet is magukkal vitték. A halott arcát késsel összevagdalták, hogy ne lehessen felismerni. Tiszta sor: az egyik gyilkos az áldozat helyett akarja átadni a levelet.
 - Miért?
 - Majd megtudom Sheridanben.
 - Utánuk lovagolsz?
 - Utam a Smoky Hill folyóhoz vezet, de elhaladok Sheridan mellett. Kerülő ugyan, de nem sajnálom a fáradságot. Ezek a lovasok valami gonoszságon törnek a fejüket. Talán meg tudom akadályozni. Legjobb lesz, ha te is velem jössz. Most megnézem a sebedet. Winnetou jól érti a sebek kezelését. Szétzúzott csontokat össze tud forrasztani, és van egy csodaszere a sebláz ellen. Mutasd a karodat.

Megvizsgálta a sebet, és kijelentette, hogy nem veszélyes. Orvosságos zacskójából szárított gyógyfüvet vett elő, megnedvesítette, és a sebre rakta. Késével sima léceket faragott, és a Jenki karját sínbe helyezte. Tanult orvos sem csinálhatta volna ügyesebben.

- És mi lesz a halottal? - kérdezte Hartley.

- Eltemetjük - felelte az indián -, és fehér testvérem imát mondhat fölötte.

Késsel vágták ki a laza földet, és hamarosan elkészült a sírgödör. A halottat elhantolták. Hartley levette kalapját, és összekulcsolta kezeit. Hogy imádkozott-e, fölötte kétséges - lehet, hogy csak ajkait mozgatta. Winnetou komoly arccal a lehanyatló napba bámult. Gondolatai az örök vadászmezőkön jártak.

Ezután felültette a Jenkit a vezeték lóra, és útra keltek. Az indián nyargalt elől. Nehéz terep volt, és nemsokára besötétedett. Egész éjjel megállás nélkül nyargaltak. Néha patakokon kellett átkelniük, vagy mocsaras helyeken gázolniuk. Az út hol felfelé vitt, hol meg meredeken ereszkedett alá. Hartley mégis biztonságban érezte magát. Karja sem fájt, a gyógyfű hatásosnak bizonyult.

Pirkadat előtt Winnetou hirtelen megállította lovát, és hallgatózott. Paták ütemes dobogása hallatszott a távolból. Úgy látszik, vágató lovas közeleg - gondolta. Úgy is volt. Néhány perc múlva egy kísérteties lovas száguldott el villámgyorsan mellettük. Arcát nem is lehetett látni, széles karimájú fekete kalapja egészen eltakarta, s a következő pillanatban már el is tűnt a ködpárában.

- Micsoda lovas! - kiáltott fel Winnetou álmélkodva. - Így csak két sápadtarcú tud lovagolni. Az egyik Old Shatterhand, a másik Old Firehand. Az első nem lehet itt, mert az Ezüst-tónál van találkozóm vele. De Old Firehand, mint hallom, Kansasba érkezett. Talán ő lett volna?

- Kik azok?

- A két legbátrabb és legbecsületesebb sápadtarcú, akit valaha is láttam - felelte a törzsfőnök.

- Vajon hová száguldott? - kérdezte Hartley.

- Bizonyára Sheridanbe, csak rövidebb úton. A mi utunk a gázlóhoz visz. No, majd Sheridanben megtudjuk, ő volt-e valóban.

A köd felszakadozott, s a reggeli szellő csakhamar egészen eloszlatta. Rövid idő múlva megpillantották a Smoky Hill folyót. A Jenki nem győzőn csodálkozni Winnetou kitűnő tájékozódóképességén. Pontosan azon a helyen jutottak le a folyóhoz, ahol a gázló volt. A víz a lovak szügyéig ért csak, és könnyűszerrel elérték a túlsó partot, ahol már látni lehetett Sheridan fából összetákolt házait.

KILENCEDIK FEJEZET CSEL ÉS ELLENCSEL

Történetünk idején Sheridan nem volt még város, sőt falu sem, csak bódékból, faházakból, rögtönzött barakkokból álló ideiglenes telep.

Épületeit könnyűszerrel át lehetett helyezni, amint a vasútépítés továbbhaladt. Az egyszerű házakon nagyképzű feliratok díszeltek: Központi Szálloda - Aranysas Fogadó - Ivószalon - meg hasonlók. A legnagyobb ház egy kis domb tetején épült, és homlokzatára ezt a feliratot festették: „Charles Charoy főmérnök, építésvezető.” Az ajtó mellett indián módra felkantározott ló állt, a kerítéshez kötözve. Winnetou szeme felragyogott.

- Uff - mondta -, ez aztán gyönyörű paripa! Bizonyára azé a sápadtarcúé, aki elszárguldott mellettünk.

Leugrottak a nyeregből, és ők is odakötötték lovaikat. Körülnéztek a telepen. Kora reggel volt még, egyetlen munkást sem lehetett látni. De az ajtó nyitva volt, és bementek. Egy néger szolga lépett eléjük, és megkérdezte, mit akarnak. De még mielőtt válaszolhattak volna, kinyílt az oldalsó ajtó, és egy jóképű fiatal férfi jött elő. Napbarnított arca és fekete haja arra vallott, hogy délvidéki - alighanem francia származású - család sarja.

- Charoy mérnök urat keressük - mondta az apacs főnök kifogástalan angolsággal; még a francia nevet is hibátlanul ejtette ki.

- Én vagyok az - felelte a mérnök. - Fáradjanak be az irodámba.

Egyszerűen berendezett kis szobába vezette őket. Az íróasztalon tervrajzok, bérlisták és egyéb irományok heverték. A mérnök két székre mutatott. A jenki leült, de az indián állva maradt. Szép fejét meghajtvá, szabályosan bemutatkozott:

- Winnetou vagyok, az apacs törzs főnöke.

- Tudom - felelte a francia.

- Már találkoztunk volna? - csodálkozott az indián.

- Nem, még nem volt szerencsém a nagy Winnetouhoz - mosolygott a mérnök. - De van itt valaki, aki az ablakból látta, és értésemre adta, milyen nevezetes látogató érkezett. Nagyon örülök, hogy megismerkedtem veled. Mondd el, mi járatban vagy, és azután a vendégem leszel.

Az indián most leült, és így kezdte:

- Ismersz egy Norton nevű sápadtarcút, aki Kinsleyben lakik?

- Hogyne! Jó barátom.

- És egy Haller nevű írnokot, aki nála dolgozott?

- Nem, őt még nem láttam.

- Ez a Haller még ma jelentkezni fog nálad a barátod ajánlólevelével. Nem egyedül jön, hanem egy cimborájával. Munkát keresnek. Arra kérlek, vedd fel őket.

- Rendes, megbízható emberek?

- Ellenkezőleg. Mind a kettő gyilkos gonosztevő.

- Nem értem.

Winnetou elmondott mindent, amit tudott.

- Ejha! - mondta a mérnök. - Ez már komoly dolog. Mielőtt folytatjuk, be kell hívnom valakit. Azt, aki az ablakból látott. Egy pillanat.

Az irodából még egy szoba nyílt. A mérnök kinyitotta az ajtót, és a küszöbön Old Firehand jelent meg.

A törzsfőnök szeme felragyogott, de arca kőkemény maradt - az öröm, meglepetés, elragadtatás hangos kifejezését az indiánok nem tartják harcoshoz, férfiúhoz méltónak. Odalépett a nagy vadászhoz, és szótlanul kezét nyújtott neki. Old Firehand megölelte Winnetout, és megcsókolta arcát jobbról-balról.

- Kedves barátom, kedves testvérem! - kiáltotta őszinte örömmel. - Milyen régóta nem találkoztunk! Boldog vagyok, hogy viszontláthatlak!

- Én láttalak hajnalban - felelte az indián. - Úgy elszárguldottál mellettem, mint a szélvész!

- Sietnem kellett, hogy megelőzzem a trampeket. Legalább kétszázan vannak, és nagy gazságra készülődnek.

- Akkor jól sejtettem - bólintott Winnetou. - Az a kettő, akiről én beszéltem, kémkedni jön ide.

- Mit tudsz róluk?

- Majd ez a sápadtarcú elbeszéli - mutatott Winnetou Hartleyre.

A Jenki felállt, és kimeresztett szemmel bámult a két legendás alakra. Micsoda hősök ezek! Olyan törpének érezte magát mellettük, hogy szólni sem tudott. De Old Firehand biztatására részletesen elmondta tegnapi kalandját - csak azt hallgatta el, ami rossz fényt vetett volna rá. Amikor leírta a lovas banditát, aki az írnokeket lelőtte, Old Firehand felkiáltott:

- Biztos, hogy a kornel volt! Csak kimosta hajából a vörös festéket! De most aztán pórul jár!

- Kissé aggódom - vallotta be a mérnök. - A gazfickó megneszelte, hogy nagyobb összeget kaptam a munkálatok folytatására. Kétszáz bandita! Igaz, hogy a pályán majdnem ezer ember dolgozik, de nincsenek felfegyverezve. Ásóval és csákánnyal bajos lesz védekezni! De így is szembeszállunk velük!

- Nem szeretem a fölösleges vérontást - felelte Old Firehand. - Akad majd más megoldás is.

- Hogyan?

- Még nem tudom. Egyelőre az a fontos, hogy rólunk ne tudjanak. Titokban kell tartani, hogy én itt vagyok, és a nagy apacs főnök is itt van. Szerencsére mindketten olyan korán érkeztünk, hogy senki sem látta.

- Legfeljebb az én néger szolgám - jegyezte meg a mérnök -, de ő teljesen megbízható.

- Akkor vezesse lovainkat valami rejtkehelyre - mondta Old Firehand. - Ezt az urat is helyezze el valahol. Legjobb lesz, ha mindjárt ágyba fekszik, és nem járkal, amíg a sebe be nem gyógyul.

- Jöjjön velem - intett a mérnök Hartleynek.

Pár perc múlva a mérnök visszajött, és jelentette, hogy mindent elintézett.

- Jól van - bólintott Old Firehand. - Gyanús alak, nem akartam beszélni a jelenlétében. Most már nyugodtan tanácskozhatunk. Mitévők legyünk?

Winnetou felemelte kezét, jelezve, hogy szót kér.

- Kétféle módon lehet harcolni - kezdte. - Vagy támadunk, vagy védekezünk. Én a támadás mellett vagyok - gyorsabb és harcshoz méltóbb. Miért alkalmazkodjunk az ellenfél tervéhez? Kényszerítsük rá a magunkét.

- A nagy főnök már kigondolta a maga tervét? - kérdezte Old Firehand.

- Tervem kész - felelte Winnetou.

- Nem szeretném békés munkások életét feláldozni! - jelentette ki Old Firehand.

- Nem is kell - mondta az indián. - A trampek csellel kezdték, mi is csellel folytatjuk. Cselt csel ellen - majd meglátjuk, kié lesz jobb.

- Törbe akarod csalni őket? De hogyan?

- Ezek a prérikutyaók pénzre szomjaznak. A pénz szagát követik. Ha a pénz ebben a házban van, ide jönnek. Ha azt hiszik, máshol van, utána vetik magukat, még ha a tüzes szekérre kell is felugrálniuk.

- Ah, kezdem érteni! - kiáltott fel Old Firehand. - Nagyszerű terv! Egy vasúti szerelvényre akarod csalni őket?

- Winnetou nem ért a tüzes paripa kezeléséhez. Ez már fehér testvérem dolga - mondta az indián.

- Értem. Felcsaljuk őket a vonatra, aztán elindítjuk. Olyan helyre visszük, ahol kénytelenek lesznek harc és vérontás nélkül megadni magukat.

Az indián bólintott.

- A pénzszekrényt felrakni egy vasúti kocsira? - kérdezte a mérnök. - Kissé kockázatos lenne.

Winnetou megvető mozdulatot tett, de nem szólt semmit. Old Firehand válaszolt helyette:

- Ezt senki sem kívánja öntől. Elég, ha a trampek azt hiszik, hogy a pénz az egyik vasúti kocsiban van. A dolog egyszerű. Ha jelentkezik az állíró, rögtön alkalmazza. Beszéljen vele úgy, mintha bizalmába fogadta volna. Adja értésére, hogy óriási összeget kíván nagy titokban egy szerelvényen továbbszállítani. Össze tud állítani egy szerelvényt soron kívül?

- Semmi akadály - felelte a mérnök. - De honnan vegyek mozdonyvezetőt és fűtőt? A trampek első dolga lesz ezt a két embert agyonlőni.

- A mozdonyvezetők bátor emberek. Bizonyára talál egyet, aki nem riad vissza a veszedelmes megbízástól. Én mindvégig mellette állok majd - mert a *fűtő én leszek!*

- Az egészen más! - lélegzett fel a mérnök.

- Azt hiszem, nem lesz késő, ha a szerelvényt holnap éjjel indítjuk el - folytatta Old Firehand.

- De még ma kiválasztjuk a legalkalmasabb helyet, ahová a vonatra csalt banditákat majd elszállítjuk. Szeretném megvizsgálni a pályát. Nem tudna egy járgányt a rendelkezésemre bocsátani?

- Hát hogyne! Akkor mi ketten megyünk. Winnetou ne mutatkozzék. Magam is pályamunkásnak fogok átöltözni. Jó, hogy magammal hoztam egy ócska vászonruhát.

- De mi lesz, ha a trampek felszedik valahol a síneket, hogy a pénzesvonatot kisiklassák?

- Közölje bizalmasan az írnökkel, hogy mielőtt elindítja a pénzesvonalat, előreküld egy magányos mozdonyt. Azt hiszem, ez a szokás, ha értékes szállítmányról van szó. Gondoskodják róla, hogy az írnök estig ne hagyhassa el a házat, és ne beszélhessen senkivel. Az emeleten van egy szoba, melynek egyetlen ablaka hátrafelé néz. Az írnököt ott kell elhelyezni. Én meg a lapos tetőn fogok leselkedni és hallgatózni.

- Gondolja, hogy az a fickó az ablakon át híreket küld majd a trampeknek?

- Tiszta sor. Azért hoz magával még egy embert, hogy értesüléseit továbbítsa.

Old Firehand most már visszavonult szobájába, és feltűnő vadászöltönyét egyszerű vászonruhával cserélte fel. Így ült fel a mérnökkel a járgányra, és bejárta a pályát, mely Kit Carsenig már teljesen elkészült. Szemléje eredményéről később számolt be Winnetounak.

A munkások ebédszünete éppen véget ért, amikor két lovas érkezett a telepre a folyó felől. Egyenesen az építési irodába mentek. Alázatosan köszöntek, és egyikük minden bevezetés nélkül levelet nyújtott át a mérnöknek. Old Firehand már előbb visszahúzódott a benyíló szobába.

- Ön tehát Norton barátom keze alatt dolgozott? - kérdezte a mérnök, miután elolvasta a levelet. - Miért ment el onnan?

A Dick nevezetű bandita hosszú, siralmas mesébe kezdett, melyet útközben eszelt ki.

- Értem - bólintott a mérnök. - Szóval nálam szeretne munkát kapni. Szerencséje van, mert éppen szükségem lenne egy megbízható emberre itt az irodában. Csak az a kérdés, alkalmas-e egy ilyen komoly munkakör betöltésére.

- Uram - fogadkozott Dick -, mindent el fogok követni, hogy megelégedését kiérdemeljem.

- Jól van, próbáljuk meg. A fizetéséről később beszélünk, majd ha látom, munkája mennyit ér.

- Rendben van, uram.

- Most nem érek rá önnel foglalkozni. Itt fog lakni a házban, és asztalomnál étkezik. Néger szolgám mindjárt felvezeti a szobájába. Most pihenje ki az út fáradalmait, és pontban öt órákor jelentkezzen újra.

- Köszönöm, uram. Pontos leszek.

- A viszontlátásra!

- Még egy pillanatig, uram, ha megengedi. Itt van az útitársam. Boldog lenne, ha őt is alkalmazná.

- Miféle munkát keres? - fordult hozzá a mérnök.

- Akármilyet, csak kenyerem legyen.

- Hogy hívják?

- Peter Dugby.

- És hol dolgozott eddig, Mr. Dugby?

- Cowboy voltam, de nehezen bírtam azt a durva életet. Egy társam valami jelentéktelen összeszólalkozás során kést emelt rám, és keresztülszúrta a tenyeremet. Ezzel betelt a pohár, és otthagytam a farmot. - Piszkos kendővel bekötött kezére mutatott. A seb nem nagy, két-

három nap alatt begyógyul. A hét végére már elkezdhetek dolgozni, akármilyen munkát kapok is.

- Jól van, nem bánom. Ha a keze rendbe jött, jelentkezék újra. De szállást nem kaphat addig.

A két bandita összenézett. Alig tudták titkolni örömeiket. Mély hajlongások közepette hagyták el az irodát. A mérnök bement a belső szobába, és így szólt Old Firehandhez:

- Minden feltevése helyesnek bizonyult, Sir. Az a másik fickó jó előre bekötötte kezét, s azt hazudta, hogy megsebesült. Nyilván azért, hogy ne állítsam még munkába, és szabad mozgása legyen.

- Persze. Híreket akar vinni Eagle Tailbe, ahol a banda táborozik - bólintott Old Firehand. - No, majd én keresztülhúzom a számításait! De miért rendelte magához az álírnokot öt órára?

- Mert így könnyebben tudom foglalkoztatni késő estig - felelte a mérnök.

- Helyes - mondta Old Firehand. - Addig alszunk egyet. Este tíz óra tájban bejött hozzá a mérnök, és jelentette, hogy az írnök nemrég fejezte be munkáját, megvacsorázott, és felment szobájába.

- Akkor én is elfoglalom őrhelyemet - mondta Old Firehand.

Felment a lapos háztetőre, és hasra feküdt. Óvatosan előrecsúszott a tető kiugró párkányára, mely éppen az írnök szobája fölött volt. Ott aztán mozdulatlanul, türelmesen várakozott.

Amikor a ház egészen elcsendesedett, egy alak lopakodott az ablak alá. Dick kihajolt, és halkán leszólt:

- Te vagy az, Dugby?

- Én hát. Mit újság?

- Nagyszerű híreim vannak. Gyere közelebb, egészen a falhoz, és fülelj. Nem merek hangosabban beszélni - suttogott Dick.

- Ugyan, ne félj! Az egész ház alszik. Megtudtad, mennyi van a kasszában?

- Jóformán semmi. Tegnap volt bérfizetés.

- És erre mondod, hogy nagyszerű híreid vannak?

- Várj csak. A kassza üres, de holnap éjjel átfut itt egy különvonat, több mint négyszázezer dollárral.

- Nem hiszem.

- olvastam a levelet meg a sürgönyt is. Ez a hülye mérnök kezembe adta a legbizalmasabb iratokat is. A vonat Kansas Cityből indul Kit Carsenbe, hogy az ottani irodát ellássa pénzzel a vonal-meghosszabbítás költségeire.

- Mit érünk vele? Hisz a vonat csak átrobog.

- Megáll öt percre.

- Micsoda! Akkor semmi baj!

- Ez még semmi. Tudod, ki száll fel itt a vonatra? Te meg én.

- Ne marhaskodj!

- A mérnök azt mondta, hogy a biztonság kedvéért két kísérőt tesz fel a vonatra. Az egyik én leszek, mondta, a másikon még gondolkodik. Én meg rábeszéltem, hogy te légy a másik. Persze agyba-főbe dicsértelek, végül belement. Az a fő, mondta, hogy mi jól megértsük egymást. No, erre mérget vehet, ígértem neki.

- Ez túl szép..., hogy éppen mi, és mind a ketten...

- Mit csodálkozol? A mérnök be van gyulladva. Képzeld csak, egy vonat, mely majdnem félmillió dollárt szállít! Nincs rajta más, csak a mozdonyvezető, a fűtő, két tisztviselő Kansas Cityből, aki a pénzesládára vigyáz. És ha ezek összejátszanak? Mi leszünk az ellenőrök. Még fegyvert is kapunk hivatalosan. Töltött revolverrel a zsebünkben őrizzük a vasút vagyonát. Jó, mi?

- Remek! A nyílt pályán megállásra kényszerítjük őket, és meglépünk a pénzesládával.

- Az eszed tokja! Ehhez több ember kell. Te csak siess a kornelhez, és mondd el neki mindent. Ő majd kieszei, mit kell tenni. Az a fő, hogy itt légy a válasszal legkésőbb holnap délig.

- S hogy adom át neked?

- Hm..., ez a legnehezebb. Személyesen nem beszélhetünk, mert ez gyanús lenne. Időm sem lesz. Az a marha mérnök annyi munkát bízott rám, hogy egészen belegárgyulok. A következő bérlistát kell összeállítanom.

- Hát akkor?

- Írd fel a kornel válaszát egy darab papirosra. Láttad azt a vizeshordót az iroda ajtaja mellett? A cédulát dugd el a hordó mögé, és tégy rá egy nagy követ. Én meg egy alkalmas pillanatban kiszaladok érte. Rendben?

- Persze.

- No, akkor uzsgyi! És gyere vissza minél előbb!

Az ablak halkán becsukódott. Old Firehand mosolyogva visszatért szobájába. Másnap délelőtt váratlan látogatót kapott. Púpos Bill állított be hozzá.

Púpos Bill, Nyakigláb, Droll néni és a fekete szakállas Tom tutajosaival együtt nagyszerű rejtekhelyet talált, félúton Sheridan és Eagle Tail dombjai közt. Ott töltötték az éjszakát, és harcra készen várták a fejleményeket. Winnetou este kilovagolt hozzájuk, aztán a trampek táborába lopózkodott, és kihallgatta beszélgetésüket.

Púpos Bill azért vágatott lóhalálában Sheridanbe, hogy elújságolja, amit Winnetou hallott. És volt annyi esze, hogy észrevétlenül közelítse meg az építési irodát.

Szóval: Dugby megérkezett Eagle Tailbe, és átadta a kornelnek Dick üzenetét. Mesés zsákmány vár rájuk - majdnem félmillió dollár! A banditák kis híja, hogy táncrea nem per-dültek örömben. A kornel tanácskozássra ült össze alvezéreivel, elsősorban Woodwarddal, aki Bruns halála óta a helyettese volt. Dick tervét egy ponton megváltoztatták. Nem Sheridanben rohanják meg a vonatot, mert a telepen nagyon sok vasutas van, és erős ellenállással kellene számolni. A trampek szerették a pénzt, de féltették az irhájukat. Kisebb kockázattal akarták céljukat elérni. Dick ne tartóztassa fel a vonatot Sheridanben, hanem később a nyílt pályán. Nem lesz nehéz a mozdonyvezetőt revolverrel engedelmességre kényszeríteni.

- A helyet is megnevezte? - kérdezte Old Firehand.

- Nem. Majd tüzet raknak a pálya mellett azon a ponton, ahol a vonatot meg kell állítani - felelte Púpos Bill. - Kissé kellemetlen fordulat, nem?

- Engem nem zavar - mondta Old Firehand. - Talán még jobb is így. Ti ne törődjétek semmivel, csak rejtőzzetek el a vasúti híd közelében, az alagút bejáratánál. A többit bízatom rá. Majd én gondoskodom róla, hogy a csapda bezáruljon. Minden úgy megy, mint a karikacsapás - tette hozzá nagy önbizalommal.

A mérnök enni- és innivalót hozott Púpos Billnek, aki rövid pihenés után visszatért elrejtett lovához, éppen olyan észrevétlenül, ahogy jött. Közben a távirókészülék élénken kattogott az irodában. Értesítették az előző állomást, hogy a különvonatot összeállíthatják. Fort Wallace-ba is sürgönyöztek; megkérték az erődparancsnokot, hogy küldjön egy szakasz katonát a vasúti alagút kijáratához, Eagle Tail közelébe.

Old Firehand leselkedve ült a mérnökkel együtt szobája elfüggönyözött ablaka mögött. Figyelmét nem kerülte el semmi. Láta, hogy Dugby déltájban megérkezett, és az iroda ajtaja mellett, a vizeshordónál ácsorog.

- Hívja be az irodába - mondta a mérnöknek -, én meg közben megnézem, mit dugott a hordó mögé.

A hátsó ajtón lesietett az udvarra. A hordó mögött egy cédulát talált és elolvasta. A kornel utasítása pontosan egyezett azzal, amit Púpos Bill hírül hozott. Old Firehand visszatette a cédulát a hordó mögé, a nagy kő alá, és bement az irodába.

- Nem ismer engem, Dugby? - kérdezte.

- Ne...em - hebegte a tramp rosszat sejtve.

- Pedig találkoztunk a Butler-farmon. Én Old Firehand vagyok.

A tramp térde megrogyott rémületében. Ellenállás nélkül tűrte, hogy a nagy vadász elszedje kését és revolverét, azután lenyomja a székre, és a támlához kötözza.

- Most pedig hívassa le az írkokot. Csak annyit üzenjen neki, hogy Dugby keresi.

Megtörtént. Dick nyomban lesietett. Az iroda ajtaja előtt megállt, a hordó mögé nyúlt, és valamit a zsebébe gyűrt, azután belépett az ajtón. Képzeltető, milyen arcot vágott, amikor megpillantotta cimboráját a székhez kötözve.

- Mondja csak, Mr. Haller - kérdezte Old Firehand -, miféle papirost dugott a zsebébe?

- Én? Papirost? Ah, egy zacskó...

- Zacskó? Adja csak ide!

- Uram! - fortyant fel Dick. - Kicsoda ön, hogy parancsolgat nekem?

- Kicsoda - nevetett a mérnök. - Old Firehand!

- Old Fire... - nyögte a tramp, és leroskadt egy székre. Ugyanaz történt vele, mint a cimborájával. Miután zsebeit kikutatták, és fegyvereit elszedték (az áruló cédulával együtt), őt is a szék támlájához kötözték.

- Mit akarnak tőlem? - siránkozott. - Becsületszavamra, ártatlan ember vagyok.

- Becsületszavadra, gazfickó! - rivallt rá Old Firehand. - Úgy látszik, az orcátlanságnak nincs határa!

A két lefülelt banditát még jobban megkötözve egy kamrába tolták, s rájuk zárták az ajtót.

TIZEDIK FEJEZET RÉGI BŰNÖK

A vasúti munkások eddig még semmit sem tudtak Old Firehand terveiről. Most már ideje volt őket is beavatni. A nagy vadász magához hívatta Watson, a pályamestert, és részletesen megbeszélte vele mindent. Megmagyarázta, mi lesz a feladata - mit vár tőle és a keze alatt dolgozó munkásoktól.

Watson különös ember volt. Fiatalkorában bejárta a Vadnyugatot, és igen kalandos múltra tekinthetett vissza. Végül a vasútnál kötött ki, és tudásával, szorgalmával, megbízhatóságával vezető állást nyert el. Amikor meghallotta, mi készül itt, felkiáltott örömeiben:

- Hála istennek, megint elővehetem öreg puskámat, mely annyi év óta szegre akasztva rozsdásodik. Jólesik egy kis kaland az egyhangú munka éveitől. A név, melyet említett, Sir, ismerős nekem. Már volt dolgom egy Brinkleyvel.

- Vörös rókának is nevezik - jegyezte meg Old Firehand.

- Akkor egész biztosan az én emberem, hogy az ördög vigye el! Mert az is vörösre festette a haját, de kiütközött rajta eredeti sötét sörénye.

- Hol találkozott vele?

- A hegyek között. Egy cimborámmal együtt az Ezüst-tó környékén kóboroltunk. Német származású bevándorló volt, Engelnek hívták.

- Micsoda! - kapta fel a fejét Old Firehand. - Ez a história nagyon érdekel. Hogy volt tovább?

- Tudomásunkra jutott, hogy az Ezüst-tó vize mesés kincseket rejteget. Remélem, nem nevet ki, Sir!

- Eszembe se jut - felelte a nagy vadász. - Magam is tudok erről a kincsről. Ön kitől hallott róla?

- Egy öreg indiántól. Öregebb emberrel még nem találkoztam soha. Összetöpörödött csontváz volt, több mint száz nyarat ért meg. Huey Kolakhónak hívták, de bizalmasan közölte velünk, hogy igazi neve Ikacsi Takli. A fene érti ezt!

- Pedig nagyon egyszerű - szakította félbe Old Firehand. Mindkét név azt jelenti: „tiszteletre méltó atya”, csak az egyik tonkava nyelven, a másik pedig a régi aztékok nyelvében. Hogy került össze ezzel az indiánnal?

- Hirtelen meglepett a tél. Olyan hó szakadt rám, hogy már nem tudtam lemenni a völgybe. Szerencsére egy kőből rakott viskót fedeztem fel az Ezüst-tó közelében. Kéményéből füst szállt fel. Itt lakott az öreg indián. Volt egy unokája meg egy dédunokája is. Úgy hívták őket: Nintropan Huey meg Nintropan Homosh.

- A Nagymedve meg a Kismedve! - kiáltott fel Old Firehand.

- Ismeri őket, Sir?

- Hogyne! Folytassa csak!

- A két „Medve” nem volt otthon. Nagy vadászatra indultak azzal, hogy csak tavasszal jönnek vissza. De az öreg nem volt egyedül. Egy másik fehér ember keresett nála menedéket, aki

éppen úgy járt, mint én. Ez volt az említett Engel. Nagyon összebarátkoztunk. Egész télen együtt jártunk vadászni, és az öreget is elláttuk élelemmel. Hálából elmesélte nekünk a tó titkát. Egy ősrégi bőrdarabot mutatott, ebbe volt belekarcolva a tó rajza és a hely, ahol a kincset meg lehet közelíteni. A bőrdarabkától nem akart megválni, de Engel lemásolta a régi térképvázlatot, s bevarrta zekéjébe. Kora tavasszal az öreg annyira elgyengült, hogy láttuk, már a végét járja. Aztán mi temettük el tisztességgel: Halála előtt elásta azt a bőrdarabot valahol a viskó közelében. Tudtunk róla, de nem kutattunk utána. Még nagy hideg volt, de már útra keltünk.

- Nem várták meg a két „Medve” hazaérkezését?

- Nem.

- Nagy hiba volt - vélte Old Firehand.

- Most már magam is tudom. De már rettentően sóvárogunk a régi életünk után. Elindultunk. Útközben kóbor utah indiánok támadtak ránk. Nem bántottak ugyan, de fegyvereinket elvették, és felszerelésünktől is megfosztottak. Ez annyi, mintha megöltek volna, mert biztos éhhalálnak néztünk elébe. Három napig kóboroltunk étlen-szomjan, amikor egy magányos vadással találkoztunk.

- Ez volt a vörös Brinkley?

- Más nevet mondott nekünk, de ő volt. Eleinte barátságosan viselkedett. Ha vadat ejtett, megosztotta velünk. Kikérdezett, mit csináltunk a télen át. Elmondtuk neki mindent, csak a régi térképvázlatot hallgattuk el. Egy nap úgy jött vissza a vadászatról, hogy észrevétlenül közelítette meg a tüzet, melyet raktunk, és kihallgatta beszélgetésünket. Így tudta meg a titkunkat. Rettentő dühbe gurult. Késsel a kezében ugrott elő a bokrokból, és nekünk rontott. Menekültünk - ki jobbra, ki balra. Kettőnk közül engem vett üldözőbe, utolért, és kését belém döfte. Összeestem. Mire magamhoz tértem, vértócsában feküdtem, egyedül. Vadászok találtak rám, s bekötötték sebemet. Hónapokig tartott, míg felépültem.

- És aztán? - kérdezte Old Firehand.

- Még a nyár folyamán, amikor erőhöz kaptam, elmentem Kentucky államba, Russelville-be. Tudtam, hogy Engel bátyja ott él. De már nem találtam meg, közben máshová költözött. Szomszédai azt mondták, levelet hagyott hátra az öccse számára, aki el is jött, átvette a levelet, elolvasta, aztán folytatta útját. Távozása előtt elmesélte szörnyű kalandját. Fogadkozott, hogy bosszút áll Brinkleyn; úgy látszik, valahogy megtudta a gazember nevét. Én azoktól a szomszédoktól hallottam először. Hogy Engellel mi lett aztán, nem tudom.

- Még ma megtudhatja - mondta Old Firehand.

- Szomorú emlékek! - fejezte be Watson sóhajtva. - De úgy látom, Sir, ön már hallott Engelről. Megköszönném, ha elmondaná, amit tud.

- Most nincs rá idő, Mr. Watson - felelte Old Firehand. De ha munkásaival megérkezik arra a helyre, melyet megbeszéltünk, keresse meg Droll nénit. Ő többet tud erről az ügyről, mint én. Kérdezze meg tőle, mi lett Engel további sorsa.

- Rendben van, Sir - bólintott a pályamester. - A feladatomat ismerem. Mikor indulunk a kijelölt helyre?

- Mihelyt besötétedik. Az emberek addig viselkedjenek úgy, mint máskor. Jó lenne, ha pihennének egy kicsit, mert mozgalmas éjszaka vár rájuk. Fegyvereiket vegyék magukhoz, és várják meg utasításaimat.

- Minden úgy lesz, ahogy megbeszéltük, Sir.

Old Firehand elkészönt a pályamestertől, és visszatért az irodába, hogy megtegye a szükséges intézkedéseket.

Megkérdezte a mérnököt, nem akadna-e a vasúti munkások közt két olyan ember, aki alakra és külsőre hasonlít egy kicsit a kamrába zárt trampekhez. Persze az is szükséges, hogy bátor fickók legyenek, mert életveszélyes feladatot bízna rájuk. Nekik kellene felszállniuk a mozdonyra a két elfogott tramp helyett. Charoy rövid gondolkodás után előkerített két embert, akit megfelelőnek tartott. Old Firehand alaposan szemügyre vette őket. A hasonlóság nem volt nagy, de elég ahhoz, hogy éjszaka, a sötétben össze lehessen téveszteni őket Dugbyvel és társával.

A pénzesvonatnak éjjel három óraker kellett áthaladnia a sheridani állomáson. De már alkonyatkor útnak indítottak innen egy másik rövid vonatot. Egy kis mozdonyból, néhány személykocsiból és néhány tehervagonból állt. A billenő teherkocsikon talpfákat és a vasútépítésnél szokásos más anyagokat lehetett látni. Viszont a személykocsik zsúfolásig megteltek pályamunkásokkal, akik Watson vehetése alatt gyorsan, szinte észrevétlenül szálltak fel a vonatra.

A szerelvény úticélja az a hely volt, amelyet Old Firehand olyan gondosan kiválasztott. A sínpálya itt a folyó felett haladt keresztül, s a híd után egy körülbelül hetven méter hosszú alagútban folytatódott. A szerelvény közvetlenül az alagút bejárata előtt állt meg. Watson kihajolt a mozdony ablakán. Egy bő lebernyeges, köpcös alak sietett felé.

- Elhozta a munkásokat? - kérdezte.

- Előbb tudni szeretném, maga kicsoda - felelte Watson.

- Én Droll néni vagyok! - hangzott a válasz.

- Ah! - kiáltott fel Watson meglepetésében.

- Csodálkozok, mi? - nevetett Droll néni. - De most már nem gondolja, hogy a trampek közé tartozom?

- Nem, nem! Old Firehand beszélt nekem magáról. Várom a rendelkezéseit.

Droll néni felkapaszkodott a mozdonyra.

- Most menjünk be az alagútba - parancsolta -, de úgy, hogy az utolsó kocsi kívül maradjon.

Megtörtént. Néhány munkás leugrott, és a billenőkocsi rakományát kiborította a sínek mellé, a rétre. Azután Droll néni utasítására a vonat áthaladt az alagúton, és egy másik kocsi rakományát ott borították ki, az alagút mellett. Mindkét rakomány fahasábokból és szénből állt. A munkások máglyát raktak belőle, de még nem gyújtották meg.

Egyelőre nem volt több tennivaló. A munkások leugráltak a szerelvényről, köztük Watson is. Körülnézett. Az alagút mellett meredek domb emelkedett, elzárva a kilátást a folyó völgye felé, ahol nemrég még a trampek táboroztak. A dombon innen vidám tűz lobogott, és körülötte a fekete szakállas Tom tutajosai heverték a fűben. Köztük volt Púpos Bill, Nyakig-láb és az öreg Blenter is. A tűz fölött hatalmas nyárson óriási húsdarabok sülték.

- Uraim! - fordult Droll néni a szerelvényen érkezett munkásokhoz. - A vacsora készen van. Bison à la prairie⁶. Tessék hozzálátni!

⁶ Bölénypecsenye „préri módra”

Kis csoportok alakultak. A tutajosok házigazdának tekintették magukat, és kiszolgálták vendégeiket. Sokan voltak, mégis jutott a húsból mindenkinek bőségesen. Droll néni hatalmas porciót vágott magának, leült a fűbe, és jóízűen falatozott. Watson megragadta az alkalmat, és letelepedett mellé.

- Uram, tisztelt Droll néni! - kezdte. - Old Firehand biztatott arra, hogy öntől kérjek felvilágosítást egy régi barátom sorsa felől.

- Kiről van szó?

- Engelről.

- Melyik Engelről?

- A prémvadászról, akivel az Ezüst-tó mellett egy hosszú telet töltöttem.

- Akkor ön Watson, nem igaz?

- Úgy van, Watson a nevem.

- Teremtő atyám! Mindent tudok önről, pedig most látom először.

- Engel mesélt rólam? Hol?

- A bátyja házában.

- Hát élnek?

- Dehogyan élnek! Mindkettőt ugyanaz a gazember küldte a másvilágra.

- A vörös Brinkley! Ó, az átkozott!

- Nézze csak azt a gyereket ott a tűz mellett! Az idősebb Engel fia, Fred Engel. Vagyis az ön barátjának az unokaöccse. Magamhoz vettem a szegény árvát. Együtt keressük apja gyilkosát.

- Nagyon kérem, mondjon el mindent, amit róluk tud.

- A történet kezdeténél ön is ott volt. Brinkley gyilkos szándékát látva, szétszaladtak - fegyvertelenül mit is tehettek volna egyebet? Brinkley ön után szaladt, Engel pedig az ellenkező irányba. Már-már azt hitte, egérutat nyert, amikor meghallotta Brinkley lépteit. Minden erejét összeszedve rohant tovább, amíg el nem jutott a Grand River partjához. Ekkor lövés dördült el. Engel hatalmas ütést érzett a jobb vállán. Gondolkodás nélkül belevetette magát a folyóba. A víz bozotos zátonyra sodorta, és ott megbújt a bokrok között, félig a vízben. Brinkley átkutatta az egész partot, de nem talált rá. Este Engel átúszott a túlsó partra, és megállás nélkül bandukolt egész éjjel nyugat felé. Másnap a válla erősen sajgott. Izgalmában egészen megfeledkezett a sebééről, és csak most kötözte be. Szerencsére a seb nem volt súlyos, csak attól félt, hogy elmérgesedik. Tovább vánszorgott. Végre egy farmra ért, ahol eszméletlenül összeesett. Ágyba fektették, és heteken át ápolták. Lázában vérről, gyilkosságról, menekülésről beszélt. Amikor meggyógyult, folytatta útját. Russelville-be ment, ahol a bátyja lakott. De már nem találta ott. A szomszédok egy levelet adtak át neki. Ebből tudta meg, hogy bátyja a családjával együtt Bentonba költözött.

- A kakas csípje meg! - bosszankodott Watson. - Tucatnyi helyen kerestem, csak éppen Bentonban nem. Megtalálta a bátyját?

- Meg. Természetesen elmondott neki mindent, a térképvázlatot is megmutatta, és fogadkozott, hogy újra elmegy az Ezüsttóhoz. De ebből már nem lett semmi. Szenvedései aláásták egészségét, főképpen azok az órák, amikor félig a vízben kuporogva bujkált Brinkley

elől. Az orvos megállapította a tüdővérszt. Nyolc héttel azután, hogy bátyját viszontlátta, meghalt.

- Végül mégiscsak Brinkley ölte meg! - mondta Watson.

- Ezzel még nincs vége. Az igazi tragédia csak most következik - folytatta Droll néni, szánakozó pillantást vetve a tűz mellett üldögélő Fredre. - Az idősebb Engel jómódú ember volt. Szép darab földet művelt meg, és azonkívül kereskedett is. Feleségével és fiával nagy, emeletes házban lakott Bentonban. Egy délután idegen ember állított be hozzá, és valami előnyös üzletet ajánlott neki. Szívesen fogadták, és ott marasztalták vacsorára, majd éjszakára is. Beszélgetés közben Engel elmesélte neki öccse szomorú sorsát, sőt jóhiszeműségében a térkép-vázlatot is megmutatta, amelyet egy faliszekrényben őrzött. A vendégnek a földszinti nagyszobában ágyaztak, a család meg felment az emeleti hálószobákba. Ennek a kis Frednek akkoriban volt a születésnapja, és apjától egy szép kis csikót kapott ajándékba. Lefekvés után jutott eszébe, hogy elfelejtette a csikót megetetni. Lábujjhegyen leosont az istállóba. Ekkor nagy kiabálást hallott, bútorok recsegték, mintha birkóznának vagy verekednének odafenn. A következő percben két lövés hallatszott. Az idegen megjelent az ablakban, a még füstölgő pisztollyal a kezében. Amint meglátta Fredet, lerohant az udvarra, és rávetette magát a rémületében szinte megdermedt fiúra. Miközben a földön hemperegtek, a kés kiesett a gazember övéből. Fred felkapta, és támadója lábába döfött. Nem is tudta, mit csinál, de keresztülszúrta a lábikráját. Ez felsikoltott fájdalmában, s a fiúnak sikerült kiszabadulnia a kezéből. Elszaladt a szomszéd farmra, ahol lihegve, jajveszékelve elmondta, mi történt. A szomszédok fegyvert ragadtak, és Freddel együtt Engelékhez rohantak. Már messziről látták, hogy az emelet lángokban áll. A bandita megölte Fred szüleit, feltörte a faliszekrénykét, felgyújtotta a házat, és elnyargalt. A faépület hamar a lángok martalékává vált. Fred szüleinek holtteste benne égett.

- Borzalmas! - kiáltott fel Watson.

- Hát bizony, borzalmasabb nem is lehet. A megindult vizsgálat csak annyit tudott megállapítani, hogy a hajmeresztő kettős rablógyilkosságot a vörös Brinkley követte el. Előzőleg többen látták a környéken ólálkodni, és ráismertek. Engel nővére St. Louisban él, egy gazdag hajótulajdonos özvegye. Tízezer dollár jutalmat tűzött ki a gyilkos kézrekerítésére. Azonkívül egy magánnyomozó irodát is megbízott Brinkley üldözésével. Én akkor ennek a cégnek alkalmazottja voltam - Black, White and Green a neve, talán már hallott róla. A főnököm azt mondta, megfelezi velem a díjat, ha Brinkley nyomára akadok.

- Hogyan? Hát ön - magádetektív?

- Csitt! Ezt senki sem tudja rólam, nem kell róla sokat beszélni. Az öreg Droll, akit nevetséges figurának tartanak, a törvény szolgálatában áll itt a Vadnyugaton. Már sok gazembert bitófára juttattam, és nem nyugszom, amíg meg nem szerzem Brinkleynek is a nyakravalót, amelyet ezerszeresen megérdemelt. Tüstént Bentonba utaztam, és sok emberrel beszéltem. Fredet akkor vettem magamhoz. Tenyerem viszket. Nem az ötezer dollár jutalom, hanem a bosszú hajt! Mi tagadás, megszerettem ezt a szegény gyereket.

- Hol reméli elcsípni?

- Talán itt, még ma éjjel - felelte Droll néni. - Ha pedig nem, akkor az Ezüst-tónál. Mert igazi célja az Ezüst-tó, ebben egy pillanatig sem kételkedem. Hiszen a térkép-vázlat megszerzése végett ölte meg Fred szüleit. No de most már eleget beszélgettünk nézzünk a dolgaink után!

Éjfél után Old Firehand kiment az érkező „pénzesvonat” elébe Charoy mérnökkel és a kiválasztott két vasúti munkással, akik valamiképpen hasonlítottak a Dick és Dugby nevezetű trampekre.

Koromsötét éjszaka volt. Észrevétlenül eljutottak arra a helyre, melyet táviró útján megbeszéltek. Leültek a föbe, és várták a vonatot, amely húsz perccel három előtt meg is érkezett. Erős mozdonyból és hat nagy személykocsiból állt. Az első kocsiban többszörösen lelakatolt, vaspántos láda állt, de nem pénzzel - kövekkel volt megrakva. Old Firehand felszállt, kezét fogott a bátor mozdonyvezetővel, aki önként vállalkozott a ma éjszakai veszedelmes feladatra. Kezét fogott a fűtővel is, akit felváltott. A fűtő leugrott, és Old Firehand lépett a helyére. Korommal bekente az arcát; ócska vászonruhájában olyan volt, mint egy igazi fűtő.

A vonat régi típusú kocsikból állt. Oldalsó ajtók nem voltak rajtuk. Hátról, az utolsó kocsi végén kellett felszállni, és csak onnan lehetett továbbjutni a többi kocsira. A mozdony maga erős vaslemezekből állt, szinte páncélvonatnak is megfelelt volna.

Ugyanakkor a trampek azon a helyen gyülekeztek, amelyet a kornel választott ki a vonat megrohanására. Miként Dicknek megüzente, a sínek mellett gyújtott máglya lesz a jel a vonat erőszakos megállítására. A banda izgatottan várta a kaland kezdetét.

Negyed négy óra tájban távoli dübörgés hallatszott, és nemsokára feltűntek a mozdony lámpái. Százlépésnyire a máglyától a mozdonyvezető hirtelen ellengőzt adott. A síp belehasított az éjszaka csendjébe, a kerekek recsegték, a vonat megállt. A trampek kurjongattak örömben, és az utolsó kocsi felé rohantak. Mindegyik elsőnek akart felszállni. A kornel azonban a mozdonyhoz lépett.

- Mi újság, fiúk?

- Minden rendben! - felelte az egyik vasúti munkás, pisztolyát tüntetően a mozdonyvezető tarkójához szorítva. - Ide nézz, kornel! Ha megmoccan, meghal!

- Jól van, fiúk! - mondta a kornel. - Meglesz a jutalom! Ezzel már el is indult a vonat vége felé. Old Firehand várt egy kicsit, aztán kinézett. A pálya mellett már nem látott senkit, de a kocsikban egymást taposták a trampek. Ordítózásukat a mozdonyon is jól lehetett hallani.

- Most aztán teljes gözzel előre! - parancsolta Old Firehand.

A mozdonyvezető sípjel nélkül indított.

- Mi ez? Állj! Mi történik itt? Lőjétek le azt a kutyát! - hangzott a kocsikból.

A trampek megrémültek, és le akartak ugrani, de a szerelvény már úgy száguldott, hogy ez lehetetlen volt. Old Firehand megkavarta a tüzet a kazánban. A lángok megvilágították arcát. Az első kocsi ajtaját felrántották.

Woodward állt az átjárón.

- Old Firehand - ordította olyan hangon, mely túlharsogta a kerekek zakatolását is.

Előrántotta pisztolyát, és lőtt. Firehand villámgyorsan leguggolt, de a következő pillanatban az ő kezében is felvillant a fegyver. Woodward a szívéhez kapott, és holtan zuhant vissza az első kocsiba. Az egyik vasúti munkás vastag vaslemezt kerített elő, és az átjárónak támasztotta. A trampek golyói visszapattantak a vaslemezről.

A vonat száguldott tovább. Negyedóra múlva újabb máglya fénye tűnt fel. A mozdonyvezető hosszú sípjelet adott. A hídhöz közeledve figyelmeztette társait a vonat megérkezésére.

A híd elején Winnetou állt készenlétben a tutajosokkal. Az alagúton túl a vasutasok várakoztak. A Wallace-erődből kiküldött dragonyosok a folyó két partját szállták meg. A vonat a hídon lassított, és az alagút közepén megállt.

Mindez olyan gyorsan történt, hogy a trampek fel sem ocsúdhattak meglepetésükből. Kinéztek az ablakon, de nem láttak semmit a vaksötétben. Végre az egyik bandita felismerte a helyzetet, és rémülten felkiáltott:

- Alagút! Alagútban vagyunk! Szálljatok le ott hátul!

- Kifelé! Kifelé! - ordították a többiek is.

Iszonyú tolongás támadt. Egymást lökdösték és gyömöszölték, de nem jutottak tovább. Karok, lábak, üvöltözés, káromkodás leírhatatlan zűrzavara keletkezett. Többen elsütötték pisztolyukat, jó néhányan megsebesültek.

Watson pályamester az előre megbeszélt terv szerint intézkedett. Mihelyt Old Firehand a mozdonyvezetővel és a két vasúti munkással együtt kikecmergett az alagútból, a máglyákat mindkét oldalon a sínek közé kotorták. A füst behatolt az alagútba.

- Segítség! Ördög-pokol! Meg akarnak fullasztani minket! kiáltotta ötven vagy száz rémült hang egyszerre. Az öblös alagút visszaverte jajveszékelésüket. Mintha szabadjára eresztett vadállatok tomboltak volna az alagút sötétségében.

Old Firehand megkerülte a szikladombot, és az alagút innenső bejáratához sietett.

- Egymást fogják elpusztítani - mondta neki Watson. - Akár ölbe tett kézzel is kivárhatjuk.

- Mégiscsak emberek, akármilyen söpredék - felelte Old Firehand. - Bemegyek, és megpróbálok okosan beszélni velük.

- Az isten szerelmére, Sir! Megrohanják és széttépik!

- Nem hiszem - felelte Old Firehand.

Hatalmas ugrással átvette magát a lángokon, és belépett az alagútba.

- Figyelem! Csendet kérek! - harsant fel erős hangja. - Mondani akarok valamit!

- Old Firehand! - hangzott a sötétből, és hamarosan csend lett.

- Igen, az vagyok - felelte. - Már kitapasztaltatok, hogy velem nem lehet ujjat húzni. Nem akarom, hogy patkányok módjára pusztuljatok el itt. Rakjátok le fegyvereiteket, és jöjjetek ki, de csak egyenként. Én a bejárat mellett fogok állni. Aki fegyveresen lép ki, tüstént golyót kap a fejébe. Ugyanígy jár az is, aki nem várja be a hívást. Aki ki akar jönni, dobja ki előre a sapkáját vagy a kalapját. Ha azt mondom, jöhet, akkor előbújhat, de - ismétlem - csak egyenként. Gondoljátok meg! Ha nem egyeztek bele, itt pusztultok el valamennyien!

Utolsó szavai már köhögésbe fűltek, mert a füst őt is fojtogatta. Gyorsan kiugrott az alagútból. Senki nem merte fegyverét elsütni. Tudták, hogy Old Firehand szava nem üres fenyegetés. Akármi vár is rájuk, most engedelmeskedni kell. Nemsokára kirepült egy kalap az alagút száján. Old Firehand hívására előbújt az első tramp, átugrott a máglyán, s a tutajosok nyomban lefűlelték. Egy pillanat alatt erősen összekötözték és hátravitték. Ugyanígy járt a többi is sorra. Csak lassanként engedték ki a bandát az alagútból, hogy legyen idő minden egyes embert megkötözni. S mire az alagút kiürült, Old Firehand bosszankodva állapította meg, hogy a vörös kornel nincs a foglyok közt. A kikérdezett foglyok azt mondták, hogy a kornel és húsz embere nem is szállt fel a vonatra. Átkutatták a vagonokat és az egész alagutat, de hiába. A trampek ezúttal igazat mondtak.

- Ezt aztán ravaszul csinálta! - mondta Old Firehand. - Ha nem is szimatolta meg a csapdát, óvatosságból lemaradt.

- Mindenesetre vizsgáljuk meg a nyomaikat - tanácsolta Winnetou.

Néhány ügyes ember kíséretében lóháton visszatértek arra a helyre, ahol a trampek a vonatot megrohanták. A láb- és patanyomokból nagy valószínűséggel megállapították, mi történt. A kornel nem szállt fel a vonatra, és legmegbízhatóbb cimboráit is visszatartotta. Talán a sínek mentén a vonat után nyargalt, és elrejtőzött a híd közelében. Rövid leselkedés után rájött, hogy a főcsapatot törbe csalták. Visszavágtatott válogatott embereihez, és sikerült egérvutat nyerniük.

- Talán még utolérhetjük őket - vélte Winnetou.

- Nem hiszem - felelte Old Firehand. - Értjük be azzal, hogy a banditák zöme lakat alá kerül. Ezek már nem veszélyeztetik többé becsületes emberek életét. Ami a kornelt illeti, még találkozunk vele. Biztosra veszem, hogy az Ezüst-tó felé vette útját.

Így hát lemondtak a kornel üldözéséről. Lovas hírnököt küldtek Sheridanbe, aki értesítette Charoy mérnököt a történetekről. Egy órán belül újabb szerelvény érkezett a helyszínre. A két vonat elég volt ahhoz, hogy a vállalkozás hőseit, valamint foglyaikat visszavigye Sheridanbe. A foglyokat erős katonai fedezettel a Wallace-erődbe szállították.

Nagy volt az öröm a pályamunkások körében. Még évek múltán is büszkén mesélgették, hogyan füstölték ki a trampeket az alagútból. Országszerte híre kelt a nagyszerű cselnek, melyet Winnetou eszelt ki, és Old Firehand hajtott végre.

TIZENEGYEDIK FEJEZET INDIÁNOK FOGSÁGÁBAN

Ismét kinn vagyunk a nyílt prérin, melynek egyhangúsága gyakran szolgál váratlan meglepetésekkel.

Lám, négy lovas bukkan fel hirtelen a dombtetőn. Élükön egy olyan férfi poroszkál, akiről első pillantásra észre lehet venni, hogy a Vadnyugat híres hősei közé tartozik. Pompás paripán ül, és ruhája, bár a terepnek megfelelő, díszesebb a szokottnál. Bal vállán összegöngyölített lasszó, nyakában pedig a nagy vadászok kedvenc ékessége, mely maga ejtette szürke medve karmaiból és agyaraiból készült. Erről a láncról mesterien faragott kalumet függ alá. A lovas kezében drága Henry-karabély, de hátára szíjazva egy másik lőfegyvert is hord; ez a nagy kaliberű golyók befogadására képes, kétcsövű puska a grizzly medve és más nagyvadak elejtésére alkalmas.

A lovas nem más, mint a hatalmas erejéről híres Old Shatterhand, ki nevét onnan nyerte, hogy egyetlen ökölcsapással legveszedelmesebb ellenfelét is le tudja teríteni.

Három útitársa - név szerint Jemmy, Davy és Bicegő Frank - eltöprel mellette, pedig ők is neves vadászok, és egytől egyig olyan emberek, akik nem szoktak a saját árnyékuktól megijedni.

A lovasok hajnalban indultak útnak, de nem látszott meg rajtuk a fáradtság. Csak egy baj volt: nem hoztak magukkal élelmet, és a puskájukra bízták magukat, ám egyetlen vaddal sem találkoztak; sem néglábúval, sem szárnyassal, semmivel, ami lelhető és megsüthető. Irtózatossá válnak.

- Mikor érzük el az Elk folyót? - kérdezte Frank, vagy ahogy általában nevezték, a Bicegő.
- Estefelé - válaszolt kurtán Old Shatterhand.
- Ez bizony keserves - sóhajtott Bicegő. - A gyomrom úgy morog, mint egy kitörni készülő tűzokádó.
- A hasonlat jobban sántít, mint te magad - mondta Jemmy -, hisz a gyomrod olyan üres, hogy nincs mit kiokádnia.
- Hát igazán olyan éhesek vagytok? - kérdezte Old Shatterhand. - Mit szólnátok egy jó kis pecsenyéhez?
- Ugrat minket, Sir? - fortyant fel Davy. - A sült a holdban van!
- Hát én majd lehozom onnan - felelte Old Shatterhand, és leugrott lováról. - Vezessétek néhány percig. Hadd nézzem meg azokat a kis földpúpokat ott a fűben.

A földpúp prérikutya telepe volt. Ezeket a mókusféle állatokat ugató hangjuk után nevezték el így. Ügyességük bámulatos. Kis halmokat túrnak, és föld alatti folyosóval kötik össze. Lakásukat gyakran baglyokkal osztják meg, sőt csörgőkígyókkal is. Ártalmatlan, de roppant kíváncsi állatkák. Az embert megbámulják, s közben a legmókásabb mozdulatokkal szórakoztatják. A legtöbb vadász megveti a prerikutya húsát. Nem mintha rossz volna csupán előítéletből. De ha mégis el akarja ejteni őket, ismernie kell szokásaikat. Ha lopva próbálja meglepni a bohó állatkákat, gyanút fognak, és menten eltűnnek föld alatti lakásukban. De ha

nyíltan közeledünk, és mókás mozdulatokkal lekötjük figyelmüket, könnyűszerrel puskvégre foghatjuk őket.

Old Shatterhand is ezt a módszert alkalmazta. Előrehajolt, kiegyenesedett, nagyokat ugrott, egyet-kettőt perdült, karjait lóbálta, majd körben forgatta, mint valami szélmalom, de közben egyre közelebb került hozzájuk. Mozdulatai olyan bolondosak voltak, hogy társai alig tudták kacagás nélkül nézni.

Egyszerre két lövés dördült el gyorsan egymás után. Old Shatterhand előreugrott, és két prérikutyát rakott a táskájába. Ezután kényelmesen visszaballagott társaihoz.

- Ez lenne az ígért pecsenye? - kérdezte Bicegő fintorogva.

- Ez hát. Olyan íze van, mint egy fiatal kecskének - felelte Old Shatterhand. - De ha nem fűlik rá a fogad, nem sütjük meg. Majd meglátjuk, hogy beszélsz két óra múlva. Nézd csak, - katonák!

Tizenkét lovas katona bukkant fel a dombtetőn, élükön egy hadnaggyal. Old Shatterhand és társai bevárták őket. A hadnagy kíváncsian nézegette a nagy vadászt.

- Uram! - kérdezte. - Nem Henry-féle karabély van a kezében?

- Jól látja, hadnagy úr - felelte a vadász.

- Ejha! Nemcsak drága jószág, de ritka is mifelénk. Úgy hallom, Old Shatterhandnek sikerült egyet szereznie.

- Ez a fegyver az - mosolygott a vadász.

- Ön lenne Old Shatterhand? Csakugyan! Micsoda öröm, Sir! Micsoda megtiszteltetés! Nincs véletlenül egyazon utunk? Mi a Mormon-erődbe tartunk.

- Mi pedig az Elk-hegyekbe, tehát éppen ellenkező irányba.

- Akkor figyelmeztetnem kell, hogy az utah indiánok kiásták a csatabárdot. Ezért pásztázzák lovas őrzékek a vidéket.

- Hogy történt ez? Mi okozta?

- Csavargók bandája érkezett ide délről. Éjszaka rátörtek egy utah falura. Lovakat akartak rabolni. Csetepaté keletkezett, melynek során két fehér csavargó és néhány indián fűbe harapott. De a csavargóknak sikerült a rablott lovakkal elillanniuk. Az utahok másnap utolérték őket. Most következett csak az igazi csata. Vagy hatvan indiánt lőttek le, de a csavargóbandából mindössze hat ember maradt életben. Az utahok követeket küldtek az erődbe. Kártérítést követelnek.

- Teljes joggal - vélte Old Shatterhand.

- Lehet, de a parancsnok elkergette a követeket. Erre az utahok kiásták a csatabárdot. Jaj annak a fehérnek, aki most a kezükbe kerül! Hát csak erre akartam önöket figyelmeztetni.

- Mindenesetre köszönöm. De meg kell mondanom, hogy Old Shatterhand mindig az indiánok barátja volt. Felháborító, hogy mit csinálnak ezekkel az emberekkel. Nem csoda, ha elkeseredésükben ők is kegyetlenkednek. No de nem tartóztatom fel tovább! Isten önnel, uram!

Mivel útjuk ellenkező irányban vezetett, elváltak. A négy lovas nemsokára egy erdő szélére érkezett. Olyan sűrű fenyves volt, hogy egészen járhatatlannak tetszett. De Old Shatterhand fürkészőszeme hamar megtalálta a rést, ahol a fenyvesbe be lehetett jutni. Egy úgynevezett

indián ösvény torkolata volt ez. Gyalogos indiánok taposták ki sok év alatt. Mindössze két-három láb szélességű ösvény volt. Old Shatterhand leugrott a nyeregből, bebújtatta lovát a rejtett „kapun”, és lassan vezette tovább. Társai követték példáját. Puskájukat lőésre készen kezükben tartották, hogy ők süthessék el először, ha ellenségre bukkannak. De ettől most aligha lehetett tartani. Az ösvény túlságosan szűk volt ahhoz, hogy egy nagyobb indián csapat lóháton erre vonulhasson.

A legkisebb szellő sem rezdült. A levegő hűvös és illatos volt - csend és nyugalom köröskörül. Fél óra múlva egy tisztásra értek.

- Itt megebédelünk - jelentette ki Old Shatterhand, és előszedte zsákmányát vadásztáskájából. Társai rögtön munkához láttak. Az egyik rőzsét szedett, a másik ügyesen tüzet rakott, a harmadik lenyúzta a prékutyák bőrét. Amikor a hús megsült, és étvágygerjesztő szaga megcsapta az emberek orrát, Bicegő felsóhajtott:

- No, nem bánom. Nem ettem még kutyahúst, de ez egyszer megkóstolom.

- Kutya az eszed tokja! - felelte Jemmy. - Hát nem hallottad, hogy nem kutya, csak úgy hívják?

Bicegő az első falat után kénytelen volt beismerni:

- Csakugyan ízletes! Ha nem is olyan, mint a kecskehús, de a házinyúllal felveszi a versenyt.

Úgy jóllaktak, mint a duda. Bicegő újra felsóhajtott, de most már elégedetten.

- Többet ettem a kelleténél - mondta. - Úgy belaktam, hogy kedvem lenne leheveredni, és Orpheusz karjaiba dőlni.

- Talán Morpheuszt akartál mondani - nevetett Old Shatterhand. - De alvásról szó sem lehet. Nem mintha tartani kellene valamitől, de még hosszú az út az Elk folyóig.

A kiváló vadász ez egyszer tévedett. Azt hitte, rajta és társain kívül egyetlen teremtett lélek sincs az egész környéken, pedig kétfelől is közeledtek az erdőhöz olyan emberek, akiktől tartani lehetett.

Észak felől két fegyveres lovas érte el az erdő szegélyét. Megtépázott ruhájuk arra vallott, hogy nemrég valami verekedésben vehettek részt, és menekülniük kellett. Lovaik viszont jól táplált, pihent állatok voltak. Nyereg nem volt rajtuk, a szerszámzatot is csak egy kötőfék helyettesítette. Indiánok szokták így lovaikat a legelőre kicsapni.

Ám a két ember nem volt indián. A vörös kornel bandájába tartoztak. Brinkley, a balul sikerült sheridani kaland után, hús emberével kicsúszott a kelepceből, és a Sziklás-hegység felé igyekezett. Útközben számos csavargó csatlakozott hozzá, és bandája nemsokára elérte régi létszáma felét. A kornel most már óvatosabban tört célja felé. A bandát két részre osztotta. Egyik felét maga vezette, a többit egy Knox nevű régi cimborája vezetése alatt más úton küldte a megbeszélt találkozóhelyre. Knox csapatát egy kis baleset érte. Pihenés közben elfelejtették lovaikat kikötni. Egy haciendáról elszabadult ménes száguldott el mellettük, és a megbokrosodott lovak magukkal sodorták Knoxék szabadon legelésző lovait is. Egy szempillantás alatt történt az egész; és mire a trampek feleszméltek, már késő volt. Knox elhatározta, hogy egy utah faluban keres kárpótlást. Sikerült is az éjszaka leple alatt az utahok lovait ellopnuk, de másnap csúnyán ráfizettek. Az utahok utolérték őket, és a trampeket lemészárolták. Csak hatan tudtak elmenekülni, de egy kisebb indián csapat ezeket is követte, és üldözés közben még négyet megölt közülük. A fél bandából most már csak két ember maradt: Knox meg egy Hilton nevezetű.

A fenyves szélén leszálltak lovaikról.

- Ebben az erdőben elbújhatunk talán - mondta Knox.

- Mit érünk vele? Helyzetünk reménytelen - vélte Hilton. - Ha az indiánok kezébe kerülünk, megskalpólnak, ha meg katonák fognak el, az erdőbe visznek, és számon kérik rajtunk a vasúti pénztár megtámadását. Az ördög vigye a kornelt! Kár volt annyira bízni benne!

- Nincs még veszve minden - vigasztalta Knox. - Talán az orrunkra van írva, hogy mit csináltunk? Letagadjuk és kész. Sose láttuk a kornelt, és az utah falut hírből sem ismerjük.

- Csak legyen, aki elhiszi! - dörögött Hilton.

Lovaikat kötőféken vezetve, behatoltak a fenyves sűrűjébe. A tisztásra érve, megpillantották Old Shatterhandet és társait.

- Majd én beszélek velük - súgta Knox. - Te egy szót se szólj. Csak ne felejtse el, hogy eltévedt vadászok vagyunk, érted?

Most már Old Shatterhand is észrevette őket. Puskájával a kezében szembefordult velük, úgy várta közeledésüket.

- Jó napot, uraim! - kiáltotta Knox. - Megengedik, hogy társaságukban helyet foglaljunk?

- Minden tisztességes embert szívesen látunk - felelte Old Shatterhand.

- Remélem, nem vonja kétségbe, hogy azok vagyunk - mondta Knox szemtelenül.

- Nem ítélekem embertársaim fölött, amíg meg nem ismertem őket - felelte Old Shatterhand.

- Akkor jó - bólintott Knox, közelebb lépve. - Hű, micsoda pompás illat! Az urakat, úgy látom, nem hagyta cserben a vadászszerencse, mint minket. Mi bizony két napja nem lőttünk semmit.

Jemmy éppen el akarta csomagolni a pecsenye maradványait, hogy eltegye vacsorára. De Old Shatterhand intésére megkínálta vele a jövevényeket. Amíg ettek, nem illett kérdésekkel zavarni őket. Jemmy és társai szótlanul nézték, milyen mohón esnek neki a húsnak, hogy éhségüket csillapítsák.

Ugyanakkor a másik oldalról körülbelül kétszáz főnyi indián csapat érte el lóháton az erdő szegélyét. Nyilván jól ismerték az ösvényt, mert pontosan ott álltak meg, ahol Old Shatterhand egy órával előbb az erdőbe lépett.

Ezek az indiánok, mint rikító színekre mázolt arcuk mutatta, a hadiösvényen jártak. Élükön a törzsfőnök lovagolt, hosszú sastollal a feje búbján. Hatalmas termetű ember volt, de életkorát nem lehetett felismerni, mert ő is fekete, sárga és cinóbervörös csíkokat mázolt az arcára. Az erdőhöz érve, leugrott lováról, hogy az ösvényt megvizsgálja. Mögötte egy ló felnyerített. A törzsfőnök felemelt kézzel csendre intette követőit. Nyilván valami gyanúsat vett észre. Előrehajolva, lábujjhegyen lépett a fenyvesbe. Harcosai feszült csendben, izgatottan várakoztak. Amikor a főnök visszajött, utah nyelven ezt suttopta:

- Itt sápadtarcúak jártak. Az utah harcosok szálljanak le a lóról, és rejtőzzenek el. Ovuth-Avath megkeresi a sápadtarcúakat.

Ez volt a törzsfőnök neve - vagyis Nagyfarkas. Megint beosont az erdőbe, és csak fél óra múlva tért vissza. Az erdő szegélyén most egyetlen lelket sem lehetett látni. Nagyfarkas halkan füttyentett, mire indián fejek bukkantak elő a bozótból. A főnök intésére alvezérei felsorakoztak előtte.

- Hat sápadtarcú táborozik a tisztáson - mondta Nagyfarkas. - Ez az a hat lótolvaj, aki megfutamodott. Húst esznek, lovaik mellettük legelnek. Az utah harcosok váljanak ketté. Az egyik csapat jobbról, a másik bal felől osonjon a tisztáshoz. Bekerítjük a sápadtarcú rablókat. Ha jelt adok, minden oldalról megrohanjuk őket. A gyáva kutyák rémületükben megadják magukat. Nem öljük meg őket, hanem elhurcoljuk a faluba. Kínzócsölpön haljanak meg! Őt harcos itt marad, és vigyáz a lovakra. Uff, én beszéltem!

Ha egy indián azt mondja: „Uff” - akkor az úgy le van zárva, és további vitának semmi helye. Az alvezérek visszahúzódtak az erdőbe, hogy a parancsot végrehajtsák.

Knox közben megtörölte kését, és visszadugta övébe.

- Köszönjük a vendéglátást - mondta. - Szabad kérdeznem, merre visz az útjuk?

- Az Elk folyóhoz - felelte Old Shatterhand.

- Mi is oda igyekszünk. Megengedik, hogy csatlakozzunk?

- Előbb tudnom kell, kivel van dolgom.

- Az én nevem Knox, a társamé Hilton. Törvadászok vagyunk. Hódot akarunk fogni.

- Hol vannak a csapdáik?

- Nem cipeltük magunkkal. Az Elk folyónál sok prémvadász tanyázik. Majd az egyiktől megvásároljuk a felszerelést.

- Úgy - szolt Shatterhand sötéten. - Hát olyan ostoba fickónak tart engem, aki ezt a maszlagot beveszi? És hogy tett szert ezekre az indián lovakra?

Knox lesütötte szemét.

- Vásároltuk - hebegte.

- Nem igaz! - csattant fel Old Shatterhand hangja. - A lovakat loptátok, és az utahok azért ásták ki a csatabárdot! Ki tudja, mennyi vér folyik még a ti gazságotok miatt!

Knox zavarában gorombasághoz folyamodott.

- Hazugság! - kiáltotta elvörösödve. - Kicsoda ön, hogy így mer velem beszélni?

Frank odabicegett hozzá, és a fülébe súgta:

- Te számár! Hát nem tudod, hogy Old Shatterhanddel állsz szemben?

A bűvös név nem hangzott el hatástalanul. A bandita egyszerre alázatos arcot vágott, és bocsánatért esdekelt. De Old Shatterhand oda se figyelt rá. Figyelmét valami más kötötte le. Az indián lovak ugyanis felkapták fejüket, s orrlyukaik kitágultak. A következő percben vidám nyerítéssel iramodtak a tisztás széle felé.

- Megszimatolták társaikat! - kiáltott fel Old Shatterhand. - Indiánok vannak a közelben! Alighanem már bekerítették minket.

- Mit csináljunk? - kérdezte Bicegő.

- Mindenekelőtt mutassuk meg nekik, hogy semmi közünk ezekhez a gazfickókhoz.

Két ökölcsapással leterítette őket, majd így folytatta:

- Látjátok azt a szirtet a tisztás mögött? Gyorsan fel oda, legalább a hátunkat biztosítsuk!

Öt perc sem telt belé, s már ott voltak a sziklacsoport alján. Néhány ugrással felkapaszkodtak, és megvetették hátukat a legmagasabb kopár szirtfalnak. Csak a két bandita hevert a tisztáson eszméletlenül.

Nagyfarkas éppen meg akarta adni a jelt a támadásra, amikor látta, hogy az egyik sápadtarcú leüti két társát. A törzsfőnök meghökkent - nem értette a dolgot. Tétovázása tette lehetővé a másik négynek, hogy elérjék azt a kedvező helyet, ahol szabad kilövésük volt minden irányban, míg az indiánok nyilai és golyói elől elrejtőzhetnek. A törzsfőnök halk füttyel magához rendelte alvezéreit. Rövid tanácskozás után egy fa törzse mögé állt, és ezt kiáltotta a szirt felé:

- A sápadtarcúak jöjjenek le! Sok utah harcos kerítette be őket. A felszólítás olyan neveltséges volt, hogy választ sem érdemelt. Old Shatterhand, kezéből tölcserít formálva, mégis megkérdezte:

- Mit vétettünk utah testvéreinknek, hogy életünkre törnek?

- Kuttyák vagytok! Több utah harcost megöltetek, és lovainkat elloptátok!

- Tévedsz. Csak két tolvaj van itt. Nemrég csatlakoztak hozzánk. Nem ismerjük őket. Amikor megtudtam, hogy meglopták az utahokat, öklöm lesújtott rájuk. Nem haltak meg, mindjárt felocsúdnak ájulásukból. Bánjatok velük úgy, ahogy megérdemlik.

- Törbe akarsz csalni?

- Nem én! Ki vagy te? Mi a neved?

- Ovuth-Avath vagyok, az utah törzs főnöke.

- Ismerlek, Nagyfarkas. Az utahok főnöke bátor és igazságos. Nem büntet minket mások vétkéért.

- Úgy beszélsz, mint egy asszony. Jajgatva könyörögsz az életedért. Hogy hívnak, vak kutya?

- Talán a Nagyfarkas vak! Nem látta a lovainkat? Nem indián lovak! A nevemet pedig az utahok is ismerik. Én Old Shatterhand vagyok. Utah nyelven Pokai Mu - ököl, amely pozdorjává zúz!

Az utah főnök sokáig nem felelt. Hallgatása arra vallott, hogy a nagy vadász híre az utah faluba is eljutott.

- A sápadtarcú Pokai Munak mondja magát - szólalt meg végre. - Pokai Mu nem ismeri a félelmet, de te elbújsz a sziklák mögött.

- Hát akkor megmutatom magam - felelte Old Shatterhand. Felmászott a szirt legmagasabb pontjára, és lassan körülnézett, olyan nyugalommal, mintha eszébe se jutna, hogy itt még egy közepes céllövő is játszva eltalálhatja.

- Pokai Mu! Pokai Mu! - hangzott a kiáltás mindenfelől. - Igen, ő az..., ő az!

- Hallod harcosaid szavát? - kérdezte a vadász. - Most már elhiszed, hogy Pokai Mu vagyok?

- Elhiszem. Nem félsz nyilainktól?

- Nem félek. Az utah harcosok hősök, nem gyilkosok. Most már megmutattam magam. Miért nem teszi Nagyfarkas ugyanazt?

- Ovuth-Avath sem fél. Tudja, hogy Pokai Mu sem gyilkos. - Előlépett a fa mögül, és megkérdezte: - A fehér főnök most már elégedett?

- Nem egészen. Szeretnék közelebről látni. Felezzük meg a távolságot. Középen találkozunk, és leülünk egymással szemben, ahogy két nagy főnökhöz illik, ha beszéljük van egymással.

- Miért nem jössz te ide?

- Tiszteljük meg egymást azzal, hogy mindegyikünk elébe megy a másiknak.

- A tisztás közepén harcosaid golyója eltalálhat.

- Nem nyúlnak fegyverükhöz, amíg a te harcosaid nem lőnek rám. Erre szavamat adom.

- Pokai Mu szava elég nekem. De milyen fegyver lesz a kezében?

- Fegyveremet itt hagyom, de te, ha akarod, hozd a puskádat is.

- Ovuth-Avath bátorság és bizalom dolgában nem marad Pokai Mu mögött - mondta az indián, és ő is letette fegyvereit.

- Túl sokat kockáztat, Sir - súgta a Bicegő. - hátha rosszat forral?

- Amit mondtam, kimondtam - felelte Old Shatterhand. - De ha törbe csalt, rögtön lőjétek le!

A két vezér lassú léptekkel indult el egymás felé. Amikor találkoztak, Old Shatterhand kezét nyújtotta, és így szólt:

- Még nem láttam Nagyfarkast szemtől szembe, de sokat hallottam róla. Tudom, hogy harcban a legbátrabb, és tanácskozás idején a legbölcsebb. Örülök, hogy arcodat láthatom.

Az utah nem méltatta figyelemre a felé nyújtott kezét, és így szólt:

- Az utahok kénytelenek voltak csatabárdjaikat kiadni. Ha már a hadiösvényre léptünk, barát módjára egyetlen sápadtarcút sem köszönhetek.

Leültek a földre, és kíváncsian szemügyre vették egymást. Nagyfarkas ajka legörbült.

- Pokai Mu hírneve nagyobb, mint a termete - jegyezte meg gúnyosan.

- A termet nem minden - felelte Old Shatterhand. - Mit szólna Nagyfarkas, ha azt mondanám róla, hogy a termete nagyobb, mint a bölcsessége?

- Ez sértés lenne, és megboszulnám! - fortyant fel az indián.

- Én is olyan nagy főnök vagyok, mint te. Tisztelettel beszélek veled, de megkövetelem, hogy te is tisztelettel szólj hozzám! - jelentette ki Old Shatterhand. Tudta, hogy szilárdságot kell tanúsítania, különben elveszett.

- Azt mondd, a két tolvajt nem ismered. Akkor miért voltak együtt veled?

- Vizsgáld meg a lábnyomokat, és láthatod, hogy nem együtt jöttünk ide.

- Akkor is meg kell halnod. Amikor tomahawkomat kiástam, megesküdtem, hogy megölök minden sápadtarcút, aki utamba kerül.

- Nagyfarkas nem tudja, hogy én mindig barátja voltam az indiánoknak?

- Tudom. De ha Pokai Mut is az örök vadászmezőkre küldjük, halála figyelmeztetés lesz a többi sápadtarcúnak. Az erőd parancsnoka elutasította követünket. Tanulja meg, hogy bosszúnk nem kímél senkit.

- A bosszú veszedelmes dolog - jegyezte meg Old Shatterhand. - Elkezdni könnyű, de aztán nincs megállás.

- Ovuth-Avath nem fél senkitől - felelte az indián. - Te nagy főnök vagy, és nem haragszom rád. Jutalmul a legkínosabb halálban lesz részed. Ha jajszó nélkül viseled el, hírneved hosszú életű lesz, és az örök vadászmezőkre is elkísér.

- Ezt nem érdemlem meg vörös testvéreimtől - mondta Old Shatterhand nyugodtan.

- Igazad van, de halálodért ne minket okolj. A sápadtarcúak ellepték országunkat. A vörös embernek nincs helye ősei földjén. Te se várj kegyelmet tőlünk. Meghalsz.

- Majd meglátjuk.

- Miben reménykedel?

- Nem hallotta a Nagyfarkas, milyen fegyvere van Pokai Munak?

- Azt mondják, nem kell megtölteni, szüntelenül, megállás nélkül küldi a golyókat. Nem hiszem el.

- Mutassam meg neked?

- Igen, mutasd, mutasd! - kiáltotta az indián mohó kíváncsisággal.

- Rögtön lehozom - bólintott Old Shatterhand.

Felállt, és elment a puskájáért. Tudta, hogy erről a finom művű ismétlőfegyverről legendák keringenek az indiánok közt. Csodafegyvernek tekintik, amelyet a Nagy Manitou ajándékozott a híres sápadtarcú vadásznak, hogy legyőzhetlenné tegye. Az utahok számbeli túlereje igen nagy - gondolta Old Shatterhand; most az a fontos, hogy babonás rémületet keltsen bennük.

- Itt a puskám - mondta Nagyfarkasnak. - Vedd a kezébe, és nézd meg.

Az utah főnök már kinyújtotta kezét, de gyorsan visszahúzta. - Szabad megérinteni? - kérdezte aggódva. - Ha más nyúl hozzá, nem a gazdája, nem hoz veszélyt rá?

- Próbáld meg - biztatta Old Shatterhand.

Hüvelykujjával észrevétlenül előrenyomta a tölténytár gyűrűjét; most már a legkisebb mozdulat is elég volt, hogy a fegyver elsüljön.

A törzsfőnök hosszas habozás után kezébe vette a karabélyt, mely abban a pillanatban eldőrdült, és megsebezte az egyik indiánt. Nagyfarkas elejtette a fegyvert.

- Ez csak figyelmeztetés volt - mondta a vadász roppant komolyan. - Legközelebb talán téged sebesít meg. Nem akarod újra megpróbálni?

- Nem, nem! - tiltakozott az indián. - Valóban csodafegyver, látom. Csak a te kezébe való.

- Bölcsen beszélsz - bólintott a vadász. - Nekem hűségesen engedelmeskedik. Nézd csak azt a fiatal jávorfácskát odaát. Mindössze kétujjnyi vastag, de puskám rögtön tíz lyukat üt rajta. És minden lyuk pontosan egyhüvelyknyire lesz a másiktól.

Vállához emelte karabélyát, célzott, megnyomta a ravaszt, újra meg újra, tízszer.

- Menj oda, és nézd meg, mit tud a csodapuska!

Nagyfarkas a hüvelykujjával mérte le a távolságot a lyukak közt. Harcosai is odacsődültek, és nem győztek álmélkodni. Old Shatterhand felhasználta az alkalmat arra, hogy gyorsan és észrevétlenül újra megtöltsé fegyverét. Az indiánokat nemcsak az bűvölte el, hogy a puskából annyi lövést lehet leadni, de a találatok szabályos távolsága is. Nagyfarkas elismerően bólintott.

- Látom, a Nagy Manitou szeret téged - mondta.

- Akkor hát vigyázz! Ha életemre törsz, varázspuskámmal gyúlik meg a bajod.

A törzsfőnök sokáig maga elé bámult, aztán sajnálkozva felelte:

- Milyen kár, hogy esküm köt. Csak az öregek tanácsa oldozhat fel alóla. Most nem bántalak benneteket, de foglyaim vagytok. Velem jöttök az utah faluba. Ott várjátok meg az öregek határozatát.

- Csak az fogoly, aki megadta magát - felelte a fehér vadász. Veletek megyünk, de nem fogolyként.

- Vagyis nem teszitek le fegyvereiteket, és nem hagyjátok magatokat megkötözni?

- Soha! - jelentette ki Old Shatterhand.

- Jól van - mondta a törzsfőnök. - Nem veszem el fegyvereiteket, nem kötöttem meg. Úgy kísérünk az utah faluba, mintha békében élnénk veletek. Te viszont megígéred, hogy belenyugszol a vének határozatába. Uff, én beszéltem!

- Megígérem - felelte Old Shatterhand.

- Akkor vedd elő kalumetedet, és esküdj meg.

Old Shatterhand leoldozta békepipáját zsinórjáról, egy kevés dohányt tömött belé, tűzkészségével meggyújtotta, füstjét az ég, a föld és a négy világtáj felé fújta, s így szólt:

- Esküszöm, ellenállás nélkül elfogadom a vének határozatát!

- Rendben van - bólintott a törzsfőnök.

- Csak akkor, ha te is esküvel erősíted meg ígéretedet - felelte Old Shatterhand, békepipáját az indián felé nyújtva.

Nagyfarkas meghökkenve nézett rá, majd sokáig mereven bámult a levegőbe. Végre átvette a pipát, füstöt fújhat irányba, és így szólt:

- A négy fehérnek nem esik bántódása, amíg a vének tanácsa nem döntötte el sorsukat. Uff!

Visszaadta a nagy fehér vadásznak pipáját, és a földön heverő trampekhez lépett.

- Ezekre nem vonatkozik ígéretem - mondta. - Nem tudom, élnek-e még, de jobb volna nekik, ha nem élnének.

- Persze hogy élnek! - felelte Old Shatterhand. - Már magukhoz is tértek, csak színlelik az ájultságot. Abban reménykednek, hogy itt hagyjátok őket.

- Keljetek fel, vagy sarkammal taposlak szét! - rivallt rájuk az indián, és megvetően belerúgott Knoxba. A két bandita jónak látta feltápászkodni. A törzsfőnök így folytatta: - Megszöktetek harcosaim bosszuló kezéből. De a Nagy Manitou azt akarta, hogy lakoljatok. A kínczöclöpön fogtok meglakolni bűneitekért.

Knox ravasz fickó volt. Látta, hogy Old Shatterhandet nem bántják, megpróbált hát hozzádörgölözni.

- Éppen olyan ártatlanok vagyunk, mint ő! - kiáltotta Old Shatterhandre mutatva. - Vele voltunk kezdettől fogva!

- Nagyon tévedsz, ha azt hiszed, hogy hazudni fogok a kedvedért - felelte a vadász. - Sorsodat megérdemled, egy ujjamat sem mozdítom meg érted.

- Micsoda? Minket akarsz áldozatul odadobni? - ordította Knox, majd Nagyfarkashoz fordult:
- Miért bocsátasz meg ennek itt? Társaival együtt ő is részt vett a lovak elrablásában! Együtt csináltunk mindent!

Old Shatterhand keze ökölbe szorult erre az arcátlan rágalomra. Méltó választ akart adni, de a törzsfőnök megelőzte.

- Hazudsz, kutya! - rivallt villámló szemmel a banditára. - Ahhoz gyáva vagy, hogy bűnödöt vállald, és Pokai Mu háta mögé próbálsz bújni! Bűdös varangyos béka vagy hozzá képest! Mielőtt eltaposlak, lenyúzom a skalpodat. *Nani vics! Nani vics!* (A késemet! A késemet!)

Az egyik indián már hozta is a kést, és a törzsfőnök kezébe adta. Knox sikoltva próbált menekülni, de Nagyfarkas utolérte, földre tiporta, és a mellére térdelt. Old Shatterhand elindult a szikla felé, nehogy tanúja legyen a borzalmas jelenetnek.

Társai izgatottan várták. A nagy vadász beszámolt tárgyalásai eredményéről.

- Nem lett volna jobb felvenni a harcot? - kérdezte Bicegő.

- Ezen a szirten jó ideig tudnánk védekezni - felelte Old Shatterhand -, de kiéheztetnének minket. Végül kénytelenek lennénk magunkat megadni! Így időt nyerünk, és a többit majd meglátjuk.

Negyedóra múlva furcsa menet vonult az indián ösvényen: elől az elevenen megskalpolt, ájult Knox lóra kötözve, nyomában Hilton ugyancsak megkötözve, azután az utah harcosok libasorban. Végül Nagyfarkas és a négy feltételes fogoly. Szótlanul haladtak a láthatáron felsejlő hegyek felé, amelyek az utah falut rejtegették.

TIZENKETTEDIK FEJEZET NÉGYES PÁRVIADAL

Az indiánok siettek, mit sem törődve foglyaikkal, akik közül az egyik félholt volt. A fejbőr elvesztése komoly dolog, ritka, hogy valaki túlélje; ehhez rendkívül erős szervezet kell.

A hegyek egyre közelebről integettek. Estefelé egy keskeny völgszakadékba értek, melynek partjait sűrű erdő borította. Az út állandóan felfelé vitt. Később felment a hold, s fénye megkönnyítette az előhaladást a szurdokban. Éjfél tájban a falu közelébe értek. A főnök előreküldött négy lovas, hogy értesítsék a törzset a harcosok megérkezéséről.

A völgy kitágult, és feltűntek a falu sátrai. A törzs apraja-nagyja fülsiketítő ordítózással rohant a győztesen visszatérő harcosok felé. Alighanem több utah falu népe gyűlt itt össze a sápadtarcúak ellen indított bosszúhadjárat hírére. Már mindenki tudta, hogy Nagyfarkas foglyokkal tért vissza, és az utahok tomboltak örömben. A nők sikoltoztak, a gyerekek visítottak, a férfiak fegyvereikkel hadonászva szörnyű átkokat szórtak a sápadtarcúak fejére.

A bivalybőrből készült sátrak tágas kört alkottak, s ennek közepébe vezették a foglyokat. A lányok és asszonyok már ott tolongtak, hogy gúnyolódva körül táncolják őket.

Nagyobb sértést el sem lehetett képzelni. Aki tiltakozás nélkül túri, megvetésre méltó, gyáva puhány minden indián szemében. Old Shatterhand néhány szót kiáltott társainak, mire mind a négyen letérdeltek, és vállukhoz szorították puskájukat; ő maga a nagy medveölő puskát kapta elő és elsütötte. A fegyver hatalmas dörrenését mélységes csend követte.

- Mit jelentsen ez? - kiáltotta a nagy vadász utah nyelven. Ezért szívtam el Nagyfarkassal az egyezkedés pipáját? Abban állapotunk meg, hogy a vének tanácsa dönti el, barátoknak vagy ellenségnek tekint-e bennünket. De még ha foglyok lennénk is, akkor se túrnénk el, hogy körül táncoljanak minket! Négyen vagyunk csak, ti meg százan és ezren, mégis szeretném látni, ki meri Old Shatterhandet becsmérelni és sértegetni! Álljon elő, és vívjon meg velem, mint harcos a harcossal! Vigyázzatok! Ha megszólal a másik puskám is, a csodafegyver, a föld azoknak a véréből lesz piros, akik becsstelenül megszegették a békepipa szent parancsát!

Szavai megdöbbenették az utahokat. A pusztán tény, hogy ilyen óriási túlerővel szemben fenyegetően mer fellépni, nagyon megtetszett az indiánoknak. A lányok és asszonyok tüstént visszahúzódtak. A férfiak körében suttogás támadt, és tisztán ki lehetett venni ezeket a szavakat: Old Shatterhand... a csodapuska... a halálszóró...

Néhány harcos a főnökhöz lépett, és suttogva tanácskozott vele. Nagyfarkas ezután a foglyokhoz lépett, és így szólt:

- Ovuth-Avath tiszteletben tartja az egyezkedés pipáját, és nem másítja meg szavát. A vének tanácsa holnap reggel határoz sorsotok felett. Addig tartózkodjatok sátratokban, melyet kijelölök nektek. De csak ti négyen - a másik kettő még ma meghal, ahogy megérdemli. Pokai Mu egyetért szavammal?

- Igen - felelte Old Shatterhand. - Csak azt kérem, hogy lovaink a sátrunk közelében maradjanak.

- Ezt is megengedem, bár nem tudom, miért kívánod. Csak nem gondolsz arra, hogy megszökhettek? Harcosok többszörös gyűrűje vesz körül, és figyeli minden lépéseteket.

- Megígértem, hogy megvárom a vének döntését. Fölösleges öröket állítanod sátram köré. Ha mégis jónak látod, nincs szavam ellene.

- Hát akkor gyertek!

Az indiánok sorfalat álltak kétfelől, és tisztelettel, sőt félelemmel néztek a Nagyfarkas mögött lépkedő sápadtarcúakra. A legnagyobb sátrak egyikét jelölték ki számukra. Bejáratánál egy-egy lándzsát tűztek jobbról-balról a földbe. A sátor csúcsán díszelgő három sastoll mutatta, hogy ez tulajdonképpen a törzsfőnök szállása volt.

A bejáratot gyékénnyel lehetett elzárni, de most felhajtották. Alig ötlépésnyire máglyatűz égett, és fénye bevilágította a sátor belsejét. A vadászok beléptek, lerakták fegyvereiket, és letelepedtek a földre. A törzsfőnök magukra hagyta őket. De a következő percben már több utah harcos jött oda, és tisztas távolságban lekuporodott a sátor körül. Nemsokára egy fiatal utah asszony lépett a sátorba. Két nagy agyagedényt tett le a sápadtarcúak elé, aztán szótlánul távozott. Az egyik edényben víz volt, a másikban jó sok főtt hús.

- A vacsora! - jegyezte meg Bicegő. - Milyen előkelő! Igazán nem lehet semmi panaszunk.

- Nyugtával dicsérd a napot - mondta Old Shatterhand.

De még a napfelkelte is messze volt. Egyelőre a hold fénye ömlött el a fennsíkon, melynek nyugati oldalát erdővel borított sötét hegykúp határolta. Bővizű patak zúgott alá, és egy mélyedésben valóságos tavat alkotott, éppen az utah falu mellett. Köröskörül kis tüzek lobogtak a sátrak előtt. Minden tűznél asszonyok foglalatoskodtak. A férfiak a vacsorát várták. Néha egyik-másik elsétált a sastollas sátor előtt, hogy kíváncsi pillantást vessen a benne üldögélő sápadtarcúakra. Knox és Hilton nem volt köztük, és a vadászok nem tudták, hová vitték őket. De sejtették, hogy sorsuk cseppet sem irigylésre méltó.

Nagyfarkas megváltoztatta elhatározását ebben a dologban. A két bandita kivégzését másnap reggelre halasztotta. A kínzó cölöpön fognak meghalni nagy ünnepség közepette, melyre fel kell készülni. Old Shatterhand látni sem akarta ezeket az előkészületeket. Lebocsátotta a gyékényt a sátor bejárata fölött. A négy vadász most sötétben feküdt a földön. Nyugtalanul forgolódtak, nem tudtak elaludni.

- Szeretném tudni, hol töltöm a következő éjszakát - tűnődött Bicegő. - Addig talán az örök vadászmezőkre küldenek minket.

- Nem hiszem - vélte Old Shatterhand. - Alighanem azt akarják majd, hogy küzdjünk az életünkért.

- Ugyanaz, mintha lenyilaznának - mondta Jemmy. - Majd lesz gondjuk rá, hogy fübe harapjunk.

- Nem kétséges - felelte a nagy vadász -, de még ne adjuk fel a reményt. Mi, fehérek sokat tanultunk a rézbőrűektől. Most már csel, ravaszság és ügyesség dolgában felvesszük velük a versenyt, de kitartóbbak vagyunk náluk. Az indiánok büszkeségével nem fér össze, hogy a történetek után egyszerűen megrohanjanak, és lemészároljanak bennünket. Legalábbis megőrzik az igazságos küzdelem látszatát. Akkor pedig, ha nehezen is, de győzhetünk.

Old Shatterhand vigasztaló szavai tették-e vagy az előző nap fáradalmi - a sastollas sátor lakóit elnyomta az álom. De már pirkadatkor felzavarták őket. A körfalu szélén, a sátrakon kívül két vastos cölöpöt vertek a földbe. Odavezették Old Shatterhandet és három társát. A cölöp mellett öt jól megtermett és sastollakkal ékes utah harcos állt, közöttük Nagyfarkas is.

- Azt akarom, hogy lássátok, miként büntetik meg az utahok ellenségeiket. Mindjárt idehozzák a lótolvajokat is, hogy kínhalált haljanak.

- Nem vagyunk kíváncsiak a látványosságra - felelte Old Shatterhand.

- Nem? Gyávák vagytok talán, és irtóztok a vértől? - kérdezte a törzsfőnök gúnyosan.

- Nem, csak keresztények vagyunk. Ellenségeinket megöljük, ha kell, de gyorsan és kínzás nélkül.

- De most a mi kezünkben vagytok, és a mi szokásainkhoz kell magatokat tartani. Ha vonakodtok, megsértitek a törzset, és ezért halál jár.

Old Shatterhand tudta, hogy a törzsfőnök nem tréfál. Ha vonakodik a szörnyűséget végignézni, életét és társaiét teszi kockára.

- Úgy lesz, ahogy kívánod - felelte.

A törzsfőnök leült a földre, és a kisebb főnökök letelepedtek mellé; arcukat valamennyien a kínczölöpök felé fordították. Old Shatterhand és társai kénytelenek voltak példájukat követni. Nagyfarkas éles rikoltással jelt adott a hátborzongató színjáték megkezdésére.

A harcosok nagy félkörben telepedtek le, velük szemben pedig az asszonyok és gyerekek egy másik félkörben. Így bezárult a kör a cölöpök és a vezetők körül. Nem soká kellett várakozni. Már hozták is a gúzsba kötött Knoxot és Hiltont. A szíjak annyira húsukba mélyedtek, hogy Hilton jajgatott fájdalmában, de Knoxnak alig volt ereje nyögdécselni. A sebláz félig elkábította. Cukott szemmel támaszkodott a cölöphöz, feje előre kókadott. Hilton könnyörögve fordult Old Shatterhandhez:

- Ha istent ismer, uram, szóljon egy jó szót az érdekemben!

- Hiába tenném - hangzott a válasz -, nem hallgatnak rám. Magadnak köszönheted, hogy ilyen sorsra jutottál.

Nagyfarkas felállt, és kezével jelezte, hogy beszélni kíván. Minden szem felé fordult. Rövid, kemény, hatásos mondatokban ecsetelte a sápadtarcúak gonoszságát, akik megszegték a béke törvényeit, és arra kényszerítették a törzset, hogy kiássa a csatabárdot. Indián fogalmak szerint kiváló szónok volt, és beszéde felizgatta hallgatóit. A harcosok fegyvereiket csapkodták, és lábukkal toporzékoláltak. A főnök kijelentette, hogy a két rabló büntetése kínhalál.

- Nem, nem! Élni akarok! Segítség! Segítség! - jajgatott Hilton.

Old Shatterhand szíve megesett rajta, és bár esze mást tanácsolt, elhatározta, hogy megpróbálja a lehetetlent. Felállt, és Nagyfarkas elé lépett. De még ki se nyithatta száját, amikor a törzsfőnök haragosan ráförmedt:

- Hallgass! Ha szót emelsz az igazságos ítélet ellen, csak felbosszantod harcosaimat, és akkor a te életedet sem tudom megvédeni. Miért pártolod ezt a két gonosztevőt?

- Az én vallásom... - kezdte a nagy vadász, de az indián a szavába vágott:

- Mi közünk a te vallásodhoz? Talán a te vallásod megakadályozta, hogy ezek öljenek és raboljanak?

Indulatosan intett, mire tizenöt-húsz harcos lépett elő.

- Tudod, kik ezek? - kérdezte Nagyfarkas. - Azoknak a rokonai, akiket a lótolvajok megöltek. Szent joguk a megtorlást megkezdeni. Elő a késekkel!

A kínczölöp célja az áldozat gyötrelmeit minél jobban meghosszabbítani. Előbb könnyű kínszerekkel kezdik, hogy minél tovább fokozhassák. Rendszerint a késdobálás az első. Az áldozatnak mindig csak egy megnevezett testrészére szabad célozni.

- Bal kezét! - vezényelte Nagyfarkas.

A késdobálók két csoportra oszlottak, az egyik csak Knoxot, a másik csak Hiltont vette célba. Sorba álltak, tizenkét lépésnyire az áldozattól. Az első harcos kését három ujja közé fogta és elhajította. Hilton felsikoltott fájdalmában, a kábult Knox hallgatott.

- Jobb kezét! - parancsolta Nagyfarkas.

Ezután az áldozatok alsókarja, felsőkarja, lába, combja, válla következett. Jajgatásukat elnyomta a nézők üvöltözése.

Az indiánokat kora ifjúságuktól kezdve arra szoktatják, hogy zokszó nélkül tűrjék a szenvedéseket. Talán az idegeik nem olyan érzékenyek, mint a fehér emberé. Ha egy indiánt kikötnek, mosolyogva tűri a kínszert, hangosan éneklő haláldalt, s csak azért hagyja abba időnként, hogy kínczölöpön kigúnyolja és kinevesse. Az indiánok a legnagyobb szégyennek tekintik, ha valaki a kínczölöpön siránkozik vagy jajveszék. Hilton jajgatása is felháborodást keltett. Áldozatainak rokonai utálkozva hagyták abba a késdobálást.

- Kutyák ezek, varangyos békák! - kiáltotta az egyik. - Nem méltók arra, hogy egy harcos kezét emeljen rájuk. Adjuk át őket az asszonyoknak, hiszen aki asszonykétől hal meg, asszonyként szolgál és robotol majd az örök vadászmezőkön!

Intettek az asszonyoknak, hogy folytassák a két lótolvaj kínszert. Európai nő talán visszariadna az ilyen kegyetlenkedéstől. Az indiánok között is inkább a vénasszonyok lelték örömeiket benne, amíg Nagyfarkas meg nem elégette.

- Még erre sem méltók - jelentette ki. - Engedjük át őket a kutyáknak, hogy maguk is kutyák legyenek az örök vadászmezőkön. Uff, én beszéltem!

Old Shatterhand megborzongott. Tudta, mit jelent ez. Az indiánok vérebeiket szoktak idomítani arra, hogy fehér embereket marcangoljanak szét.

- Még titeket sem tudnánk megvédeni tőlük - mondta a törzsfőnök a nagy vadászhoz fordulva.
- Menjete vissza sátratokba. Majd értetek küldök, ha a kutyákat újra elvezettük.

Így is történt. Kínos percek következtek még azok számára is, akik a sátorból hallgatták a vérebeik félelmetes vonítását és a két bandita halálsikolyát. Utána mély, nyomasztó csend lett.

Amikor Old Shatterhandet és társait visszavezették a körbe, néhány indián éppen elvonszolta a szíjra kötött vérebeiket. Az egyik bestia - talán megszimatozta a közeledő fehéreket - eltépte szíjját, és feléjük rohant. Hatalmas állat volt, Davy tüstént felkapta fegyverét, és célba vette.

- Ne lőj! - intette Old Shatterhand. - Nem bocsátanak meg nekünk.

Kilépett társai közül, és szembefordult az óriási vérebeikkel.

- Vagyazz! - kiáltotta Nagyfarkas. - Véged van!

- Majd meglátjuk - felelte a nagy vadász.

A kutya fogvicsorgatva nekiugrott. Old Shatterhand szemét az állatra szegezte, és kitérte karjait. Amikor a kutya éppen a torkának akart esni, két karjával magához szorította az állat fejét úgy, hogy ne tudjon harapni. Egy hatalmas szorítás, és a kutya lélegzete kifogyott. A vadász most öklével a pófájába csapott, és a vérebeiket messze ellökte magától.

- Gyorsan kötözzétek meg! - kiáltotta az indiánoknak. - Most még mozdulni se tud!

Az indiánok álmélkodó kiáltásokban törtek ki. Amit láttak, elképzelhetetlennek tartották. Közülük a legbátrabb sem merte volna megtenni. Nagyfarkas parancsára az állatot gyorsan megkötözték és elvitték.

- Fehér testvérem igazi hős - mondta elismerő hangon. - Miért nem lőtte le a kutyát?

- Sajnáltam volna ezt a pompás állatot megölni - felelte Old Shatterhand.

A törzsfőnök olyan pillantást vetett rá, melyben elismerés, csodálat és tisztelet tükröződött. De már indult is a közben egybegyűlt vének tanácsába. Itt nagy beszédet tartott, melyhez sokan hozzászóltak. Az indián általában szófukar, de tanácskozáson szeret beszélni; híres szónokok is akadnak köztük.

A tanácskozás csaknem két óra hosszat tartott; hosszú idő azoknak, kiknek sorsa függött tőle. Végül a fehéreket a kör közepébe szólították. Nagyfarkas felállt, hogy közölje velük a határozatot. Előbb újra kifejtette az indiánok sérelmeit, majd kijelentette:

- Meg kell küzdenetek az életetekért.

- Kivel? - kérdezte Old Shatterhand. - Mi négyen az egész törzs harcosaival? Nem bánom. Varázspuskám sokat fog az örök vadászmezőkre küldeni.

Fel is emelte karabélyát. A törzsfőnök visszahökölt, alig tudta rémületét elpalástolni.

- Nem, nem! - kiáltotta. - Pokai Mu téved. Mindegyiktek csak egy-egy ellenféllel fog megküzdeni. A győztesnek joga van ellenfelét megölni, és minden tulajdonát elvenni.

- Rendben van. De ki választja meg ellenfelét - mi vagy ti?

- Természetesen mi - felelte a törzsfőnök. - Kiadom a parancsot, hogy lépjen elő, aki önként jelentkezik.

- És milyen fegyverrel küzdünk?

- Ezt az dönti el, aki közülünk áll ki a viadalra.

- Nem igazságos.

- De igazságos. Éppen elég elnézést tanúsítottunk veletek. Több kedvezményt nem kívánhattok.

- Helyes. De valamit még tisztázni kell. Aki közülünk legyőzi utah ellenfelét, szabadon mehet az útjára, nem igaz?

- Erre nem kerülhet sor. Nem győzhettek.

- Értem. Úgy választjátok meg a küzdelem módját, hogy csak ti győzhessetek. De meglepetés érhet. Hátha másképpen lesz, mint gondolod? Add a szavadat, hogy a győztesnek, bárki legyen is, nem eshetik bántódása.

- Megígérem.

- Akkor jó. Szólítsd fel harcosaidat a jelentkezésre.

Újabb tanácskozás kezdődött. Jemmy odasúgta Old Shatterhandnek: - Ebbe nem kellett volna belemenni.

- Nem szabad a húrt túlfeszítenem - felelte a nagy vadász. - Magam is tudom, hogy miben sántikálnak. Mindegyikünk olyan ellenfelet kap, aki rendkívül ügyes valamiben, és az választja meg a párviadal módját. Nekem például ökölvívás felelne meg, de a választás joga

nem az enyém. No de ne pazaroljuk erőnket méltatlankodásra. Tartsuk nyitva a szemünket, és várjunk.

A rend nemsokára helyreállt. Nagyfarkas három harcost vezetett elő. Az egyiket a hosszú, sovány Davy elé állította, és így szólt:

- Ez itt Pagu Angare (Vöröshal). Veled fog versenyt úszni.

Kitűnő választás volt. A szikár Davy nyilván gyenge úszó volt, míg a hájas, de hatalmas mellkasú Vöröshal a törzs legkiválóbb úszójának számított. Neve is elárulta ezt, hát még a fölényes, megvető pillantás, amelyet a szegény Davyre vetett.

Ezután a törzsfőnök egy izomkolosszust állított a köpcös kis Jemmy elé, és így szólt:

- Ez itt Nambo Avath (Roppantláb). Veled fog birkózni. Majd összekötöznek benneteket háttal egymásnak. Mindegyik kést kap a jobbába, és igyekszik ellenfelét maga alá gyűrni. Ha sikerül, leszúrhatja.

Roppantláb nem ok nélkül kapta nevét. Óriási lába volt, és ha megvetette, oly szilárdan állt, hogy lehetetlennek tűnt felbillenteni.

Most még a harmadik jelentkező volt hátra. Hórihorgas, csontos, erős fickó volt, karja és lábszára szokatlanul hosszú. A törzsfőnök Bicegő Frankhoz vezette, és így szólt: - Ez pedig Tok Taj (Szökkenő Szarvas). Veled akar versenyt futni.

Szegény Bicegő! Míg ellenfele egyet lépett, a rossz lábú Frank minden igyekezete kudarca volt kárhozzátva. Az agyafúrt indiánok jól kieszelték ezt.

- És velem mi lesz? - kérdezte Old Shatterhand. - Nekem nincs ellenfelem?

- Van - felelte Nagyfarkas büszkén. - A te ellenfeled én magam leszek. Azt hitted, félünk tőled? Tévedtél.

- Örülök - felelte a nagy vadász mosolyogva. - Nem is méltó hozzám más ellenfél, mint a legnagyobb főnök.

- El is látja a bajodat! - fenyegetőzött az indián.

- Nem szavak döntenek el - felelte Old Shatterhand gúnyosan. - Tehát a puskám a te puskád ellen, jó?

- Nem, nem! - tiltakozott a törzsfőnök, a csodapuskára pislantva. - A mi fegyverünk kés és tomahawk.

- Úgy is jó.

- Megöllek, és minden tulajdonod az enyém lesz - jelentette ki a törzsfőnök.

- Meghiszem azt, hogy a lovam tetszik neked. Nemes jószág. De mihez kezdesz a csoda-puskámmal?

- Látni sem akarom. Mélyen elássuk a földbe, hogy rozsdá pusztítsa el.

- Igazad van. És milyen sorrendben viaskodunk?

- Első az úzás. De tudom, hogy ti, keresztények, halálotok előtt titokzatos szertartást végeztek. Időt adok rá nektek. Annyi időt, amennyit a sápadtarcúak egy órának neveznek. Uff!

Az indiánok eddig kíváncsian tolongtak a fehérek körül, de most magukra hagyták őket. Látszólag nem törődtek velük, de Old Shatterhand tudta, hogy figyelik őket. Igyekezett közömbös arcot vágni. Leültek az egyik kihamvadt máglya mellé, és suttogva tanácskoztak.

- Tudsz úszni? - kérdezte Old Shatterhand a sovány Davyt, hiszen ő lesz az első.

- Gyengén - felelte Davy. - Gyors úszásról szó sem lehet. De talán kitartó vagyok.

- Sovány emberek háton könnyebben úsznak, mint hason, különösen ha gyakorlatlan úszók - tűnődött Old Shatterhand hangosan. - Azt tanácsolom, Davy, a vízben feküdj a hátadra. Fejedet emeld magasra, és húzd fel a lábadat. Lábaddal szabályosan rugdald a vizet, és mindig akkor végy lélegzetet, ha kezeidet a hátad mögé csapod.

- Mit érek vele? Ez a Vöröshal játszva elintéz.

- Talán nem, ha a cselem beválik.

- Miféle csel?

- Ha te az áramlattal úszol, ő pedig ellene.

- Hát van itt áramlat?

- Remélem. Ha nincs, elveszett ember vagy.

- De hiszen azt sem tudjuk, hol fogunk úszni.

- Abban a tóban, természetesen. Már megnéztem. Hosszúkás tócsa. Amennyire innen fel tudom becsülni, hossza ötszáz, szélessége háromszáz lépésnyi lehet. A víz a hegyről ömlik belé, úgy látom, a bal partja felé. Megkerüli a part háromnegyed részét, és amott folyik ki, látod? Feltétlenül kell valami áramlatnak lennie.

- Muris lenne, ha győznék. Akkor megölhetem Vöröshalat.

- De nem teszed meg. Érdeünkben áll, hogy megkegyelmezz neki.

- Mindenesetre van egy kis reménységem. És hogy állsz te, Jemmy?

- Nem jobban, mint te - felelte a kis köpcös. - Ez a Roppantláb ijesztő figura. Két fejjel magasabb nálam, és erős, mint egy víziló. De jó lenne, ha én is valami cselben reménykedhetnék!

- Már nyújtom is a szalmaszálat! - szólalt meg Bicegő.

- Van valami ötleted? - kérdezte Jemmy mohón.

- Van hát.

- Ne kínozz! Ki velem!

- Ide hallgass! Képzeld el, hogy háttal hozzá kötöznek. Úgy álltok ott, mint a sziámi ikrek, csak éppen kés lesz a kezetekben. Döfni csak akkor tudsz, ha magad alá gyűrted. De hogyan? Rugdosni fogjátok egymást, igaz? Különösen ő, a behemót lábával.

- Jaj nekem! - sóhajtotta Jemmy.

- Jajgatás helyett lesd ki a kedvező pillanatot, és akkor rúgj a lábikrájába, amikor a másikat felemeli. Ha sikerül, orra bukik, és magával ránt.

- Sokat segít rajtam...

- Sokat bizony! Összeszeded minden erődöt, előrehajolsz, és te emeled a hátadra őt. Akkor gyorsan hátranyúlsz a késeddel, és elvágod a szíjat, amellyel össze vagytok kötözve. Vége a híres „európai egyensúlynak”. Az ipse újra orra bukik, de te már szabad vagy. Perdülsz egyet, ráveted magad, torkon ragadod és kész. Késed hegyét szívének szegezed - érted?

Old Shatterhand megszorította a Bicegő kezét.

- Pompás fickó vagy, Frank - mondta elismerő hangon. - Magam sem tudtam volna jobb tanácsot adni.

- De mi lesz veled? - aggódott Jemmy. - Hogy gondolod azt a versenyfutást, kedves Frank?

- Tudja a jófene! - vonogatta Bicegő a vállát. - A kedves Frank fübe harap és kész.

- Ne beszélj bolondokat. Mindenkinek tudsz tanácsot adni, csak magadnak nem? Törd egy kicsit azt az okos fejedet!

- Töröm, töröm, de nem jön ki belőle semmi. De ami azt a fűbeharapást illeti, csak tréfáltam. Egy belső szoprán hang azt fuvolázza nekem, hogy még nem kell a világnak búcsút mondanom. Majd csak kieszelek valamit.

Nagyfarkas felszólította a fehéreket, hogy menjenek le a tópartra. Ott már nyüzsgött a nép. Az egész utah falu oda csődült, hogy az úszóversenyt végignézzék. Old Shatterhand örömmel állapította meg, hogy jól sejtette: a tóban erős vízáramlat észlelhető. A törzsfőnökök az ellipszis alakú tó alsó, keskeny oldalán foglaltak helyet.

- Kezdhetjük? - kérdezte Nagyfarkas Old Shatterhandet.

- Még nem ismerjük a feltételeket - felelte a nagy vadász.

- Figyelj hát! A két versenyző itt előttem ugrik be a vízbe. Ha tapsolok, elrúgják magukat a parttól. Egyszer kell a tavat körülúszni, de mindvégig három kartávolságra a parttól. Aki elsőnek érkezik vissza, késével leszúrja a vesztest.

- Egymás mellett úsznak?

- Természetesen.

- Ez nem igazságos. Annak, aki belül úszik, rövidebb útja van.

- Ezen már nem lehet segíteni! - mondta a törzsfőnök.

- Dehogynem! Innen induljanak el, és az egyik jobb felé, a másik bal felé kerülje meg a tavat. Így pontosan ugyanazt az utat kell megtenniük.

- Igazad van. De melyik induljon jobbra, melyik balra?

- Sorshúzással döntjük el! Nézd, kitepek egy fűszálat. A versenyzők mindegyike kihúzza az öklömből egyet. Aki a hosszabbat húzza, jobbra úszik, a másik balra.

- Jól van, csak kezdjük már! - mondta az indián türelmetlenül.

Megtörtént a sorshúzás. Vöröshal húzta a hosszabb fűszálat. Diadalmasan mutatta fel, még örült is neki. Davy húzta a rövidebbet, ő örült aztán igazán.

- Micsoda szerencsém van! - súgta Old Shatterhandnek.

- Ebben nekem is részem van - felelte a nagy vadász még halkabban. - Amikor te húztál, észrevétlenül lecsippenttem a fűszál felét.

A nézők közben üvöltözve biztatták az indián versenyzőt. A törzsfőnök tapsolt. Mindketten úszni kezdtek a part mentén - Davy balra, az indián jobbra. Eleinte körülbelül egyforma tempóban szeltek a vizet. Az indián nyugodtabban úszott, Davy kissé bizonytalanul. Amikor érezte, hogy kifárad, hátára feküdt és úgy úszott tovább. Egyszerre érezni kezdte, hogy az ár viszi. Az indiánnak viszont az ár ellen kellett úsznia. Nem tesz semmit - mondogatta magában -, annál könnyebb lesz az út másik fele. Arra nem gondolt a szerencsétlen, hogy az út háromnegyed részén kell az áramlattal megküzdenie. Davy egyre nagyobb előnyre tett szert. Csak egy rövid szakaszon került kedvezőtlen helyzetbe, de sikerült átvergődnie.

- Hurrá! - kiáltott fel Bicegő lelkesen. - Ezt se hittem volna!

Davy éppen kilábolt a vízből. Versenytársa még kétségbeesetten küzdött az árral, és csak öt perccel később ért célba. Leült a part egy félreeső beszögellésébe, és bánatosan bámult a vízbe. Az indiánok elfordították fejüket. Nem akarták látni, amint a győztes, jogával élve, kését Vöröshal szívébe döfi. Ám Davy gyorsan felöltözött, és társaihoz sietett.

Ekkor egy squaw vált ki a tömegből. Mindkét kezén egy-egy kisgyereket vezetett. Vöröshalhoz léptek, hogy elbúcsúzzanak tőle. Az indián megölelte asszonyát és gyermekeit, aztán intett nekik, hogy távozzanak.

- *Nani vics! Ne pokai!* (A késedet! Végezz velem!) - kiáltotta Davy felé.

Davy majdnem elsírta magát. Az asszonyhoz lépett, és gyerekeivel együtt visszaterelte őket a családfőhöz. Közben félig angolul, félig utah nyelven, melyet alig értett, ezt kiáltotta:

- *No vics! Not pokai!*

A törzsfőnök ámult-bámult.

- Nem ölod meg? - kérdezte.

- Nem én.

- Ha ő győz, megölt volna!

- Tudom. Én nem teszem.

- De a vagyonát csak elveszed, nem? A fegyvereit - a lovát - a feleségét - a gyerekeit?

- Fészkes fenét! - kiáltotta Davy.

Megveregette Vöröshal vállát. Az indián szeme boldogan felragyogott, aztán szégyenkezve eloldalgott. Ám a felesége odalépett Davyhez, és kezét nyújtott neki. Aztán két gyermekét a magasba emelve, mondott valamit, de Davy nem értette.

Ekkor Roppantláb lépett a törzsfőnök elé, és megkérdezte, elkezdheti-e párviadalát a sápadt-arcúval. Nagyfarkas felállt, és a kijelölt helyre sietett, a kínczölöpök közelébe. A két ellenfél derékig levetkőzött, és háttal fordult egymáshoz. Jemmy feje alig ért az indián válláig. Lasszóval összekötötték őket. Mindegyiknek kést adtak a kezébe, és a viadal megkezdődött.

- Én nem vagyok olyan mamlasz, mint Vöröshal - hetvenkedett az indián. - Ezt a békát, itt a hátamon, egykettőre eltaposom.

Jemmy nem szólt semmit, de annál jobban figyelt. Roppantláb többször megpróbálta rúgással felbillenteni, de sikertelenül. S egy ízben, amikor nagyon felemelte lábát, Jemmy megelőzte. Akkorát rúgott ellenfele másik, szilárdan álló lábába, hogy az indián elvesztette egyensúlyát, és előrebukott. Ekkor Jemmy hirtelen a hátára kapta, és ugyanakkor elvágta a lasszót, mely egymáshoz kötötte őket. Az indián szabályosan keresztülbukfencezett Jemmyt, és kiejtette

kezéből a kést. Jemmy a következő percben már ellenfelén térdelt, és kését mellének szegezte.

- Elismered, hogy kikaptál? Megadod magad? - rivallt rá Old Shatterhand utah nyelven.

- Szúrj már! - mondta az indián dacosan.

- Eredj a fenébe! - intett Jemmy, és felállt. Az indián lehajtott fejjel osont el; a harcosok megvető pillantása követte.

A törzsfőnök komoran bámult maga elé. Amikor felemelte fejét, pillantása Szökkenő Szarvasra esett, és arca felderült.

- Ez a harcos a törzs legjobb futója. Gyorsabb, mint a szarvas, gyorsabb, mint a szél. A sápadtarcú biceg. Nem lenne jó, ha küzdelem nélkül megadná magát?

- Olyan nincs! - jelentette ki Old Shatterhand. - Halljuk a feltételeket.

A törzsfőnök az erdő felé mutatott.

- Látjátok azt a fát, félúton köztünk és az erdő között? Az a cél. Háromszor körül kell szaladni, és ide visszatérni. Aki előbb lesz itt, az a győztes.

Megparancsolta, hogy egy lándzsát tűzzenek a földbe, alig néhány lépésnyire tőle. A lándzsa lesz a verseny kezdő- és befejezőpontja.

Old Shatterhand aggodalommal nézett Bicegőre, de az mosolyogva nézett vissza rá.

- De jó kedved van! - mondta a nagy vadász. - Talán sikerült valamit kieszelned?

- Mindjárt elvállik - felelte Frank rejtélyesen. - Milyen fa az, amit háromszor meg kell kerülni?

- Egy hatalmas öreg tölgy.

- És az a magas fa jó messze tőle, balra?

- Az egy fenyő.

- Hogy mondják azt utah nyelven?

- *Ovomb*.

- *Ovomb*? Különös név! És hogy mondják: oda, ahhoz a fenyőhöz?

- *Incs ovomb*.

- Csak el ne felejtsem.

- Minek az neked?

- Majd elvállik - hangzott újra a titokzatos válasz.

A törzsfőnök összeverte tenyerét, jelezve, hogy a harmadik verseny is elkezdődik. Szökkenő Szarvas nagyot rikkantva eliramodott, a kis Frank szánalmasan bicegett utána. Az indiánok diadalordításban törtek ki.

Ám Bicegő, úgy látszik, megemberelte magát. Bámulatos, milyen gyorsan szedte a lábait. De a nagy erőlködésben eltévesztette az irányt. A terebélyes tölgyfát körülbelül ezer lépés választotta el a kiindulóponttól. De a tölgytől balra, körülbelül kétezer lépésnyire tőle, egy magas fenyő ágaskodott égnék. A kis sápadtarcú a fenyő felé rohant. Ellenfele már eljutott a tölgyfához, és mielőtt háromszor körülszaladta volna, megnézte, mennyire maradt le a sápadtarcú. Álmélkodva látta, hogy az más irányban szalad. Sőt, lám megáll egy pillanatra, és ezt kiáltja:

- *Incs ovomb! Incs ovomb!*

Az indián olyan bamba arcot vágott, hogy bármilyen izgalmas volt is a pillanat, Bicegő nem tudta mosolygás nélkül nézni. De nagy igyekezettel tört tovább a fenyő felé. Az indián tátott szájjal bámult rá. Talán rosszul hallotta, mit mondott Nagyfarkas? Talán az a fenyő a kitűzött cél? Töprengésre nem volt idő, hiszen az élete forgott kockán! Az indián hátat fordított a tölgyfának, és teljes erőből rohant a fenyő felé, hogy a sápadtarcút megelőzze. Erre várt csak Bicegő. Megint irányt változtatott, a valódi cél felé rohant, el is érte. Háromszor, négyszer, sőt ötször is megkerülte, aztán iszkolt vissza a lándzsa felé. Csak egyszer állt meg egy pillanatra, hogy megnézzze, mit csinál ellenfele. Szökkenő Szarvas szinte megbénultan állt a magas fenyő alatt. Nem tudta, mire vélje a dolgot. Annyi esze nem volt, hogy megértse, egy egészen egyszerű cselnek lett az áldozata.

A nézők körében óriási izgalom támadt. Hadonásztak, ordítoztak, toporzékoltak dühükben. De mivel a csel megengedett harci eszköznek számított náluk, nem tiltakozhattak. A fehérek öröme nem ismert határt. Bicegőt haragos kérdések zápora fogadta.

- Mit csináltál? - förmedt rá a törzsfőnök.

- Megnyerte a versenyt - felelte Old Shatterhand a barátja helyett.

- De miért szaladt előbb a fenyő felé?

- Eltévesztette a célt, de idejében észbe kapott.

- És miért hívta Szökkenő Szarvast a fenyő felé?

- Egy szóval sem hívta, csak azt kiabálta, hogy ő a fenyő felé szalad.

- Nem igaz! - kiáltotta a törzsfőnök, öklét rázva. - Ravasz csalás!

- Hát az nem csalás, hogy a törzs legjobb futója áll ki egy bicegő ellen? - felelte Old Shatterhand.

A törzsfőnök késéhez kapott, de erőt vett indulatán. Haragja most az odakullogó Szökkenő Szarvas ellen fordult:

- Miért szaladtál a fenyőhöz? - förmedt rá.

- A sápadtarcú becsapott..., most már látom - hebegte az indián.

- Nem volt annyi eszed, hogy mindjárt kitaláld a turpisságot? Hát akkor meghalsz - nem is sajnállak!

- Nem hal meg! - vágott a szavába Old Shatterhand. - Nem vesszük el sem az életét, sem a vagyonát! - tette hozzá gögösen.

- Majd megtöröm a büszkeségedet! - sziszegte a törzsfőnök. - Mindjárt rajtad a sor! Most következik az utolsó, a döntő viadal!

- Állok elébe - felelte Old Shatterhand nyugodtan.

Arra a helyre vezették, amelyet a viadalra kiszemeltek. Itt hatalmas kövek, leomlott szikladarabok hevertek szerteszét. Közöttük erős cölöp magasodott fel, és két lasszó volt ráerősítve.

- Látod ezeket a szíjakat a lasszók végében? - kérdezte a törzsfőnök. - Ezeket a derekunkra csatoljuk.

- Miért?

- Hogy csak egy szűk körben mozoghassunk, és ne futhassunk meg egymás elől.
 - Én ugyan nem futok meg - vonogatta vállát a nagy vadász. - De értem a dolgot. Tudod, hogy fűrgeségben felülmúllak, és így akarod hátrányodat kiegyenlíteni. Nem bánom. Milyen fegyverrel küzdünk?
 - Mondtam már, hogy bal kezünkben kés lesz, jobb kezünkben tomahawk. Ezekkel küzdünk életre-halálra.
 - Rendben van - mondta a vadász.
 - Ide nézz, milyen erős vagyok! - hetvenkedett a törzsfőnök, és az egyik hatalmas kőhöz lépett. Felemelte és elengedte. Álmélkodó, elégedett „uff!” kiáltás hangzott fel az összesereglett indiánok soraiban.
 - Erős ember vagy - mondta Old Shatterhand elismerő hangon. - Remélem, csak saját erődre kívánsz támaszkodni.
 - Hogy érted ezt? Hát ki segítene nekem?
 - A harcosaid. Itt állnak fegyveresen. Ez nem illik a becsületes párviadalhoz.
 - Mindenki vigye be a fegyvereit a sátrába! - parancsolta Nagyfarkas. - Ez persze a te embereidre is vonatkozik.
 - Természetesen - bólintott a vadász. - Magam is csak a késemet tartom meg.
- Mindkét puskáját átadta Bicegőnek. Jemmy és Davy is követte példáját. Old Shatterhand odasúgta Franknek:
- A fegyvereket most a sátrunkba viszed, de egy alkalmas pillanatban kirakod a sátor mögé. Gondoskodj róla, hogy lovaink is ott legyenek.
- Bicegő elsietett. Az indián harcosok fegyvereit az asszonyok vitték el. A törzsfőnök ledobta felsőruháit, hogy szabadon mozoghasson. A vadász nem követte példáját. Újra felöltözni bizonyos esetben idővesztéssel és életveszéllyel járna - gondolta.
- Kezdhethük? - kérdezte a törzsfőnök.
 - Semmi kifogásom ellene.
- A cölöphöz erősítették őket, és két tomahawkot hoztak elő. A főnök kiválasztotta az egyiket, és odaszólt ellenfelének:
- A másik a tied.
- Old Shatterhand kezébe vette a csatabárdot, aztán nagy ívben, jó messzire elhajította.
- Miért dobtad el? - kérdezte Nagyfarkas.
 - Mert fabatkát sem ér. A tiéd, látom, kiváló minőségű, de a másik olyan silány, hogy az első suhintásra megrepedne.
- A főnök arca megrándult a vastagon rákent festék alatt.
- Ha eldobtad, a te dolgod - mondta. - De másikat nem kapsz helyette.
 - Nem is kell. Itt a jó késem - felelte a vadász.
 - Nem tudod, mit beszélsz. Nem elég, hogy erősebb vagyok?
 - Erősebb? No, lássuk csak! - felelte a vadász.

Egy óriási sziklakő hevert a közelében - jóval nagyobb annál, amelyet Nagyfarkas az imént felemelt. Old Shatterhand lehajolt, és két kézzel jól megragadta. Előbb a dereka magasságáig emelte, azután a feje fölé, végül elhajította vagy tízrőfnyi távolságra.

- Ezt csináld utánam! - kiáltotta a törzsfőnök felé.

- Uff! - hangzott mindenfelől, és ez a kiáltás most álmétkodást fejezett ki.

Nagyfarkas most már csak abban reménykedett, hogy késén kívül tomahawkja is van. Azonkívül észrevette, hogy a vadász nem úgy tartja kését, ahogy kellene, hanem hegyével felfelé. Hisz így nem tud felülről lefelé döfni - gondolta gúnyosan mosolyogva. Egyelőre még nem indult támadásra. A lasszó korlátozta mindkettőjük mozgását - csak körben kergethetik egymást, ha arra kerül a sor.

Old Shatterhand tekintetét feszült figyelemmel ellenfelére szegezte. Meg se moccant. Úgy látszik, elhatározta, hogy bevárja a támadást. Az a kérdés, mihez kezd az indián tomahawkjával. Ha feléje hajítja, gyerekjáték lesz kitérni előle. De ha lesújt vele, a legnagyobb figyelemre van szükség.

Öt percig, tíz percig álltak ott, s egyikük sem mozdult el a helyéről. A nézők előbb buzdító, majd bosszús kiáltásban törtek ki. A törzsfőnök gúnyos szavakkal igyekezett ellenfelét nyugalmából kizökkenteni. Erre Old Shatterhand leült a földre, és mosolygott. De minden idegszálával felkészült arra, hogy felpattanjon, ha kell.

Viselkedése vérig sértette az indián főnököt. Pedig csupán hadicsel volt. El akarta lankasztani ellenfelét, hogy megfélemedjék az óvatosságról. Nagyfarkas nem bírta dühét tovább türtőztetni; azonkívül úgy gondolta, könnyebben végez ellenfelével, amíg a földön ül. Harsány harci kiáltással rontott a sápadtarcú főnök felé, tomahawkját halálos sújtásra emelve. Az indiánok már-már diadalordításban törtek ki. Ám Old Shatterhand villámgyorsan talpra ugrott, és kését hegyével felfelé maga elé tartotta. Az indián ökke teljes lendülettel beleszaladt a késbe, s a tomahawk kihullott belőle, a fehér vadász ökke pedig az indián bal vállára zúdult, úgyhogy a kést is elejtette. A következő pillanatban Old Shatterhand vadászskése nyelével olyan ütést mért ellenfele szíve tájára, hogy Nagyfarkas eszméletlenül nyúlt el a földön.

- Ki a győztes? - rikoltotta Old Shatterhand, kését a magasba emelve.

Senki sem válaszolt. Az utahok dermedten álltak ott, s nem hittek a szemüknek. Nem tudták elhinni, hogy a küzdelem ilyen gyorsan befejeződött, s a hatalmas erejű törzsfőnök maradt alul.

- Skalpjá engem illet meg - folytatta a sápadtarcú főnök -, de lemondok róla! Neki ajándékozom az életét! Lehet, hogy egy bordája betört, de él. Utah testvéreim vegyék gondozásukba. Én visszatérek sátramba.

Eloldozta magát a cölöptől, és elindult, nyomában Jemmyvel és Davyval. Senki nem állta útját. A harcosok mind Nagyfarkas körül tolongtak, hogy lássák, magához tér-e. Közben a fehér vadászok akadálytalanul eljutottak sátrukhoz. Megtalálták fegyvereiket a sátor mögött. Bicegő ott állt a lovakkal. Gyorsan nyeregbe pattantak, és a sátrak árnyékában elvágattak. Az örök csak későn vették észre őket, és utánuk lőttek. Az indiánok előrohantak a sátrakból, és nemsokára az egész falu visszhangzott dühös ordításuktól. Old Shatterhand tudta, hogy győzelmét az indiánok nem bocsátják meg, és üldözőbe veszik. Igyekezett társaival minél előbb olyan helyre jutni, ahol már nem kell tartania az utahok bosszúvágyától.

TIZENHARMADIK FEJEZET

ÁRULÁS

Amikor az utah törzsfőnök visszanyerte eszméletét, első gondolata a bosszú volt. Nem törődött adott szavával, sem a békepipával, melynek füstjét hat irányba fújta szét. Harcosaival lóra kapott, és a négy sápadtarcú után eredt. A kaland rosszul végződhetett volna Old Shatterhand számára, ha nem kap váratlan segítséget olyan bátor férfiak személyében, mint Old Firehand és Winnetou.

Old Firehandtól Sheridanben váltunk el, ahol Winnetou segítségével meghiúsította a vasúti pénztár kifosztását. Ezután társaival együtt lóháton útra kelt az Ezüst-tó felé. Majdnem ötven embert vitt magával. Csapatának zömét a tutajosok alkották, de vele tartott néhány vasutas is, köztük Watson pályamester, valamint Castlepool lord, Púpos Bill és Nyakigláb, nem is szólva Droll néniről és az apacs törzs nagyszerű főnökéről, Winnetouról. Butler mérnök Denverben csatlakozott hozzájuk. Felesége a Butler-farmon maradt, de Ellen hallani sem akart arról, hogy apjától megváljon. A hosszú lovaglás fárasztó lett volna a kislány számára, ezért kétkerekű, könnyű kocsiba ültették, melyet egy erős indián póni lovacska húzott.

Old Firehand nem tudta, hogy az utahok kiásták a csatabárdot. Csupán szokásos óvatossága készítette arra, hogy betartsa a „biztosított menet” szabályait. Winnetou mindig megelőzte a csapatot, és csak akkor nyargalt vissza, ha valami gyanúsat észlelt. Most is felderítőúttjáról tért vissza és jelentette:

- Utahok táboroznak a közelben. Fehér testvéremnek azt tanácsolom, kerüljük el őket, ha lehet.

- Miért? Barátságban élünk az utahokkal - felelte Old Firehand.

- Úgy látom, a hadiösvényre léptek. Hadiszíneket festettek arcukra, és szokatlanul sokan vannak. Ebben az évszakban nem vonulnak bölénycsordák, tehát nem a nagy vadászat egyesítette őket. Jobb lesz, ha nem mutatjuk meg magunkat, amíg szándékaikat nem ismerjük.

Old Firehand tüstént intézkedett. Parancsára emberei leszálltak a nyeregből, és elrejtöztek egy alkalmasnak tetsző helyen a fák sűrűjében. Ő maga Winnetouval együtt továbblovagolt abba az irányba, ahol a törzsfőnök az utahok táborát felfedezte.

Nemsokára egy szakadékhoz értek. Tulajdonképpen nagyobb patak vagy folyócska szokatlanul magas partja volt. Vagy harminclábnyira alattuk megcsillant a gyorsan futó hegyi patak, mellette keskeny ösvény húzódott.

- Álljunk meg itt egy kicsit - mondta Winnetou.

Valami neszt hallott, arra figyelt. Néhány perc múlva négy fehér lovas bukkant fel az ösvényen. Winnetou már messziről megismerte őket, és lekiáltott:

- Állj! Fehér testvéreim álljanak meg! Itt jó barát beszél!

A lovasok engedelmeskedtek. Vezetőjük gyanakodva nézett fel a szakadék peremére, de arca hirtelen mosolyra derült.

- Jól látok? - kiáltott fel örvendezve. - Csak nem az apacsok nagy főnöke integet felém?

- Fehér testvérem szeme nem csal - felelte az indián. - Winnetou áll itt, és mellette még valaki, kinek megpillantása bizonyára boldogsággal tölti el fehér testvérem szívét.

- Ah! Látom már! Old Firehand is ott van! Micsoda öröm! Mindenre számítottam, csak erre nem!

- Winnetou..., Old Firehand... - álmélkodott a három másik lovas odalenn.

- Gyere le, kedves barátom, hadd szorítsam meg a kezed! - kiáltott fel Old Shatterhand. - Vagy menjek fel én hozzád? Fontos beszélőnivalóm van veled!

Leugrott lováról, és bámulatos ügyességgel kapaszkodott fel a meredek parton. A két jó barát összeölelkezett, s Old Shatterhand néhány szóval elmondta, mi történt vele az utahok falujában. Old Firehandet felhábortotta Nagyfarkas alattomos eljárása. Aggódva gondolt arra, hogy az utahok ellenséges viselkedése az ő terveit is erősen veszélyezteti. Belátta, hogy nincs más hátra - fel kell venni a harcot az utahok ellen.

- Be kellene keríteni őket - mondta Old Shatterhandnek. - Ti lovagoljatok tovább, és egy alkalmas helyen várjátok be az utahokat. Mi pedig elrejtőzünk itt, és várunk, amíg elhaladnak mellettünk. Egy óra múlva utánuk eredünk, és így aztán két tűz közé kerülnek. Jó lesz?

- Nagyszerű! - lelkesedett Old Shatterhand. - Még ha tízszer annyian vannak is, mint mi, megtáncoltatjuk őket!

Winnetou is helyeselte a csatatervet.

- Ismeri fehér testvérem azt a mély szakadékot, amelyet a sápadtarcúak Éjsötét Kanyonnak neveznek - kérdezte Shatterhandet.

- A Night Cañon? Hogyne ismerném! Jártam már ott! - felelte a vadász.

- Akkor emlékszik rá, hogy a közepén kiszélesedik. Olyan az a hely, mint egy kerek sziklaudvar. Innen lóháton öt óra alatt elérhető. Ott várjanak meg minket.

- Úgy lesz! - felelte Shatterhand.

Az apacs főnök előrehajolt, és figyelmesen kémlelte a messzeséget.

- Az utahok már mozgolódnak - mondta. - Öt lovas látok az ösvényen. Bizonyára az utahok előőrsei.

- Hát akkor iszkolunk - mondta Shatterhand. - A viszontlátásra a kanyon közepén!

Leereszkedett a meredély oldalán, lóra pattant, és társaival együtt elvágatott. Old Firehand és Winnetou visszahúzódott a fák sűrűjébe, és a közelgő lovasokat figyelte. Ám ezek nemsokára megálltak, figyelmesen kémlelődtek minden irányba, aztán megfordultak, és visszanyargaltak az utah faluba.

Winnetou jól ítélte meg a helyzetet. Körülbelül egy óra múlva nagyszámú utah csapat bukkant fel az ösvényen Nagyfarkas vezetésével. A főnök jobb karja be volt kötözve. Fejét nem ékesítették sastollak. Kudarcot szenvedett, és a kitüntető jelvényt csak akkor tűzheti ki, ha a csorbát már kiköszörülte. Firehand megvárta, míg elhaladnak odalenn, abba az irányba, amerre Shatterhandék távoztak. Várt még tíz percig, azután visszatért csapatához, és elindította őket. Néhány órai vágatás után elérték a Night Cañon kezdetét. Igen barátságtalan szakadék volt; olyan keskeny és mély, hogy a nap sugarai nem tudták bevilágítani. A kanyon mélyén fényes nappal is sötét éjszaka volt.

- Valahogy le kell ereszkednünk - mondta Old Firehand. - Szálljatok le a nyeregből, és fogjátok a lovakat rövid kantárszárra. Cikcakk vonalban baj nélkül lejutunk.

A leereszkedés majdnem fél órát vett igénybe. Végre lejutott az egész csapat. Odalenn csak suttogva lehetett beszélni, mert a sziklafalak visszavertek minden hangos szót. Mintha az alvilágban haladtak volna előre. Még a lélegzés is nehezőkre esett.

És milyen hosszú volt ez a barátságtalan sziklahasadék! Egyik negyedóra a másik után telt el, és még mindig ott botorkáltak. Ekkor hatalmas dörrenés rázta meg a kanyont - mintha ágyút sütöttek volna el valahol.

- Az istenért, mi volt ez? Csak nem omlik ránk a sziklafal? - kérdezte Butler mérnök.

- Semmi, csak egy puskalövés - felelte Old Firehand. - Kezdődik a tánc. Minden három lóhoz egy ember itt marad. A többi előre!

Újabb lövések hallatszottak.

- Ez Old Shatterhand Henry-karabélyája! A híres csodapuska! - súgta Winnetou, és vállához emelte saját fegyverét, a szép ezüstveretű puskát. Legfőbb ideje volt erről az oldalról is tűz alá venni az utahokat.

A kanyon kiszélesedett. Falai szinte szabályos kerek csarnokot alkottak. A tér közepén már több halott hevert. A többi utah ordítózva igyekezett a megbokrosodott lovakat megfékezni. A rend felbomlott, az utahok elvesztették a fejüket.

- Adjátok meg magatokat! - csattant fel Old Shatterhand hatalmas hangja a sziklakörönd túlsó oldaláról.

- Rakjátok le fegyvereiteket! - kiáltott Old Firehand az innenső oldalról. - Aki fegyveréhez nyúl, halál fia!

Az utahok rémülten engedelmessé váltak. Droll néni egy ugrással Nagyfarkas mellett termett, és puskáját mellének szegezte.

- Dobd el a puskádat, vagy lövök! - kiáltott az indiánra. Az utah főnök úgy bámult a furcsa alakra, mintha kísértetet látna, s kezéből kihullott a puska.

- A tomahawkodat meg a késedet is!

Nagyfarkas ezeket is eldobta. Droll néni szeme megakadt a lasszókötegen, mely az indián nyakában lógott. Elvette tőle, és összekötözte vele. A tutajosok követték példáját. Csakhamar megkötözték az utolsó indiánt is, de úgy, hogy azért tudjanak mozogni. Nem maradhattak itt. Ki kellett jutni a sötét, fullasztó kanyonból. A hosszú, nehéz út végén egy fennsíkra értek. Itt már világos volt, bokrokat és fákat is lehetett látni. Mindenki fellélegzett. A foglyoknak most már a lábait is összekötözték. Leültették őket hosszú sorban egymás mellé. Firehand csapata jól ellátta magát eleséggel. A közelben tiszta vizű kis forrás bugyborékol. Letelepédtek mellé, és nekiláttak a falatozásnak. Ettek-ittak, és közben kipihenték magukat.

- El kell döntenünk, mi legyen a foglyokkal - mondta Old Firehand. - Megérdemelnék, hogy lepuffantsuk őket, mégis azt javaslom, kegyelmezzünk meg nekik.

Winnetou meg Shatterhand is ugyanígy vélekedett. De előbb kérdőre vonták az utahok főnökét.

- Mit gondolsz Nagyfarkas, milyen sors vár rá? - kérdezte Old Shatterhand szigorúan.

- Az utah főnök nem fél - felelte Nagyfarkas, de keze remegése meghazudtolta ezt a büszke kijelentést.

- Mit érdemel az, aki szavát megszegi? - folytatta a vallatást Shatterhand.

- Az utah főnök nem szegte meg a szavát - felelte az indián.
- Nem ígérted meg, hogy ha a párviadalban legyőzlek, szabadon elmehetek?
- A sápadtarcú el is távozott, senki nem tartotta vissza - felelte az indián.
- De aztán üldözőbe vettetek, nem?
- Erre már nem vonatkozott az ígéretem - kertelt az indián. - Ti támadtatok meg minket. Öt harcosunkat megöltétek. Temetetlenül fekszenek az Éjsötét Kanyonban.
- Téged is megölhetnék most, legyőzött harcosaiddal együtt - mondta Old Shatterhand -, de nem tesszük. Ha újra megígéred, hogy nem fogsz többé fegyvert ellenünk, harcosaiddal együtt szabadon bocsátlak.
- Ünnepélyesen megígérem - felelte Nagyfarkas -, ha lovainkat és fegyvereinket visszaadjátok.
- És hová mentek akkor?
- Eltemetjük halottainkat, és visszatérünk a falunkba - felelte az utah főnök.
- Jól van - bólintott Shatterhand. - De ha megint megszeged a szavad, utad az örök vadászmezőkre vezet.

Elvágták az utahok kötelékeit, és szélnek eresztették valamennyit. Lovakkal együtt csakhamar eltűntek a kanyonban. A tutajosok rözsét gyűjtöttek, hogy tábornüzet rakjanak, mert elhatározták, hogy ezen a fennsíkon töltik az éjszakát, és kora hajnalban, kipihenten folytatják útjukat az Ezüst-tó felé. Este sokáig beszélgettek, aztán nyugovóra tértek. Természetesen öröket állítottak fel, akik felváltva biztosították társaik nyugalmát.

Az utahok összeszedték elesett társaikat, de nem temették el őket, hanem magukkal vitték. Ám eszük ágába se jutott falujukba visszatérni. Csakhamar elhagyták a sziklahasadékot egy titkos ösvényen, amelyet csak ők ismertek. A Night Cañonból ugyanis egy még szűkebb kanyon ágazott ki. A sziklafal egy helyen alacsonyabb volt, mint máshol, és rézsútosabb is, nem annyira meredek. A lejtőt itt meg lehetett mászni, még lovakkal is. Egy sziklán átkapaszkodva, az oldalkanyonba jutottak, és ott folytatták útjukat. Nagyfarkas hátrafordult, és fenyegetően rázta öklét a fehérek tábora felé.

- Holnap eltapossuk a sápadt varangyos békákat! - sziszegte dühtől eltorzult arccal.
- Az utah főnök nem ígért barátságot a sápadtarcúaknak? - kérdezte az egyik kisebb főnök, akinek szabad volt megszólalnia. - Nem szívott békepipát Pokai Muval?
- Kié volt a pipa? - mordult rá Nagyfarkas.
- A sápadtarcú főnöké.
- No, látod! Akkor az eskü csak őt köti, engem nem! Miért volt olyan ostoba, hogy nem az én békepipámat kérte el? Nincs igazam?
- Ovuth-Avathnak mindig igaza van - felelte a kisebb főnök alázatosan. - Megtámadjuk őket? Kevesen vagyunk ehhez.
- Ma még igen, de holnap már elegenden leszünk. Most egyenesen Pa Mouba nyargalunk, és Nanap Neavtól kérünk segítséget.

Pa Mou az utahok nyelvén Vizes-erdőt jelent. Ez az erdő sokkal dúsabb, mint az Elk-hegység bármelyik erdeje. Közepén teknőszerű horpadás volt, rejtett, és mégis tágas - táborozásra igen

alkalmas. Egy hét óta ide sereglettek a különféle utah törzsek harcosai. Nemcsak a fehérek ellen ásták ki a csatabárdot. Még jobban haragudtak a navaho törzsre, mely az apacsok rokona volt. A navahók barátságban éltek a fehérekkel, és nem akartak az utahok bosszúhadjárataiban részt venni. Az utahok ezért ellenségüknek tekintették a navahókat.

Nagyfarkas harcosai élén, késő este megérkezett a Vizes-erdő nagy tisztására. Azonnal jelentkezett Nanap Neavnál, aki az összes utah törzsek feje volt.

A lapályon legalább ötven kisebb máglya égett, s mindegyik körül fegyveres harcosok heverték. A többtől elkülönítve egy jóval nagyobb tűz lobogott. Itt ült Nanap Neav, vagyis az Öregfőnök, három kisebb főnök társaságában. Mindegyiknek a fejét hatalmas sastollak ékesítették, arcukat rikító festék borította. Csak az Öregfőnök arca volt festetlen; ősz haja vállát verdeste. Legalább nyolcvanéves lehetett, de olyan egyenesen ült, mint egy izmos, javakorabeli férfi. Gőgösen nézett Nagyfarkasra, és nem viszonzta köszöntését. A kisebb főnökök is hallgattak. Nagyfarkas leült melléjük, és némán maga elé meredt. Hosszú idő telt el, míg az öreg megszólalt:

- A fák ősszel elhullatják leveleiket. De most még nyár van. Hol vannak a tollaid?
- A tollék ma nem illet meg - ismerte be Nagyfarkas lesütött szemmel. - De holnap újra kitűzöm, ha Nanap Neav ötven jó harcost ad mellém.
- Olyan sokan vannak a sápadtarcúak, akiken bosszút akarsz állni?
- Számuk nem nagy, de olyan harcosok vannak köztük, mint Pokai Mu.

Az Öregfőnök sokáig hallgatott, s végül így szólt:

- Száz harcost adok melléd ötven helyett, de egy szigorú kikötéssel. A sápadtarcúakat élve kell elfognod, mind egy szálíg. Szemem előtt fejezzék be nyomorúságos életüket a kínzócölöpön. Uff!

Így történt, hogy éjfél tájban nagy indián csapat kelt útra Nagyfarkas vezetésével. Vállalkozásukat váratlanul siker koronázta. Álrukban lepték meg ellenségeiket. Az előző nap fáradalmi okozták-e, vagy az elbizakodottság tette őket könnyelművé - elég annyi, hogy az örök csak akkor vették észre a nesztelenül odalopakodó utahokat, amikor már késő volt. Az utahok ravasz cselének is része volt sikerükben. Az erdőben sok zsályát téptek, s bedörzsölték vele testüket, hogy az ellenség lovai meg ne szimatolják közeledésüket.

Firehand, Shatterhand és Winnetou nem vesztette el lélekjelenlétét. Megvetették hátukat egy sziklafalnak, és pisztolyaikkal meg késeikkel hősiesen védekeztek. Vagy húsz indiánt megölték, de a túlerő győzött, és leteperték őket. Shatterhand kezéből kicsavarták a híres ismétlőpuskát. Nagyfarkasnak ugyancsak fájta a foga, de nem merte vállára akasztani. Parancsára a csodapuskát a kanyonba vitték, egy kiugró szikla alá dugták, és kötőrmelékkel takarták el. A sápadtarcúak kezét hátrakötözték, de lábukat szabadon hagyták, s így hurcolták el őket. Mondanunk sem kell, hogy a sápadtarcúak lovait és fegyvereit is magukkal vitték.

De volt valami, amiről Nagyfarkasnak sejtelve sem lehetett. Old Firehand még éjfél előtt elküldte Droll nénit és Bicegőt a kanyonba, hogy nézzék meg, nem ólálkodik-e ott egy-két utah. Jó messzire behatoltak a kanyonba, és csak éjfél után fordultak vissza. A tisztáshoz közeledve, pisztolylövéseket hallottak. Amennyire lehetett, meggyorsították lépteiket. A kanyon kijárata előtt Bicegő Frank megbotlott egy kőhalomban. Lehajolt, és egy puska került a kezébe. Alakjáról megismerte, hogy Old Shatterhand karabélyja.

- Baj van - mondta Droll néninek. - Jó lesz, ha lehasalunk, és kúsza közelítjük meg táborunkat.

Éppen akkor érkeztek a tisztás szélére, amikor az utahok elhajtották foglyaikat. Droll néni és Bicegő Frank megdöbbenése nagy volt, de nem elég ahhoz, hogy megbénítsa őket. Minden idővesztés nélkül követték az indiánokat egészen a Vizes-erdőig, majd az erdőn át a nagy tisztásig, ahol az utah törzsek táboroztak.

- Óriási tábor! - súgta Droll néni. - Úgy látszik, itt gyülekeznek, és együtt vonulnak a navahók ellen. Nézd, ott viszik a foglyokat! Tudsz fára mászni, mondd?

- Akár egy mókus - felelte Bicegő.

- Akkor uzsgyi fel erre a magas fára! Onnan mindent láthatunk.

Nagyfarkas vezette a foglyokat, és most már büszkén viselte addig félretett sastollait. Vérszomjas szemmel méregette foglyait, de türtöztetnie kellett bosszúvágyát. Egy ujjal sem nyúlhatott hozzájuk, amíg Nanap Neav nem beszélt velük.

Az Öregfőnök szeme először Winnetoura tapadt.

- Ki vagy, te varangyos béka? - kérdezte, nyálazva haragjában. - Hogy hívják a rühes kutyát, akit apádnak nevezel?

Winnetou gőgösen felelte:

- Aki engem nem ismer, vak féreg, aki csak a földet túrja! Winnetou vagyok, az apacs nemzet főnöke.

- Nem vagy te főnök, még harcos se, csak döglött patkány! - hörgött az öreg. - Ezek a sápadtarcúak holnap férfiak módjára halnak meg a kíznócölöpön. Téged vízbe fojtunk, mint egy kutyát!

- Nanap Neav sok nyarat és telet látott - felelte Winnetou. - Tudhatná, hogy az apacsok főnöke minden kíznást elvisel, de a sértegetést nem tűri!

- Kíváncsi vagyok, mit tehetsz ellene. Mindkét kezéd hátra van kötözve! - vihogott az öreg. - Jer közelebb, hadd köpjek szemem, te döggeszelyű, te sakál, te...

Becsmérlő szavait nem fejezhette be. Winnetou hatalmas ugrással az öregre vetette magát, felborította és rátaposott. Az utahok rémült kiáltásban törtek ki. Mire odarohantak, Winnetou már ott állt megint, ahol az előbb. Hangja túlharsogta az utahok ordítását:

- Így jár, aki az apacsok főnökét sértegetni merésze!

A három kisebb főnök az öreg fölé hajolt, de már nem segíthettek rajta. Mellkasa behorpadt, és koponyája több helyen megrepedt. Már nem volt benne élet. A harcosok csak most ocsúdtak fel megdöbbenésükből, és késüket kirántva Winnetounak rontottak. De Nagyfarkas kitárt karokkal ugrott eléje.

- Vissza! - rikoltotta. - Azért tette ezt, hogy megöljétek! Így akar megmenekülni a becstelen haláltól. De elszámította magát! Olyan kíznásban lesz része, mint még senkinek! Borítsatok takarókat a nagy halottra. Temetése napján haljon meg gyilkosa, lassú kínok között. Uff!

A foglyokat a tisztás szélére vezették. Most már lábukat is összekötözték, és egymás mellé fektették valamennyit, egy kisebb tűz közelébe. Hat utah harcost jelöltek ki őrzésükre. A zsákmányolt fegyvereket a főnökök előtt rakták halomba. Droll és Frank mindezt a fa tetejéről látta, alig százlépésnyire attól a helytől, ahol a főnökök ültek.

Elhatározták, hogy leereszkednek a fáról, és munkához látnak. Lábuk éppen földet ért, amikor furcsa, panaszos dallamot hallottak. Előbb egy magányos férfihang énekelt, azután kórus folytatta.

- Tudod, mi ez? - mondta Droll. - A halott főnök búcsúztatása.
- Mi közünk hozzá? - vonogatta vállát Bicegő.
- Több, mint gondolnád. Amíg jajveszékelnék, nem figyelnek ránk, s könnyebben elvághatjuk a foglyok kötelékeit.

Hason csúszva közelítették meg azt a helyet, ahol a foglyok feküdtek.

- Látod Shatterhandet? - súgta Droll. - Az első a sorban. Csúsz oda, és feküdj le mellé, mintha te is megkötözött fogoly lennél. Én meg igyekszem a sor másik végébe jutni, ahol Firehand és Winnetou fekszik. Csak gyorsan és ügyesen!

Frank szerencsésen eljutott Shatterhandhez, és elnyúlt mellette a földön. Közben észrevétlenül odatolta hozzá az ismétlőkarabélyt.

- Te vagy az, Frank? - kérdezte Shatterhand suttogva. - És hol van Droll?
- A másik oldalon.

- Örülök, hogy utánunk jöttetek. De ne gondold, hogy tétlenül töltöttem az időt. Ide nézz! - kissé felemelte jobb kezét, mutatva, hogy már szabaddá tette. - Ruhámon van egy rejtett zseb, ahol mindig egy kis tollkés lapul. Éppen most akartam elvágni a kötelet a másik kezemen is.

- Majd én segítek, így hamarabb meglesz - felelte Frank. - Az én késem nagyobb.

Mihelyt béklyóitól megszabadult, Shatterhand szomszédja kezébe nyomta a kést, az meg továbbadta. Ugyanez történt a sor másik oldalán. Nemsokára valamennyien átvágták kötelékeiket, aztán meg se moccantak többé, mintha még mindig meg volnának kötözve. Közben Old Shatterhand kieszelte a további lépést. Parancsa halkan járt szájáról szájra:

- Mihelyt eloltottam a tüzet, mindnyájan a főnökökhöz rohanunk, ahol a fegyvereinket halomba rakták.

- A tüzet eloltani? - hüledezett Frank. - Bajos lesz..., el sem tudom képzelni.

- No, majd meglátod. Akármilyen veszélyes, meg kell tenni, különben rögtön lepuffantanak bennünket.

Izgalmas várakozás következett. Old Shatterhand kivárta az alkalmas pillanatot, amikor a tűz lohadni kezdett, és az őr rőzsét rakott rá, s rövid időre eltakarta. Shatterhand ekkor előugrott az árnyékból, egyetlen ökölcsapással leterítette az őrt, és a tűzbe lökte. Az alélt embert meghempergette a parázson, s így oltotta el a máglyát. A foglyok gyorsan felugrottak, és fegyvereik felé rohantak. A következő percben már a főnökök testén térdeltek, és kést szegeztek szívüknek. Óriási riadalom és kiabálás keletkezett. Az indiánok szinte megdermedtek meglepetésükben. De megértették, hogy ha közbevetik magukat, a törzsfőnökök előbb halnak meg, mint támadóik.

- Hogy hívnak? - kérdezte Old Shatterhand azt a főnököt, akit maga alá gyúrt.

- Kun Pui - felelte az. - Engedj el, akkor tárgyalhatunk. Mit követeltek?

- Először is... - kezdte Old Shatterhand, de elhallgatott, mert észrevette, hogy az egyik fa mögött Nagyfarkas ólálkodik, és lövésre emeli puskáját. Erre maga is felkapta karabélyát.

- A varázspuska! - kiáltott fel Nagyfarkas, fegyverét elejtve. - A varázspuska követte gazdáját! Vagy a gonosz szellemek hozták utána!

- A varázspuska... a gonosz szellemek... - ismételték az indiánok rémülődözve.

- Aki ellenünk támad, a varázspuskától hal meg! - kiáltotta Old Shatterhand, majd Kun Puihoz fordulva így folytatta: - Szabad elvonulást követelünk! Hajnalban indulunk, és te is velünk jössz, meg a két másik főnök is. Tűszok lesztek. Ha látjuk, hogy harcosaid nem üldöznek, szabadon bocsátunk benneteket.

- Micsoda szégyen! - sóhajtott a Kun Pui. - Úgy volt, hogy hajnalban a kínzócsölöpre kerülsz, most meg te parancsolgatsz nekem!

- Nem szégyen, mert a varázspuska erősebb minden embernél - vigasztalta Old Shatterhand.

Kun Pui az utahok nyelvén Tüzes Szívet jelent. A bátor főnök nehezen nyugodott bele a megalázó feltételekbe. Old Shatterhand negyedórányi meggondolási időt engedélyezett neki.

- Ha akkor sem mondasz igent, megszólal a varázspuska! - tette hozzá fenyegetően.

Tüzes Szív töprengésbe merült. Ekkor a fák mögül halk hang szállt felé:

- *Mai ive!* (Nézz ide!)

Ki gondolta volna, hogy ez a két utah szó felkeltheti egy fehér ember figyelmét? Pedig felkeltette. Old Shatterhand tüstént arra fordította fejét, és különös dolgot látott. Két indián állt az egyik tűz előtt, kifeszített állatbőrrel a kezükben. A takarót időnként felemelték, majd leeresztették, mint egy függönyt. Amikor felemelték, a takaró mögött felcsillant a tűz - amikor leeresztették, sötét lett. Old Shatterhand feszülten figyelt. Tudta, hogy az indiánok szükség esetén jelbeszéddel érintkeznek egymással. Néha fücsomókat gyűjtenek meg, és nyilakkal fellövik a magasba. Ezek a tüzes nyilak fontos üzeneteket továbbítanak. Az indián telegráfia egy másik módja a füstfellegeket használja fel eszközü. Ha a tüzet állatbőrrel eltakarják, a füst kihagy; ha az irhát félrehúzzák, a füstgomoly újra felszáll. A szünetek hosszúsága és sorrendje adja az üzenet értelmét, éppen úgy, mint a modern távirórendszerben a pontok és vonalak váltakozása. Minden törzs másféle jelbeszédet használ, és azt is sűrűn változtatja, nehogy az ellenség a hasznára fordíthassa.

Winnetou is felfigyelt a két indiánra, aki az állatbőröket mozgatta. Körülbelül öt percig „telegrafáltak”, aztán elváltak. Eszükbe sem jutott arra gondolni, hogy jelzésüket Tüzes Szíven kívül más is figyeli.

Winnetou félrevonta Shatterhandet, és suttogva megkérdezte:

- Megértette fehér testvérem, mit üzentek a főnöknek?

- Ha nem is pontosan, de megértettem - felelte a nagy vadász. - Megtudták, hogy az Ezüst-tó felé igyekszünk, és felszólították Tüzes Szívet, hogy menjen csak nyugodtan velünk. Az út a Grand Riveren át a Szarvas-völgybe vezet, ahol nagyszámú utah gyűlt össze, hogy az itteni utahokat bevarrja, aztán együtt indulnak a navahók ellen. A Szarvas-völgyben az utahok majd lesbe állnak ránk, és kiszabadítják főnökeiket. Nagyfarkas már útnak indított néhány hírnököt, hogy figyelmeztessék az ottani utahokat. A Szarvas-völgy a mi temetőnk lesz, mert Nagyfarkas utánunk ered, és elvágja visszavonulásunk útját.

- Fehér testvérem egész pontosan megértette - szólt Winnetou.

- Pokoli terv - csóválta fejét Shatterhand.

- Jól kieszték, de van egy gyenge pontja - felelte Winnetou.

- Éspedig?

- Az, hogy értesültünk róla, és így módunkban áll meghiúsítani.

- Hogyan? - Az Ezüst-tóhoz nem juthatunk el másképp, csak a Szarvas-völgyön keresztül.

- Igaz. De van ott egy sziklaösvény, amelyet alig ismer valaki rajtam kívül.
- Akkor semmi baj! - derült fel Old Shatterhand arca, s csak akkor vált újra szigorúvá, amikor Tüzes Szívhez fordult: - A negyedóra letelt. Mit határozott el az utah főnök?
- Mielőtt felelnék, pontosan tudnom kell, milyen úton akartok bennünket elhurcolni.
- Utunk a Szarvas-völgyön vezet keresztül. Ha nem találkozunk álnoksággal, ott szabadon bocsátunk mindnyájukat.
- Jól van, akkor erősítsük meg az alkut a békepipa füstjével - mondta Tüzes Szív.

Már kinyújtotta kezét a fehér vadász békepipája után, de Old Shatterhand okult a múlt tapasztalataiból. Leakasztotta a törzsfőnök nyakából a másik békepipát, megtömte és rágyújtott. Elvégezte vele a szokásos ceremóniát, aztán a törzsfőnök szájába dugta, hogy ő is fújja szét a füstöt a négy világtáj, majd az ég és a föld felé. Ünnepelesen kijelentették, hogy beszüntetik ellenségeskedésüket.

Még meg sem pirkadt, amikor a fehérek lóra ültek, és túszaikat is lóra kötötték. Minden túszt két fehér fogott közre. Az indiánok nyugodtan viselkedtek. Érzelmeket csak sötét pillantásuk árulta el, melyet a távozók után küldtek.

Az utat Winnetou ismerte legjobban, s a csapat élén nyargalt; utána a vadászok következtek, majd a tutajosok a túsokkal; mögöttük a póni kocogott - a könnyű kis kocsiban Ellen, s mellette apja lóháton. A csapat végén megint néhány tutajos.

Ellen tegnap igen bátran viselkedett. Szerencsére az indiánok kíméletesebben bántak vele, mint a felnőttekkel. Amikor a foglyok elvágták kötelékeiket, és a fegyverek felé rohantak, a kislány sem maradt le mögöttük, fél kézzel apjába, másik kezével Tutajos Tomba kapaszkodva.

Jó ideig nyargaltak az erdőben, s végre megpillantották a Szikláshegység sötétlő ormait a láthatáron. Ekkor egy antilop-csapattal találkoztak, és sikerült két állatot elejteniük. Nagyon megörültek neki, mert élelem dolgában már rosszul álltak; most néhány napra elvethették a gondját.

A hegység egyre jobban közeledett. Már-már azt hitték, hogy elérték, de nem úgy volt - kiderült, hogy előbb a Grand River völgyén kell átvágniuk. A terep lejtősödni kezdett. Nemsokára csodás látvány tárult a szemük elé. A hatalmas folyó mélyen alattuk hömpölygött. Tömör sziklapartjai olyan egyenesek voltak, mintha vonalzóval rajzolták volna.

- Látja fehér testvérem azt a kis rést a sziklafalon? - kérdezte Winnetou Shatterhandet, a túlsó partra mutatva. - Ott egy kis hegyi patak ömlik a folyóba. A patak mentén kell felkapaszkodnunk, hogy eljussunk a Szarvas-völgybe.

- De hogy kelünk át a folyón? - aggodalmaskodott Butler mérnök a leánya miatt.

- Feljebb van egy gázló, ahol a víz ebben az évszakban elég alacsony - felelte az apacs főnök.

Először ő léptetett be a vízbe. A többiek követték, s könnyűszerrel átjutottak a túlsó partra.

- Uff! - kiáltott fel Winnetou csodálkozva. - Itt nemrég még lovasok jártak!

Megvizsgálták a széles partszegélyt. A fű még nem tudott felemelkedni, tehát nemrég taposhatták le.

- Sápadtarcúak jártak előttünk - állapította meg Winnetou. - Ha utahok lettek volna, egymás mögött haladnak, és nem hagynak ilyen feltűnő széles nyomot maguk mögött. Számukat harminc-negyven főre becsülöm.

- Csak nem a vörös kornel volt trampjeivel együtt? - tünődött Old Firehand.

- Teringettét, igazad van! - kiáltott fel Shatterhand. - Megegyezik azzal, amit Knoxtól és Hiltontól hallottam. Ők is az Ezüst-tó felé tartottak a Szarvas-völgyön keresztül. De ha így van, egyenesen az ott leleselkedő yampa-utahok karjaiba szaladtak.

- Legfeljebb utolérte őket jól megérdemelt végzetük - felelte Old Firehand komoran.

- Öt-hat órája lehet, hogy itt jártak - mondta Shatterhand. Éppen félúton találkozhattak a yampa-utahokkal. De a Vizes-erdő utahjai hírvivőket küldtek ide. Az ő nyomaikat nem látom.

- Mert gyalog jöttek, nem lóháton - felelte Winnetou. - Olyan hegyi ösvényeken, melyeket csak mokasszintalpon lehet megmászni. Így sokkal hamarabb értek ide, még a trampek is megelőzték. Most azt javaslom, tüntessük el a trampek nyomait.

- Miért?

- Nemsokára ideérnek a Vizes-erdő utahjai. Ha kétféle nyomot fedeznek fel, gondolkodóba esnek. De ha csak egyféle nyomot látnak, azt hiszik majd, a mi nyomaink. Így aztán nem veszik észre, amikor majd más útra térünk.

A vadászok néhány száz lépésnyire visszafelé mentek a parton. Meglocsolták a füvet, és kiterített pokrócokat húztak végig rajta. A többit a napra bízták: mire felszikkasztja a vizet, a fűszálak felegyenesednek.

Az indián túsok arca még jobban elsötétült. Reggel óta egy szót sem szóltak, most meg szorongó pillantásokat váltottak egymással. Látták, hogy Winnetou rájött turpisságukra, s nem sok jót remélhetnek.

A hegyi patak mellett elég széles ösvény vezetett felfelé. A trampek arra haladtak, s a vadászok is ezen az ösvényen folytatták útjukat. Fejük fölött forrón sütött a nap. Az ösvény egy helyen kiszélesedett, és Winnetou megállt.

- Itt megpihenünk - mondta. - Lovaink is kifáradtak, mi is. Megsütjük az antilopjainkat, és falatozunk. Friss vízzel ellát a patak.

- És ha a Vizes-erdő utahjai utolérnek?

- Nem lesznek itt alkonyat előtt. Mindenesetre öröket állítunk oda, ahol a patak partja összeszűkül.

A túsokat fákhöz kötötték. Tüzet raktak, és nemsokára étvágygerjesztő illat terjengett a levegőben. A sültből a túsoknak is adtak bőségesen. Castlepool lordnak volt egy jó nagy kupája; abból ittak, és a túsokat is megitták. A lord újabb fogadásokat ajánlott, de a vadászok közül senki sem állt kötélnek.

A rövid pihenő után újra útra keltek. A patak partján egyre nehezebbé vált az út.

- Valóságos kősvatag - jegyezte meg Old Firehand.

Olyan volt a terep, mintha valami óriási kéz sziklákat és kőlapokat szórt volna szét. A talaj is tele volt kötörmelékekkel.

- Két óra múlva a tetőre érünk, és onnan már lejt az út egészen a Szarvas-völgyig - mondta Winnetou. - Mi azonban nem megyünk végig rajta. Nemsokára balra kanyarodunk, és

elhagyjuk a patak medrét. Leszállunk, és kötőféken vezetjük a lovakat tovább. Jó lesz, ha megint eltüntetjük a nyomokat, de most a mieinket, nem a trampekét. A Vizes-erdő utahjai, ha utánunk jönnek, ne vegyék észre, hogy eloldalogtunk!

Balra fordult, és eltűnt egy sziklarepedésben. Megint bebizonyította, milyen csodálatos tájékozódóképessége és helymemóriája van. Egyszer járt ezen a tájon Old Shatterhand társaságában több évvel ezelőtt, de még emlékezett minden kőre, minden szirthasadékra.

Az egymásra dülő sziklalapok közt egy rejtett ösvényre jutottak, mely elég meredeken vitt felfelé. Fárasztó kapaszkodás után egy lapos hegytetőre jutottak. Itt már gyorsabban tudtak haladni. A nap már alábukott a Rocky Mountains⁷ mögött, amikor Winnetou megállt, és így szólt:

- Még ötszáz lépés, és ez a hegytető véget ér. Olyan meredek szakadék határolja, hogy a ledobott kavics, mint egy vízcsepp, hull alá a mélységbe. Ez a mélység nem más, mint a Szarvas-völgy. Erdők borítják, és tele van forrásokkal. Csak egy ismert út vezet le oda - az, amelyről balra kanyarodtunk. Az elágazást egészen véletlenül fedeztük fel, Old Shatterhand meg én, amikor együtt barangoltunk ezen a vidéken. A Szarvas-völgy túlsó oldala is ilyen meredek. De ha ott felmászunk, szemünk már az Ezüst-tóban gyönyörködhetik.

A másik út, melyet két órával azelőtt elhagytak, lejtősen vezetett le a Szarvas-völgybe. De itt majdnem merőleges szakadékhoz érkeztek. El sem tudták képzelni, hogy is lehetne lejutni a tátongó mélységbe.

Ám Winnetou megmutatta, hogy lehet. A sziklafal nem volt sima. Oldalán (az esővíz vagy a természet hozta-e létre?) kiugró párkány ereszkedett alá cikcakk vonalban, akárcsak egy szerpentin út. Elég széles volt ahhoz, hogy a lovak is megvethessék rajta lábukat. Csak a kis kocsi egyik kereke került néha veszedelmes közelségbe a szakadékhoz. Butler mérnök maga elé ültette Ellent a nyeregbe, míg a pónit Winnetou vezette. Az okos lovak óvatosan emelgették lábukat, de nem hőköltek vissza a nehéz úttól. Már majdnem leértek a Szarvas-völgybe, amikor oldalt egy sziklabarlang száját pillantották meg.

- Erre is emlékszem - mondta Winnetou. - Hatalmas barlang, százan is elférnének benne. A teteje félig nyitott, tehát a levegője sem rossz. Most mindnyájan behúzódnak ide, és bevárjuk az éjszakát. A barlang végében víz van, meg lehet itatni a lovakat. Pecket a foglyok szájába, nehogy egy hangos kiáltással eláruljanak minket!

Amikor odabenn elhelyezkedtek, Winnetou intett a két nagy vadásznak, hogy jöjjenek vele. Negyedóra hosszat mentek a sziklapárkányon tovább lefelé. Egyszerre kúszónövények sűrű szövevénye állta el útjukat. Winnetou karjaival óvatosan szétválasztotta ezt a természetes függőnyt. A Szarvas-völgy erdővel övezett lapálya terült el szemük előtt.

- Nézzenek csak jobbra, észak felé - mondta Winnetou. - Látják azt a sok tüzet a fák között? Az a yampa-utahok tábora. Majd ha besötétedik, odaosonunk és kikémleljük. Lehet, hogy őrszemeket állítottak ki, alighanem a széles út torkolatánál.

Két óra múlva indultak felderítőútjukra. Sok kis máglya égett a távolban, ami arra vallott, hogy rengeteg yampa-utah gyűlt itt össze. Jól felkészültek arra, hogy a navahókkal leszámoljanak. Régóta gyűlölték ezt a törzset, de most még jobban acsarkodtak ellene, mert tudták, hogy a sápadtarcúak szövetségese.

A három vakmerő férfi egyik fától a másikhoz osonva, eljutott az egyik tábortűz közelébe. Nagyobb máglya volt, mint a többi. Körülötte öt főnök ült - rangjukat sastollaik árulták el.

⁷ Sziklás-hegység

Az egyik éppen felállt, és ledobta köpenyét. Hatalmas mellkasát, széles vállát, izmos karjait rikító sárga festék borította.

- Ez Tab Vagáre, vagyis Sárganap, a yampa-utahok főnöke - súgta Winnetou. - Erős, mint egy medve.

Sárganap intésére egy másik főnök is felállt.

- Az meg Négybivaly - súgta Winnetou. - Nevét onnan nyerte, hogy egy vadászaton négy bölényt ejtett el egyszerre. A két utah főnök néhány szót váltott egymással, aztán eltávolodtak a tüztől, alighanem azért, hogy megnézzék, az örök helyükön vannak-e.

- Éppen felénk tartanak - súgta Old Firehand. - Ne kapjuk el őket?

- Nem bánom - felelte Shatterhand. - Te azt a behemótot, én meg a másikat. Vigyázz!

A két főnök gyanútlanul közeledett. Ekkor két alak bukkant fel a sötétségből. Egy-egy hatalmas ökölcsapás, és a két indián eszméletlenül terült el a földön.

- Vigyük be őket a barlangba! - mondta Old Firehand. - Két fogollyal több lesz a kezünkben!

A két alélt indiánt vállukra kapták, és elcipelték a barlangba. Miután megkötözték őket, és szájukat is betömték, újabb felderítőútra indultak, de most balra, déli irányba.

Mint rendszerint, Winnetou ment elől. Hirtelen megállt, és felkiáltott meglepetésében:

- Uff!

- Mi az? - kérdezte Old Firehand.

- Egy ember.

- Hol?

- A kezemben.

- Fogd meg jól! Szorítsd a torkát, nehogy kiáltson!

- Ez már nem tud kiabálni. Halott.

- Megfojtottad?

- Nem. Holtan lóg egy cölöpön.

- Jóságos ég! Kínzó cölöp?

- Az ám! Meg is skalpolták. Teste tele van sebekkel. Kezem csupa vér.

Néhány perc múlva húsz-huszonöt holttestet tapogattak ki a sötétben, cölöpökre vagy fákra kötözve.

- A trampek! - kiáltott fel Old Shatterhand. - Az utahok végezték el a hóhérmunkát helyettünk!

- Nem fáj a szívem értük - felelte Old Firehand. - Csak a tervrajzot sajnálom. Biztosan elszedték a korneltől. Keresztet vethetünk rá. Így bajosan találjuk meg, amit kerestünk.

- No, majd meglátjuk - dünnyögött Winnetou.

- Csúnyán elintézték őket - csóválta a fejét Old Shatterhand. - Ezt a sorsot szánták nekünk is. Csak a Vizes-erdő utahjait várják.

- Azok csak reggel érhetnek ide - vélte Winnetou. - De nézzétek - csak nem tévedek? Ott jönnek! Bizony ők azok!

Észak felé, ahol a tábortüzek égtek, nagy mozgolódás támadt. A Vizes-erdő utahjai érkeztek meg a széles úton, jóval korábban, mint várták. Ha Winnetou nem tér le a rejtett ösvényre, már régen az utahok foglyai lennének, ha ugyan még élnének. Az érkezők fáklyákkal a kezükben özönlöttek le az útról, és a yampák örömrivalgással üdvözölték őket. Az erdőszegélyt pillanatok alatt ellepte a sok indián.

- Baj van! - mondta Old Firehand. - Már nincs időnk visszatérni a barlangba.

- Fel a fákra! - parancsolta Winnetou. - Ott még meglapulhatunk, amíg a kavarodás elcsendesül.

Már fel is lendítette magát egy ágra, s a két vadász gyorsan követte példáját. Izgalmas percek következtek. Még a lélegzetüket is visszafojtották, úgy húzták meg magukat a sűrű lombkoronák sötétjében.

Hosszú idő telt el így. Egyszerre velőtrázó sikoltás hasított a csendbe, majd rögtön utána egy másik. A Vadnyugat emberei ismerik ezt a hangot - a késsel leszúrt ember halálsikolyát.

- A két ör! - súgta Winnetou. - Meglepték őket! Csak nem a navahók értek ide?

Puskák dördültek el. Az utahok ide-oda rohantak, az erdő visszhangzott ordításuktól. Sötét alakok bukkantak elő sűrű rajokban az erdőből.

Igen, a navahók törtek váratlanul a két utah törzs harcosaira. Meg is lepték volna őket, ha ügyesebben szúrják le az út torkolatánál álló két őrszemet, még mielőtt sikolyukkal felriasztották a tábort. Most aztán igazi indián csata fejlődött ki - ember ember ellen, puskával, késsel, tomahawkkal, életre-halálra!

Winnetou reménysége hamarosan szertefoszlott. Kiderült, hogy az utahok az erősebbek. Számbeli túlerejükön kívül döntő körülmény volt az is, hogy jobban ismerték a terepet a navahóknál. Ezek is halálmegvető bátorsággal küzdöttek, de kénytelenek voltak meghátrálni. Vadul, elkeseredetten folyt a csata a sötétben. Aki elesett, ellenfele tüstént megskalpolta, de megtörtént, hogy a következő percben az ő skalpját húzták le.

A három törzsfőnök közül, aki az imént ott maradt a tűz mellett, kettő belevetette magát a küzdelembe, és vad ordítózással buzdította harcosait. A harmadik egy fához támaszkodva figyelte a csata hullámzását, és üvöltő hangon osztogatta parancsait jobbra-balra. Ő volt a hadvezér, aki az ütközetet irányította.

A navahók visszavonultak, és az utahok üldözőbe vették őket. Most, hogy a csata színtere távolabbra esett, a barlang felé vezető út szabaddá vált.

- Most aztán uzgyi! - kiáltotta Old Shatterhand. - Mindjárt örömtüzeket gyújtanak a győzelem megünneplésére, és akkor már nem jutunk vissza észrevétlenül.

Gyorsan lekászálódtak a fákról, hogy visszasiessenek a barlangba.

- Ejha! - mondta Old Shatterhand, megpillantva a hadvezér törzsfőnököt, aki még mindig ott állt, a fának támaszkodva. - Ne vigyük ezt a fickót is magunkkal?

- Miért ne? - felelte Old Firehand. - De mi a csuda...

Torkán akadt a szó, mert egy kísértet lépett elő bicegve a fák közül, fegyverrel a kezében, melyet csövénél markolt meg. A puska agya az utah főnök fejére zúdult, aki hangtalanul összeesett. A kísértet felnyalábolta, és bevonszolta a sűrűbe.

- Nézd csak, a Bicegő! - mondta Old Shatterhand. - Gyerünk utána!

Csakugyan Bicegő Frank volt. Éppen lefektette az utah főnököt egy másik indián mellé.

- Hát te hogy kerülsz ide? - szólt rá Old Shatterhand haragosan. - Hogy merted parancs nélkül a barlangot elhagyni?

- Bocsánat, Sir - felelte Bicegő. - Az aggodalom nem hagyott nyugodni. Amikor láttam, hogy olyan sokáig nem jönnek vissza, attól féltem, bajba kerültek. Csak nem ültem volna ott összetett kézzel?

- No és aztán?

- Megláttam ezt a kipingált törzsfőnököt! Úgy állt ott, mint egy bálvány. Elöntött a düh, fogtam puskám csövét. Egy függőleges suhintas, és már ott feküdt vízszintesen. Behúztam a másik mellé.

- Ki az a másik?

- Egy bamba indián, aki az előbb meglátott, és közvetlen közelről rám lőtt. De kissé pontatlanul célzott, és golyója a Tejútra tévedt - az én puskám agya meg az ő fejére. Csak most nem tudom, mit csináljak vele - kettőt már nem bírok elcipelni!

- Majd mi segítünk - felelte Old Shatterhand. - Jó humorod van, csak most nincs időnk tréfálgozni. Vissza a barlangba!

Még mielőtt odaértek volna, néhány elszabadult lovat pillantottak meg a fák között. Gyorsan befogták őket, hogy majd ha továbbmennek, újabb foglyaikat is lóra tudják ültetni.

Az utahok nagy tüzeket gyújtottak, és győzelmüket ünnepelték. Előbb azonban összeszedték halottaikat és sebesülteiket. Ugyanezt tették a visszavonuló navahók is. Közben az utahok észrevették, hogy három főnökük eltűnt. Az idősebb harcosok rögtön tanácskozást tartottak, melyen indulatos beszédek hangzottak el. A halottak megsiratását későbbre halasztották, és megtették az előkészületeket, hogy másnap hajnalban elinduljanak az Ezüst-tó felé, a navahók nyomában, mivel a három főnököt nyilván azok hurcolták el.

Amikor az utahok nyugovóra tértek, Old Firehand és barátai elhatározták, hogy még az éjjel folytatják útjukat. A túsokkal közölték, hogy nem bocsátják őket szabadon, mivel kétszínű magatartásukkal erre érdemtelennek bizonyultak; szőszegőkkel, esküszegőkkel szemben az ígéret érvénytelen. A megállapodást az utahok borították fel, tehát magukra vessenek, ha továbbra is túsok maradnak. Azok lehorgasztották fejüket, és nem is mertek tiltakozni.

A két nagy vadász úgy érezte, még egy kötelessége van. A kornelt és banditáit - akármilyen bűnösök voltak is - el kell temetni. Sorra leszedték a holttesteket a fákról és karókról. A kornel járt a legrosszabbul: őt az utahok fejjel lefelé kötötték a cölöpre, iszonyúan megkínózták, és összevissza szurkálták. Le is vetkőztették persze, és ruháit elosztották egymás közt. A tervrajz eltűnt. Old Firehand most már csak Nagymedvében bizakodott, aki talán ismeri az Ezüst-tó titkát. A holttesteket egymás mellé fektették, és kövekkel fedték be, majd Winnetou vezetésével a legnagyobb csendben átvágtak a völgyön, s jó messze az utahok táborától megbirkóztak a túlsó hegyoldal kaptatójával.

TIZENNEGYEDIK FEJEZET AZ EZÜST-TÓ TITKA

Néhány napi fárasztó lovagolás után a Sziklás-hegység legszebb pontjára érkeztek. A tájkép valóban lenyűgöző volt. Amerre néztek, mindenütt kő; a sziklák a legváltozatosabb alakulatokat mutatták. Hol egy magas obeliszk meredt magányosan az égnek, hol meg hatalmas kőtömbök dőltek egymásra, néha lépcsőzetesen, néha meg óriási vár romjaihoz és omladékaihoz hasonlatosan. A sziklák csodálatos színekben pompáztak: volt köztük világoskék, bíborpiros, olajzöld, aransárga meg olyan is, mely rézvörösen csillogott, és ez a szépséges világ egészen halott volt. Egyetlen vízcsepp sem hatolt be a sziklák közé, és egyetlen fa sem tudott gyökeret verni bennük, még egy igénytelen fűszál sem találta meg a táplálékát.

Old Firehand nagy figyelemmel vizsgálta a sziklaszorost, melyen áthaladtak. Egy helyen, ahol két hatalmas kőoszlop közt alig észrevehető hasadék kezdődött, Firehand megállt, és így szólt Winnetouhoz:

- Azt hiszem, itt fedeztem fel az ezüstereket néhány évvel ezelőtt.
- Könnyen lehet, hogy itt gazdag ezüsttelepek vannak - bólintott Winnetou.
- Ismered ezt a helyet?
- Nagyon jól - felelte Winnetou. - A sziklahasadékon át egy nagy hegykatlanba lehet jutni, s onnan szűk, kanyargós ösvény vezet fel az Ezüst-tóhoz.
- Akkor hát előre! - kiáltott fel örömmel Old Firehand.

A sziklaszoros olyan szűk volt, hogy a lovasok csak hosszú sorban, egymás mögött tudtak átvergődni rajta. Másfél órába került, amíg végre kijutottak a hegykatlanba, amelyről Winnetou beszélt; olyan volt, mint egy óriási teknő.

Butler mérnök megvizsgálta a kőzetet.

- Igen biztató - mondta. - Ez a táj valamikor vízben gazdag volt, és nagy erővel aláúduló hegyi patakok mosták ki a mélyedéseket, miközben a sziklákat szétfeszítették, és kavicsos törmelékké zúzták. A kövek nehéz fémtartalma évezredek folyamán a talajba süppedt. Ha feltevésem helyes, csákány segítségével hamarosan ezüstre bukkannánk.
- Nincs szükség csákányra - jelentette ki Old Firehand. A sziklafalhoz lépett, és tapogatózva keresett rajta valamit. Végül kihúzott belőle egy laza követ. Benyúlt a résbe, és valami barnásfehér, drótfonadékhoz vagy mohához hasonló anyagot húzott ki belőle, s Butler kezébe adta.
- Mi a csoda! - kiáltott fel a mérnök. - Hisz ez majdnem színezüst! Sok van belőle?
- Ahol csak megbolygattam a sziklarepedéseket, mindenütt ilyet találtam - felelte Old Firehand.
- Teringettét! Akkor ön dúsgazdag ember lesz!
- Nemcsak én, hanem ön is és mindazok, akik velem jöttek, hogy segítsenek a feltárásban. A nyereségrészesedés módját és arányát közösen fogjuk megbeszélni.

- Még csak egy a bökkenő - mondta a mérnök. - A bányához víz is kell. Csakánnyal nem megyünk sokra. A fémtartalmú talajt vízzel kell megdolgoznunk.

- Ott az Ezüst-tó! - kiáltott fel Old Firehand. - Alig kétóránnyira innen. Csak nincs lefolyása.

- Meg kell teremteni - felelte a mérnök. - A tó vizét ide kell vezetni; szivattyóművet létesíteni; gépeket rendelni és ideszállítani. No de mindez megoldható, nem is tart túl sokáig. Előbb a jogi kérdést kell rendezni. Kié a völgykatlan?

- A timbacsza törzse, azt hiszem. Winnetou majd rábírja őket, hogy adják el nekünk, én pedig elintézem, hogy az adásvételi szerződést a kormányhatóság jóváhagyja.

- Lassan a testtel, uraim! - szólt közbe Old Shatterhand. - Most nincs idő ábrándozásra vagy tervezgetésre. Nemsokára ideérnek a navahók és nyomukban az utahok. Sietnünk kell.

- Hát akkor előre! - adta ki a parancsot Old Firehand.

Egy vízmosáson indultak el, mely nagyobb patak medre lehetett valamikor. Feljebb kiszélesedett. A kopár sziklák itt eltűntek, és a talajt buja fű borította. Hosszú idő óta most láttak először élő növényt. A hőség, szomjúságtól és a nehéz úttól elcsigázott lovak nem engedelmeskedtek a gyeplőnek. Megálltak, és mohón nekiestek a friss fűnek. A lovasok leugrottak a nyeregből, és letelepedtek a fűbe. Az ezüstletről beszélgettek, és újra átengedték magukat az ábrándozásnak.

- Apám és nagyapám a földet túrta - mondta Tutajos Tom -, s nekem is leghőbb vágyam, hogy egy kis birtokon gazdálkodhassam. Ha a bánya sikerül...

- Hol van Ellen? - szakította félbe Butler mérnök aggódó hangja.

- Miss Ellen! Miss Butler! - kiáltották a többiek.

A kislány napok óta nem látott mást, csak kopár sziklákat. Ahol a kiszáradt patak medre kiszélesedett, tarka színekben pompázó vadvirágok nyíltak, s Ellen kacagva előreszaladt, hogy egy csokorra valót szedjen belőlük. Észre sem vette, hogy túl messzire kalandozott el. Egyszerre csak három indián állta el az útját. A leányka szinte megdermedt rémületében; segítségért akart kiáltani, de nem jött hang a torkán. Az indiánt gyerekkorától kezdve arra szoktatják, hogy ne veszítse el lélekjelenlétét, s minden helyzetben gyorsan cselekedjék. Ez a három indián sem tévovázott sokáig - az egyik karon ragadta a fehér leánykát, a másik rögtön szájára szorította a kezét, a harmadik pedig kést szegezett rá, és tört angolsággal sziszegte:

- Csend vagy halál!

Ellen meg se moccant. Az indián elengedte karját, és a vízmosás felé osont, mert tudta, hogy a lány nem egyedül jött ide. Nemsokára visszatért, és néhány szót súgott társainak. Bólintottak, és Ellent sietve elhurcolták.

A közeli lapályt lombos erdő borította. A fák között nagyobb indián csapat tanyázott. A harcosok az árnyékban üldögéltek, fegyvereiket maguk mellé rakva. Amint megpillantották Ellent, felugrottak, és kezükbe kapták íjaikat meg puskáikat. Minden szem a lányra tapadt, aki a fenyegető pillantások keresztüzében megértette, hogy élete veszélyben forog. Ekkor eszébe jutott a totem, amelyet Kismedve ajándékozott neki a hajón. Nem felejtette el, amit az indián fiú akkor mondott - hogy ez szükség esetén megvédi minden veszélytől. A totemet azóta is a nyakába akasztva viselte. Gyorsan leoldozta zsinórjáról, és átnyújtotta annak az indiánnak, aki a legzordabbul nézett rá.

Az indián hosszasan tanulmányozta a beleégetett jeleket, aztán csodálkozva felkiáltott, és átadta a totemet a mellette álló harcosnak. A kis bőrdarab kézről kézre járt. Az indiánok viselkedése tüstént megváltozott, arcuk barátságossá vált, és az, aki az imént kést szegezett a lánynak, megkérdezte:

- Ki...neked...adni?

- Nintropan Homosh - felelte Ellen.

- Fiatal főnök?

- Igen - bólintott a lány.

- Hol?

- A hajón.

- A nagy tűzpöfékelőn?

- Igen, igen.

- Arkansason?

- Ott.

- Igaz lehet... Nintropan Homosh Arkansasban járni. És az a sok ember ott... kik lenni?

- Winnetou, Old Firehand, Old Shatterhand meg a tutajosok - felelte a lány.

- Uff! - kiáltott fel az indián.

- Uff! - kiáltották a többiek.

Még tovább kérdezték volna a lányt, de már lépések súlyától ropogott az avar, és a következő percben előttük állt az a három férfi, akit Ellen megemlített, s nyomukban egy sereg ember. Ezek tüstént körülvették az indiánokat. Aki Ellent faggatta, megismerte Winnetout, és felkiáltott:

- Itt van az apacsok nagy főnöke! A fehér leányka Kismedve totemjével mutatja, hogy jó barátunk. Csak azért hoztuk ide, mert még nem tudtuk. Azt hittük, ellenségeinkhez tartozik.

Az indiánok kék és sárga csíkokat mázoltak arcukra. Winnetou ebből már tudta, kikkel áll szemben.

- A timbacsza törzs harcosai vagytok? - kérdezte.

- Igen!

- És melyik főnök a vezetőtök?

- Csia Nicsa! - kiáltották.

Ez a név annyit jelent: Hosszúfül. A timbacsza főnök nyilván kitűnő hallásáról volt híres.

- Hol van? - kérdezte Winnetou.

- A tónál.

- Ti hány harcost számláltok?

- Százat.

- A többi timbacsza falu nem küldte el harcosait?

- Nem. De kétszáz navaho harcost várunk. Velük együtt vonulunk az utahok ellen, és elszedjük skalpjukat.
- Csak vigyázzatok, nehogy a ti skalpotok menjen veszendőbe! A főnök miért nem állított ki őrszemeket?
- Minek? Az ellenség még messze van.
- Talán közelebb van, mint gondoljátok! Nagymedve a tónál van?
- Ott. Kismedvével együtt.
- Vezessetek hozzájuk!

Old Firehand csapatának csak egy része volt itt. Nemsokára felbukkant a többi tutajos is. Lóháton közeledtek, közrefogva a túszokat. A timbacsza harcosok felsorakoztak a menet élén. Kitűnően ismerték az utat. Egy óra sem telt bele, és már célhoz értek szemük előtt megcsillant az Ezüst-tó sima tükre!

Itt megint sziklával találkoztak. Égbe nyúló szirtek vették körül a tó völgyét, melynek hossza két, szélessége egy mérföld lehetett. A sziklák egymás fölé ágaskodva törtek a hegycsúcsok felé, és a hegylánc mögött még magasabb csúcsok szikráztak a napfényben. De a tavat bekeretező hegylánc nem volt kopár, fák és bokrok borították; az erdő néhol egészen a tóig nyújtózkodott, és csak egy keskeny partsávot hagyott csupaszon.

A tó közepén parányi sziget zöldellt. Sziklakövekből összerótt, toronyszerű, furcsa épület állt rajta; nagyon régi ház volt, alighanem abban az időben épült, amikor az indiánok még nem szorították ki az ország régebbi őslakóit. Mellette, a füves partszegélyen több kunyhó állt, s közelükben néhány kikötött kenu ringatózott a vízen. A sziget alakja szabályos kör volt; átmérője alig szálzépésnyi. Az ódon toronyházat teljesen belepte a vadszölő; környéke ápolat kert volt, virágokkal és díszbokrokkal ékes.

A tó visszatükrözte az erdő fáinak lombos koronáit, a hegycsúcsok pedig hosszú árnyékot vetettek a víztükörré. De ez a víz nem volt se kék, se zöld, s korántsem sötét árnyalatú - inkább ezüstszürke színben csillogott. A legkisebb szellő sem fodrozta a tó tükkrét. Az ember azt hitte, higannyal töltött medence terül el a szeme előtt.

A kunyhókban indiánok laktak - a timbacsza törzs százfőnyi harcosa, akiről már szó esett. Amikor megpillantották a fehérek közeledő csapatát, izgatottan rohantak ki kunyhóikból; de látva, hogy a csapat élén társaik haladnak, mindjárt megnyugodtak. Ekkor két indián lépett ki a toronyházból a partra. Az apacsok éles szemű főnöke kezéből tölcsért formálva, harsány hangon átkiáltott a szigetre:

- Nintropan Huey! Winnetou megérkezett!

Örvendező üdvörlégés hallatszott a szigetről. A két indián beszállt a kikötött kenuk egyikébe, és átevezett a túlsó partra. Apa és fia - Nagymedve és Kismedve - csodálkozva nézte a sok ismerőst odaát; szenttelen arckifejezésük nem árulta el kellemes meglepetésüket. Nagymedve kiugrott a csónakból, Winnetouhoz lépett, és kezét megszorítva így szólt:

- Az apacs nemzet nagy főnöke, bárhová lép is, megörvendeztetni minden becsületes harcos szívét. Üdvözlöm régi jó barátomat, Old Shatterhandet is és a másik nagy vadászt, akivel a hajón ismerkedtem meg, Old Firehandet!

Megpillantva Droll nénit, mosolyogva fordult hozzá:

- Még egy ismerős! Fehér testvérem bátor ember! Nem felejtettem el, milyen nyugodtan lőtt a fekete párduc szeme közé. Így ment egyiktől a másikhoz, megrázva minden vadász és tutajos kezét. Fia pedig Ellenhez lépett, aki éppen kiszállt a pónifogatból. Meghajolt a lány előtt, és így szólt:

- Kismedve alig remélte, hogy a fehér misst viszontlátja. Szeretném megkérdezni, mi az úticélja.

- Célunk az Ezüst-tó volt. Nem utazunk tovább.

Öröm villant át az indián ifjú arcán, bár igyekezett nyugalmát megőrizni.

- Így hát a miss ezen a vidéken marad egy ideig? - kérdezte.

- Sőt azt hiszem, huzamosabb ideig - felelte Ellen.

- Akkor megkérem arra, hogy mindig mellette lehessenek. Azt akarom, hogy a fehér miss megismerje itt a fákat, a virágokat mindent! Együtt horgászunk majd a tóban, és vadászunk az erdőben. De akkor meg kell engednie, hogy mindig mellette maradjak, mert vannak itt veszedelemes állatok és ellenséges emberek. Megengedi hát?

- Nagyon szívesen. Végtelenül örülök, hogy itt vagy.

Kezet nyújtott az indián fiúnak, aki igazi gentleman módjára ajkához emelte a kis leánykezet.

A sápadtarcúak lovait a timbacsza harcosok az erdőbe vezették, ahol saját lovaik legelésztek. Főnökük addig kunyhójába húzódva, gögösen távol tartotta magát a jövevényektől. Amikor látta, hogy senki sem törődik vele, végül mégis előbújt. Sötét arcán bosszúság tükröződött. Rendkívül hosszú karja és lába egy orangutánra emlékeztetett. Az idegenek feje fölött a hegyek felé bámult, mintha ezek a sápadtarcúak cseppet sem érdekelnék. Droll néni fürkésző pillantással nézett rá, aztán megkérdezte:

- Miért nem lép Hosszúfül közelebb? Nem kívánja a sápadtarcúak híres harcosait üdvözölni?

A törzsfőnök motyogott valamit a maga nyelvén, és elfordította fejét. De Droll néni nem tágitott mellőle. Kedélyesen az indián vállára csapott, és így kiáltott:

- Beszélj angolul, öregem! A te nyelvedet nagyon kevésbé értem.

Az indián megint motyogott valamit, mire Droll néni erélyesen rászólt:

- Ne tettesd magad! Tudom, hogy egész tűrhetően beszélsz angolul!

- No! - felelte az indián.

- Tagadod? Talán nem ismersz?

- No!

- Pedig esküdni mernék, hogy már találkoztunk.

- No!

- Nem jártál soha a Defiance-erődben?

- No!

- Pedig én egyszer kártyáztam ott néhány indiánnal, és most már biztosan tudom, az egyik te voltál.

- No!

- Tüzes vizet ittunk, és úgy berúgtatok, hogy még táncoltatok is.

- No!
- Ott aludtatok az erődben, de hajnalban se bű, se bá, se jó napot - elosontatok.
- No!
- És tévedésből magaddal vitted a puskámat meg a lőszertáskámat, igaz-e?
- No!
- A puskám csövébe bevéstem a nevem kezdőbetűjét, és azt látom, a te puskád csövén is D betű van.
- No!
- Még ezt is tagadod? A táskámat gyöngyhímzés díszítette, éppen úgy, mint a tiédet. A gyöngyök D betűbe voltak varrva, akárcsak a te táskádon itt.
- No!
- Ez a puska meg ez a táska az enyém!
- No!
- Adod ide rögtön?
- No!
- Tolvaj vagy!
- No! - kiáltotta az indián, és kést rántott. Droll néni nagyot nevetett.
- Ide hallgass! - mondta. - Neked ajándékozom mind a kettőt, ha bevallod az igazat. Ugye, Hosszúfül a neved?
- Yes! - felelte az indián.
- Velem voltál a Defiance-erődben?
- Yes!
- Leittad magad a sárga földig?
- Yes!
- És hajnalban megcsaptad a puskámat meg a táskámat?
- Yes! - felelte Hosszúfül minden szégyenkezés nélkül.
- Nos, miután ilyen szépen és becsületesen bevallottad, neked ajándékozom a puskát meg a táskát. Szent a béke köztünk?
- Yes!
- Ezentúl jó barátok leszünk?
- Yes!
- Kezet rá!
- Megragadta az indián kezét, és megrázta.
- A sápadtarcú jó ember - mondta Hosszúfül. - Örülök, hogy újra látom.
- Örülhetsz is - felelte Droll néni. - Mert ha nem jövünk ide, az utahok holnap vagy holnapután megskalpolnak.

- Utahok nem jönnek. - mondta Hosszúfül. - Navahók szétverték.

- Éppen fordítva történt. A navahók megfutottak, és az utahok üldözik őket.

- Uff! - kiáltott fel Hosszúfül, és szája tátva maradt álmélkodásában.

- Lehetséges? - csodálkozott Nagymedve is. - Hogy történt?

- Majd ha túl leszünk a veszélyen, elmesélem - felelte Old Firehand. - Most résen kell lennünk. Ötven timbacsza harcos nyargaljon sürgősen a kanyonba. Frank, Droll, Davy, Jemmy, Bill és Nyakigláb - ti menjete velük. Rejtőzzetek el a sziklák közt. Ha az utahok utoléri a navahókat, legyetek szorongatott szövetségeseink segítségére. Mihelyt megpillantjátok az ellenséget, értesítsetek. Itassátok meg a lovakat, és ti is igyatok, mert a kanyonban nem talátltok vizet. Elemőzsiát is vigyetek magatokkal - Nagymedve ellát benneteket.

Hús volt a szigeten bőségesen. A fák közt kifeszített szijakon rengeteg vadhúst szárítottak. Friss víz is volt, hiszen több patak ömlött az Ezüst-tóba. Az ötven timbacsza és a hat fehér vadász csakhamar útra kelt. Kismedve önként ajánlkozott a vezetésükre.

Az Ezüst-tó partjait három oldalról járhatatlan sziklák és szakadékok vették körül. Csak észak felől lehetett megközelíteni, vagy a kanyonon keresztül, vagy pedig a sziklaszoroson át, amelyen Winnetou és társai ideérkeztek. Északról várták a navahókat és az őket üldöző utahokat is.

A tavat hatalmas gát választotta el a kanyontól. Ki gondolta volna, hogy ez a gát emberi kéz műve? Irtózatos munkával építették fel egymáshoz rótt sziklakövekből, sok évszázaddal azelőtt. A tó helyén akkor még magasan fekvő völgy terült el, melybe számos hegyi patak vize ömlött, majd a kanyonon át folyt tovább lefelé. A táj őslakói ezeket a vizeket duzzasztották tóvá, amikor a gátat építették. A gátat azóta növényzet lepte be, és bokrok vertek gyökeret benne, végül már olyan volt, mint egy hegyhát, amelyet a természet alkotott.

Kismedve ügyesen vezette a csapatot a meredeken lefelé ereszkedő kanyonba. Háromnegyed órai lovaglás után egy olyan helyre értek, ahol a szűk kanyon kiszélesedett; a sziklafalak zugai és repedései alkalmasak voltak arra, hogy a csapat elrejtőzzék. Elhatározták, hogy itt várják be a navahókat és talán az ellenséget is.

Alighogy meghúzódtak a rejtkehelyen, guruló kavicsok zöreje ütötte meg fülüket. Elcsigázott ló botorkált fáradtan a kanyonon felfelé. Egy navaho harcos vezette - ruháját vérfoltok borították, és alig volt jártányi ereje. Kismedve sietve elébe ment.

- Egyedül jöttél, testvérem? Hol vannak a navaho harcosok?

- A Nagy Szellem elhagyott bennünket, és az utahokat segíti - felelte a sebesült. - A Szarvas-völgyben legyőztek minket, és visszavonultunk, de az utahok utolértek. Tíz puskalövésnyire innen vad csata dúl, de mit ér a navaho harcosok bátorsága ötszörös túlerővel szemben? Engem azért küldtek fel az Ezüst-tóhoz, hogy onnan hozzak segítséget.

Droll néni hírvivőt indított útnak Old Firehandhez. A lovakat egy másik emberre bízta, s barátaival a navahók segítségére sietett. Még idejében érkeztek a csata színterére, hogy a küzdelembe beleszóljanak. A fehér vadászok céllövő tudománya nagy riadalmat idézett elő az utahok soraiban. Droll néni előreküldte Kismedvét.

- Mond meg a navahóknak, hogy húzódjanak mögénk. Mi majd fedezzük a visszavonulásukat! Egy darabig még tartjuk magunkat, aztán mi is visszahúzódnunk.

Így történt, hogy a navahók mégis megmenekültek. Rettenetes állapotban érkeztek meg a rejtkehelyre. Seregük hatvan-hetven emberre olvadt; a többi elesett vagy megsebesült.

Old Firehand ezalatt Nagymedvével beszélgetett. Elmondta neki, mi minden történt vele, amióta utoljára találkoztak.

- Aggódom a navahókért - mondta. - Derék, becsületes nép, de az utahok, attól tartok, erősebbek.

- A Szarvas-völgy az utahok hazája - bólintott Nagymedve. - Ha minden utah falu elküldi harcosait, seregük több ezer főre nőhet. A navahók könnyen bajba kerülhetnek.

- S magadra nem gondolsz? - kérdezte Old Firehand. - Az utahok mindig gyűlöltek a tonkavákat.

- Nem félek tőlük. Csak a kezemet kell megmozdítanom, és elpusztulnak valamennyien - felelte Nagymedve gőgösen.

A rejtélyes kijelentés gondolkodóba ejtette Old Firehandet.

- Hogyan tudnád megölni őket? - kérdezte. - Puskával? Késsel? Tomahawkkal?

Nagymedve megrázta fejét.

- Akkor vízzel! - kiáltott fel Old Firehand.

- Hát te mindent tudsz? - kérdezte Nagymedve megdöbbenve.

- Csak következtetek - felelte Old Firehand. - A víz itt van a tóban, az ellenség odalenn a kanyonban. Aki a gátat megnyitja, rájuk zúdítja a vizet, és megfullasztja őket. Te tudod, hogy lehet a gátat megnyitni?

- Tudom, de nem beszélhetek róla. Titok, melyet őseimtől örököltem.

- Tehát ezért építették a gátat?

- Ezért, és másért is. Az őslakókat mindig északról háborgatták. A gáttal védekeztek támadók ellen.

- A másik ok: a kincs - bólintott Old Firehand. - Itt rejtették el kincseiket, a szent edényeket és más drágaságokat...

- Elég, elég! - szakította félbe Nagymedve. - Kérlek, ne beszélj erről! Törődj inkább a foglyaidal meg a túsokkal. Olyan helyre kell őket vinni, ahonnan nem szökhetnek meg.

- Van olyan hely?

- Van. Kenukon átvisszük őket a szigetre.

Old Firehand készséggel beleegyezett. Maga is átevezett Shatterhanddel és Winnetouval. Mindhárman tudni szerették volna, mit rejteget a kis sziget, és milyen a toronyház belseje.

A kerek épület kívülről csak földszintes volt. Tulajdonképpen egyetlen helyiségből állt, de téglafallal két részre osztották. Az egyik a konyha volt, tűzhellyel a sarokban. Innen nyílt a szegényes lakószoba, melynek egész bútorzata egy függőágy volt és a fal mellett, a földön egy pokróccal betakart szalmazsák.

Nagymedve félrehúzta a szalmazsákot. Alatta négyszögletes nyílás vált láthatóvá, olyan, mint egy kémény torka. Hágcsónak szolgáló rovátkolt fatörzs állt benne. A tonkava főnök lemászott a hágcsón. Old Shatterhand követte.

Homályos pincébe jutott, mely nagyobb volt, mint a fölötte levő lakószoba. Shatterhand megkopogtatta az egyik falat - üresen kongott. Nyilván egy másik pince volt mellette,

alighanem a konyha alatt, de ajtót nem látott sehol. Firehand és Winnetou egyenként leeresztette a foglyokat a pincébe; megkötözve egymás mellé fektették őket. Miközben ide-oda topogtak, a pince padlója is tompán kongó hangot adott.

„Alattunk is kell lennie valaminek” - gondolta Old Shatterhand.

Vizsgálódásra most nem volt idő, mert Nagymedve már kapaszkodott fel a hágcsón, és Shatterhand nem akart lemaradni mögötte. A sötét pince után szeme káprázott az erős napfényben.

Éppen ekkor érkezett meg Droll néni hírnöke. A vadászok, a tutajosok, a timbacsza harcosok percek alatt felkészültek, és elindultak a kanyonba, társaik megsegítésére. Winnetou és Nagymedve is velük tartott. A foglyok őrzését Butler mérnökre bízta, aki leányával átevezett a szigetre, s a kerek házban várta meg barátait. Bizott benne, hogy győztesen térnek vissza.

Az erős csapat sietve vágatott a kanyonba. Negyedóra alatt tették meg az utat, mely az óvatosabban haladó Kismedvének és az előőrsnak háromnegyed órájába került. Lovait ők is a kiöblösödő kanyon zezugos rejtek helyén hagyták, és gyalog rohantak lefelé, a puskák dőreje elég közelről hallatszott, hiszen Drollék már kénytelenek voltak a túlerő elől lépésről lépésre visszavonulni.

Az utahok azt hitték, hogy még mindig a maroknyi csapattal állnak szemben. Győzelmük biztos tudatában törtek a kanyonban előre, hogy az ellenállást elsöpörjék. Egyszerre olyan golyózápor fogadta őket, melyre nem számítottak. Old Shatterhand halálmegvető bátorsággal ugrott elő a szikla fedezéke mögül, és ismétlőpuskájával sorra leterítette azokat az utahokat, akik társaikat megelőzték. Soraikban fejtelenség és zűrzavar keletkezett.

- Pokai Mu! Pokai Mu! A varázspuska! - ordították rémulten.

Alig tízperces tűzharc után egymást taposva szaladtak vissza; sebesültjeiket és halottaikat hátrahagyták. Erre aztán a timbacsák is előbújtak a sziklaodúkból, hogy az elesett utahokat megskalpolják. Élükön Hosszúfül rohant, késsel a kezében.

- Vissza! - kiáltott rá Old Shatterhand. - Nem tűröm a skalpolást!

- Miért? - méltatlankodott Hosszúfül. - Az ellenség skalpja a győztesé!

- Igen, a győztesé, de nem a tied! Mutass egyetlen ellenséget, akit a te puskád terített le!

A timbacsza főnök arca elsötétült, de nem ellenkezett tovább. Morogva visszahúzódott a sziklarejtekebe. Old Shatterhand kilépett a sziklák mögül, és a legnagyobb nyugalommal elindult a kanyonon lefelé, egészen egyedül követve a megfutamodott ellenséget, amely valamivel lejjebb újra gyülekezni kezdett. Amikor eléggé megközelítette őket ahhoz, hogy hangját meghallják, átkiáltott hozzájuk:

- Utahok, figyelem! Nem bántjuk a sebesültjeiteket! Elvihetitek a halottaitokat is!

- Nem fogsz ránk löni a csodapuskáddal?

- Nem! Megígérem! - felelte Old Shatterhand.

Az utahok hittek neki. Ez az alattomos, hazug, hitszegő törzs nem ismerte az adott szó szentségét, de Old Shatterhand híre-neve olyan volt, hogy ígéretében majdnem megbíztak. Óvatosságból egyelőre csak két emberüket küldték előre. Ezek lassan közeledtek, felemelték az egyik sebesültet, és hátravitték. Miután semmi bajuk sem esett, visszajöttek a következőért. Társaik izgatottan figyelték, hogy mi lesz velük. De nem történt semmi. A nagy vadász karabélyára támaszkodva nézte a sebesültek elszállítását. Erre több utah is bátorságra kapott. Az indiánok szemében a legnagyobb gyalázat a halottakat és sebesülteket kiszol-

gálatni a bosszúvágyó ellenség skalpolódühének. Álmélkodó tisztelettel néztek a nagy fehér vadászra, aki ettől a szégyentől megmentette őket. Old Shatterhand magához intette az egyik utah harcost, aki tétovázva engedelmeskedett.

- Hány főnök van köztetek? - kérdezte Shatterhand.

- Négy.

- És ki a legnagyobb?

- Kai Unune - felelte az utah.

- Mondd meg neki, hogy beszélni akarok vele. Jöjjön elébem. Félúton találkozunk fegyvertelenül.

Az utah hamarosan visszajött a válasszal:

- Kai Unune eljön a találkozóra a másik három főnökkel együtt.

- Negyedmagával? Jó, nem bánom. Én csak két társamat viszem magammal - felelte Old Shatterhand.

Kis idő múlva négy főnök lépett elő a kanyon kanyarulatából, ahol az utahok közben már félig-meddig rendbe szedték soraikat. Firehand, Shatterhand és Winnetou elébük ment. A megállapodás értelmében félúton találkoztak. A főnökök komoly fejbólintással üdvözölték az ellenség vezéreit, és leültek velük szemben a földre. Hallgattak. Büszkeségük tiltotta, hogy ők szólaljanak meg először. Arcukat vastag festékréteg borította, s így nem lehetett leolvasni érzelmeiket. Nagyfarkas is ott ült közöttük - ő volt az egyetlen, aki nyugtalan viselkedésével elárulta szorongását. Sokáig némán bámultak egymás szemébe. Végül a legidősebb főnök, Kai Unune (Csattanó Villám) nem bírta tovább türtőztetni magát. Felállt, mellét méltóságteljesen kidüllesztette, és beszélni kezdett:

- Amikor az ország a Nagy Manitou gyermekeié volt, és a sápadtarcúak még nem tolakodtak ide...

- Akkor kedved szerint szónokolhattál! - vágott a szavába Old Shatterhand. - De a sápadtarcúak nem kedvelik a hosszú beszédet, tehát térjünk a tárgyra.

Csattanó Villám meghökkenve nézett rá.

- Kai Unune híres főnök - felelte haragosan. - Sokkal több évet számlál, mint Pokai Mu, és nem szokta meg, hogy félbeszakítsák. Am ha úgy akarod, hallgatok. Uff, én beszéltem!

- Az évek száma még nem minden! Kell ahhoz más is! - kiáltott rá Old Firehand. - Nem azért hívtunk ide, hogy szónokolj, hanem hogy meghallgasd feltételeinket. Uff, én beszéltem!

Kemény rendreutasítás volt. Csattanó Villám lehajtotta fejét, s csak néhány perc múlva emelte fel megint.

- Hallgatlak, Old Firehand - mondta halkán.

- Örülök, hogy név szerint ismersz. Látom, azt is tudod, két társam kicsoda.

- Tudom. Old Shatterhand, a nagy vadász és Winnetou, az apacsok főnöke.

- Eddig mindhárman békességben és barátságban éltünk veletek. Ti ástátok ki a csatabárdot. Tudom, miért tettétek, és igazatok is volt. De a harc nem vezet semmire. A többi törzs nem csatlakozik hozzátok. Lásd be, hogy mi vagyunk az erősebbek.

Winnetou bólintott. Örült, hogy Old Firehand barátságosabb hangot üt meg. Nyilván megbánta heveségét, és nem akarta az utah főnököt még jobban megalázní.

- Nem vagytok erősebbek! - tiltakozott Csattanó Villám. - A Szarvas-völgy utahjai megverték benneteket.

- Lehet - szólt közbe Old Shatterhand. - De hol vannak az ottani utahok főnökei? Nagyfarkast látom..., de hol a többi?

- Elestek a csatában - felelte Csattanó Villám.

- Megtaláltátok a holttestüket? Eltemettétek?

- Nem - vallotta be az utah szégyenkezve.

- Nem csodálom, mert élnek! - jelentette ki Old Shatterhand. - Az én foglyaim!

- Nyelved nem mond igazat! - kiáltott fel a törzsfőnök.

- Ide nézz! - felelte a nagy vadász, és zsebéből kagylókkal kirakott szíjdarabot húzott elő. - Tudod, mi ez?

- Uff! - kiáltott fel az utah főnök. - Sárganap wampumja!

- És ez?

- Négybivalyé!

Amikor orra elé tartották a harmadik övdarabot is, az utah főnök torkán akadt a szó.

- Minden harcosnak... szent a wampumja - hebegte. - Semmi kincsért nem adja oda..., csak az veheti el tőle, aki megölte, vagy fogságba ejtette! Azt mondd, a három utah főnök még él? Mit kívánsz értük?

- Kössetek békét a navahókkal és a timbacsákkal, akkor kiadjuk a foglyokat.

- Nekünk is vannak foglyaink - felelte az utah. - Cseréljük ki őket!

- Azt hiszed, gyerekekkel beszélsz? Talán nem tudom, hogy egy törzsfőnökért legalább harminc harcost kell adni cserébe? Ne is beszéljünk cseréről! Azt mondom, térj észre! Máskülönben kevés utah éri meg, hogy wigwamját viszontlássá!

Az utah főnök komoran bámult maga elé.

- A vének tanácsa határozta el, hogy a hadiösvényre lépünk. Nélkülük nem áshatjuk el a csatabárdot. Csak annyit ígérhetek meg, hogy most abbahagyjuk a harcot, és visszatérünk falvainkba. A többi a vének dolga. Uff, én beszéltem.

Ezzel felállt, és társaival együtt eltávozott. Old Firehand kénytelen volt féleredménnyel beérni.

- Most aztán magam sem tudom, hogy állunk - jegyezte meg bosszúsan.

Visszatértek a rejtkehelyre. Ekkor Hosszúfül odalépett Old Firehandhez, és szemére vetette, hogy őt nem vonták be a tárgyalásba.

- Én talán nem vagyok törzsfőnök? Nem vagyok a timbacsák főnöke? - kérdezte.

- Bánom is én, mi vagy! - fortyant fel Old Firehand. - Elintéztük nélküled is!

Hosszúfül elhallgatott. Ha arcát nem borítja vastagon a festék, észre lehetett volna venni, mennyire dül-fül magában. Nagyon sok sérelem érte. Előbb Droll bizonyította rá a tolvajlást, azután Old Shatterhand állta útját, hogy skalpokat szerezzen, most pedig Old Firehand

szégyenítette meg. Hosszúfül gyáva volt, és nem mert a nagy vadással nyíltan ujjat húzni, de bosszút forralt ellene.

Gyorsan telt az idő. Észre se vették, s már alkonyodni kezdett. Elhatározták, hogy itt töltik az éjszakát, és csak hajnalban térnek vissza az Ezüst-tóhoz, ha addig nem történik semmi. Mielőtt nekiláttak volna a magukkal hozott szárított húsnak, öröket állítottak a kanyon kanyarulatához. Hosszúfül ajánlkozott az őrség vezetésére. Négy timbacsza harcost vitt magával.

Hosszúfül haragudott a fehér vadászokra, de nem akarta őket elárulni. Csak arra gondolt, hogy valami hőstettet kellene elkövetnie. Akkor helyreállítaná megtépázott tekintélyét a sápadtarcúak és a timbacsza harcosok előtt. Hátha az utahok nem vonultak vissza, hanem itt ólálkodnak még a kanyonban? Ha lopva megközelítené őket, és kikémlelné terveiket, még Pokai Mu is kénytelen lenne meghajolni előtte. Hasra feküdt, és kúszva jó darab utat tett meg lefelé a kanyonban. Egyszerre két erős kéz ragadta torkon. Annyira megszorították a nyakát, hogy elájult.

Amikor magához tért, jobbról-balról két utah térdelt mellette, kését szívének szegezve. Keze-lába gúzsba volt kötve, és száját ronggyal tömték be. Egy utah főnök lépett hozzá, és megkérdezte:

- Tudod, ki vagyok én? Csattanó Villám, az utahok nagy főnöke. Te meg Hosszúfül vagy, nem igaz? Elismered, hogy életed a kezemben van?

Hosszúfül felemelte fejét, és bólintott.

- Ha okos vagy, életben maradsz - folytatta az utah főnök -, ha ellenkezel velem, meghalsz! Biccentsd meg a fejed, ha élni akarsz.

Hosszúfül biccentett, mire kivették szájából a pecket. Csattanó Villám újra figyelmeztette:

- Egy hangos szó, és szívedben a kés! De ha szövetségre lépsz velem, részt kapsz a zsákmányból.

- Hű szövetségese leszek - fogadkozott buzgón Hosszúfül. - Én is gyűlölöm a sápadt-arcúakat. Mit kívánsz tőlem?

- Először is mondd meg: igaz-e, hogy több utah főnököt tartanak fogságban?

- Igaz. Magam is láttam őket.

- Hol vannak?

- A szigetházban.

- Ki kell szabadítanunk őket! De a kanyont Pokai Mu szállta meg a timbacsza harcosokkal. Elállják az utunkat.

- Nem ez az egyetlen út az Ezüst-tóhoz - felelte Hosszúfül. - Van egy titkos ösvény is. Ha akarod, elvezetlek oda.

- Hol van az?

- Ezen a kanyonon kell lefelé menned egy darabig. Ha jól figyelsz, két sziklaoszlop közt észrevehetsz egy hasadékot. Ott kezdődik a titkos ösvény. Előbb egy sziklakatlanba vezet, majd fel az Ezüst-tóhoz.

- Nagyszerű! Akkor hátba támadhatjuk Pokai Mut, és a szigetet is elfoglalhatjuk.

- Azonkívül... - kezdte Hosszúfül, de hirtelen elhallgatott.

- Mit akartál mondani? Van még valami más is?
- Van. Sok-sok arany és drágakő! Nagymedve ősi kincsei!
- Honnan tudod?
- A fiával beszélgetett erről. Nem sejtették, hogy ott fekszem a fűben a közelükben. Kihallgattam mindent.
- S mit tudtál meg?
- A tó helyén valamikor szárazföld volt. Egy régi nép gáttal zárta el a völgyet, és vizet eresztett bele. De előbb a völgy közepén tornyot építettek, ott rejtették el kincseiket. A tornyot földsáncsal erősítették meg körös-körül. Alagutat is építettek a toronytól a kanyonig. Azután az egész völgyet vízzel árasztották el. Most már csak a torony teteje áll ki belőle.
- Nem hiszem!
- Pedig igaz. Ismerem az alagút bejáratát.
- Vezess, vezess! - kiáltotta az utah főnök türelmetlenül. - Nagy jutalom vár rád. De ha szökni próbálsz...
- Életem a kezedben van - felelte Hosszúfül.

Öt perc sem telt bele, és az utahok elindultak a kanyonon lefelé. Megtalálták a két kőoszlopot, amelyről Hosszúfül beszélt, és a hasadékon át behatoltak a titkos ösvényre. Ez tulajdonképpen egy oldalkanyon volt - ugyanaz a sziklaszoros, ahol Old Firehand ezüstereket fedezett fel. A sziklakatlanon keresztül eljutottak az erdőbe, az ősrégi alagút bejáratához, amelyet egy kőhalom takart el.

- Csak ezeket a köveket kell elhordani - mondta Hosszúfül. - Az alagúton kijutunk a szigetre, onnan meg csónakon Pokai Mu háta mögé. Timbacsza harcosaim ha meglátják, hogy veletek vagyok, tüstént átpártolnak hozzátok.

Csattanó Villám két részre osztotta seregét. Megparancsolta, hogy az egyik csapat maradjon itt az erdőben, a másik pedig kövesse őt az alagútba.

A kövek eltávolítása után sötét lyukra bukkantak. Éppen akkora volt, hogy egy ember bebújhatott rajta. Előbb a két főnök mászott be, óvatosan tapogatózva. Alig tettek néhány lépést, megbotlottak valamiben. Lehajoltak - hát egy fáklya akadt a kezükbe. Meggyújtották. Most látták csak, hogy egész rakásnyi „punk” hever ott vagyis száraz fából és szarvasfaggyúból készített fáklya. Ezeket kiosztották a harcosok közt. Így aztán a hosszára nyúló sor égő fáklyákkal hatolt be az alagútba.

A levegő dohos volt, de nem párás. Az alagút falai csodálatosan vastagok lehettek, hogy évszázadokon át ellenálltak a víz nyomásának. Az égő fáklyák is rontották a levegőt, ezért igyekeztek minél gyorsabban haladni. Végtelennek tetsző idő után egy tágas csarnokba jutottak, ahol a falak mentén gyékénybe csavart csomagok heverték egymáson.

- Ez a toronyház legelső pincéje - mondta Hosszúfül. - Alighanem ezek a csomagok rejtik a kincseket.

Nem volt kedvük sokáig időzni itt, de az egyik csomagot mégis kibontották. Színaranyból készült bálvány került ki belőle.

- Gyerünk tovább! - parancsolta az utah vezér. - Ide majd visszatérünk.

A csarnokból szűk lépcsőfokok vezettek tovább. Csak egymás mögött kapaszkodhattak fel rajta. Hosszúfül ment elől, fáklyával a kezében. Még el sem érte a következő emeletet, amikor rémült kiáltozást hallott. Megállt és visszanezézett. Kis híja, hogy el nem ejtette a fáklyát rémületében. A pincébe víz zúdult be, és ijesztő gyorsasággal emelkedett. Akik még az alagútban voltak, menthetetlenül megfulladtak. De azoknak sem lehetett sok reményük, akik már a lépcsőfokon álltak. Vad halálfélelemben taszigálták egymást előre. Fáklyáikat eldobták, és mindkét kezükkel kapaszkodni igyekeztek. A víz már a lépcső alját is elborította, az emberek nyakáig ért. Úszva, evickélve, egymásba csimpaszkodva próbálták életüket megmenteni.

De erre csak annak a hat embernek lehetett némi reménye, aki a felső lépcsőfokokon állt. Köztük volt Csattanó Villám és Nagyfarkas is. Már ők is eldobták fáklyáikat.

- Add ide a fáklyádat, és eressz előre! - parancsolta Csattanó Villám az előtte lépkedő Hosszúfülnek. Ám a timbacsának esze ágában sem volt engedelmessé válni. Rövid dulakodás kezdődött, és csak akkor kaptak észbe, amikor látták, hogy a víz gyorsan emelkedik.

- Tartsd meg a fáklyát, és menj te kutya! - kiáltotta Csattanó Villám tajtékzó haraggal. - Majd odafenn megkapod a magadét!

Néhány percig lihegve kapaszkodtak fel emeletről emeletre. Valóságos versenyfutás volt ez a vízzel, mely szüntelenül utánuk nyomult. Hosszúfül végre egy keskeny nyílást pillantott meg a feje fölött. Sikerült átvergődni rajta. Lába alatt felbukkant Csattanó Villám dühtől és rettegéstől eltorzult arca.

- Kutyanak nevezted, és büntetéssel fenyegetsz? - kiáltott rá Hosszúfül. - Hát akkor pusztulj el te, mint egy kutya!

Teljes erőből arcába rúgott, és Csattanó Villám lezuhant a lépcsőn. Helyében egy másik utah feje tűnt fel - az is kapott egy erős rúgást, és a harmadik is. Hosszúfül lihegett az izgalomtól és erőlködéstől, de arcán diadalmas mosoly tükröződött.

Ekkor egy erős kar emelkedett ki a sötét nyílásból, és egy vasmarok ragadta meg a timbacs lábát. Hosszúfül rémülten érezte, hogy elveszti egyensúlyát. Lenézett, és Nagyfarkas fejét pillantotta meg. A kétségbeesés megkésztette Hosszúfül erejét. Az égő fáklyát lefelé fordította, és üldözője arcába nyomta. Nagyfarkas felüvöltött, és mindkét kezével fejéhez kapott. A következő pillanatban visszazuhant a piszkosan kavargó árba, mely már utolérte.

Hosszúfül most már háborítatlanul kapaszkodhatott tovább; ő volt az egyetlen, aki még élt, a többi egytől egyig megfulladt. Még gyorsabban emelgette lábát, és újabb emeletre érkezett. Érezte, hogy a levegő már nem olyan fülledt. A lépcső véget ért, de a falhoz egy hágszó támaszkodott. Már rátette lábát az első fokra, amikor egy hang szólalt meg a feje fölött:

- Egy lépést se tovább, mert agyonlőlek! Az utahok nem érdemelnek egyebet!

Hosszúfül megismerte Nagymedve hangját.

- Én nem vagyok utah! Ne lőj! - könyörgött.

- Ki vagy hát?

- A timbacsák főnöke!

- Hosszúfül? Hát te árultad el az alagút titkát? Akkor száz halált érdemelsz!

Odafenn megszólalt Firehand hangja:

- Kegyelmezz meg neki az én kedvemért! Már elég emberélet pusztult el.

- No, gyere fel! - dünnyögte Nagymedve kedvetlenül.

A timbacsza eldobta fáklyáját, és mindkét kezével felfelé kapaszkodott. A toronyház konyhájába került. A nyitott ajtó előtt vidám máglya lobogott odakünn. Hosszúfül összeroskadt a kimerültségtől, de tüstént feltápáskodott.

- Meneküljünk! - kiáltotta. - Utolér a víz!

- Maradj itt! - kiáltotta Nagymedve. - A víz idebenn nem emelkedhetik magasabbra, mint a tó felszíne! A víztől nem kell félned, csak tőlem! Mindjárt lesz hozzád egy-két szavam...

Hogy került Firehand a szigetre?

Körülbelül egy órával az után, hogy Hosszúfül ötödmagával elindult a rejtekhelyről, Old Firehand nyugtalankodni kezdett. Elhatározta, hogy megnézi, mit csinálnak az örök. Meg is találta őket, de Hosszúfül nem volt köztük. Az egyik timbacsza azt mondta, hogy a főnök felderítő útra ment, és még nem jött vissza.

- Mikor ment el? - kérdezte a vadász.

- Már van egy órája - felelte az ör.

- Csak nem érte valami baj? - töprengett Old Firehand hangosan. - Utána megyek.

Lesietett a kanyonon. A fordulónál nem látott senkit. Most már a földön kúszva folytatta útját, de eredménytelenül. Az utahok úgy eltűntek, mintha elnyelte volna őket a föld. Ez még nem lett volna furcsa, ha Hosszúfül előkerül.

- Úgy látszik, elcsípték - vélte Nagymedve, amikor Firehand beszámolt felderítőútjáról. - Elég baj az neki.

- De nekünk is - felelte Firehand. - Miért vonultak el az utahok ilyen hirtelen? Valami különös oka lehet. Hosszúfül sohasem tetszett nekem. Van a szemében valami alattomos.

- Erre még sohasem gondoltam - mondta Nagymedve.

- Ismeri a sziklaszorost, mely a kanyonból kiágazik?

- Én mutattam meg neki egyszer, vadászat közben.

- Kár volt. Bizonyára elárulta az utahoknak. Lehet, hogy csak fecsegett, vagy szándékosan tette - mindegy. Rögtön át kell nyargalnunk a gáthoz. Az utahok két óra múlva ott lehetnek.

- Fehér testvéremnek igaza van - mondta Winnetou. - Én sem bízom Hosszúfülben. Rossz arca van.

Lóra ültek, és a tó északi végébe nyargaltak. Erős őrséget állítottak a kanyon és a sziklaszoros torkolatához egyaránt. Az őrséget tutajosokból állították össze, mert most már nem bíztak a timbacsákban.

A sziget védőinek már nem volt sok keresnivalójuk a kanyonban. Fel is húzódtak a rejtekhelyről, és az Ezüst-tó partján telepedtek le. Két tüzet gyújtottak. Az egyiket a timbacsák, a másikat a fehérek ülték körül. A timbacsza harcosok Hosszúfül rejtélyes eltűnéséről beszélgettek. Old Firehand elővigyázatosságból egyetlen szóval se említette előttük, hogy főnöküket áruházzal gyanúsítja.

Watsonnak, a sheridani pályamesternek most nyílt először alkalma arra, hogy Nagymedvével beszéljen. Ahogy a tűz mellett üldögéltek, odalépett hozzá, és megszólította:

- Vörös testvérem talán hallott már arról a két fehér vadászról, aki ennél a tónál töltött egy egész telet. Én voltam az egyik. Akkor még élt a te nagyapád, Ikacsi Takli. Nagyon beteg volt már mi ápoltuk, és gondoskodtunk róla halála napjáig.

- Köszönöm jószágodat - felelte Nagymedve.

- Hálából megajándékozott egy titokkal - folytatta Watson. - Ránk bízta az Ezüst-tó kincseinek titkát.

- Rosszul tette - mondta a tonkava komoran. - A kor és a betegség elgyengítette, s háláját is ki akarta mutatni valahogyan. Megfeledkezett arról, hogy a tó titka törzsünk szent öröksége, mely apáról fiúra száll, és másnak nem szabad tudnia róla.

- Úgy gondolod, nem illik erről beszélnem?

- Nem tilthatom meg neked. De a kincsről mondj le, mert nem engedem, hogy hozzáférközz. Egyébként nem haragszom rád. Ha valami más kívánságod van, akár neked, akár a társaidnak, örömmel teljesítem.

- Komolyan mondod? - szólt közbe Old Firehand. - Akkor én kérek tőled valamit.

- Beszélj - biztatta a tonkava.

- Kié ez a tó és a környéke?

- Az enyém. Utánam fiamra, Kismedvére száll.

- Igazolni tudod, hogy a te birtokod?

- Minden vörös ember tudja. De a sápadtarcúak mindenről írást követelnek. Ezért jártam nemrég a Nagy Fehér Atya városában. Írást kértem és kaptam arról, hogy az Ezüst-tó és az egész terület, amelyet ezek a hegyek körbefognak, az én tulajdonom. A fehér törzsfőnökök aláírták, pecsétet is tettek rá, soha nem lehet elvitatni.

- És kié az a sziklakatlan, amelyen keresztül feljöttem ide?

- A timbacsza törzsé. A fehér főnökök az egész országot felmérték, lerajzolták és felosztották. A sziklakatlant és környékét a timbacsáknak adták. Erről is papír van. A Nagy Fehér Atya írta alá Washingtonban.

- És a timbacsák eladhatják birtokuk egy részét?

- Eladhatják, bérbe adhatják, elajándékozhatják tetszésük szerint.

- Szeretném megvásárolni tőlük a sziklakatlant.

- Nem tilthatom meg.

- De ez nem elég nekem. Szeretném, ha rábeszelnéd őket, hogy eladják.

Nagymedve arca ravaszkodó kifejezést öltött.

- Minek az neked? - kérdezte. - Kopár terület, vize nincs, egy fűszál sem nő rajta. Vagy talán a kő érdekel? A kő és az érc, melyet rejteget?

- Igen, az ezüst, nem titkolom. Bányát szeretnék létesíteni. Csakhogy ahhoz víz kell.

- Vízet kaphatsz tőlem. Van a tóban elég.

- Megengeded, hogy a tó vizének egy részét levezessem a sziklakatlanba? Megfizetem.

- Nem kértem érte semmit. Fizess, amennyit akarsz. Jó voltál hozzám, és szeretlek.

Kezet nyújtott Old Firehandnek, s az keményen megszorította. Az alku nem kellett írásba foglalni.

Éles fütty hallatszott a sziklaszoros torkolata felől. Ez volt a jel, amelyet a tutajosokkal megbeszéltek. A fehér vadászok Winnetouval és Nagymedvével együtt a tó északi végére vágtattak. A tutajosok jelentették, hogy lópaták dobogását hallották a sziklaszorosból. Valamennyien elbújtak a fák mögé, és feszült figyelemmel lesték, mi történik. De múltak a percek, és nem történt semmi. Winnetou elhatározta, hogy felderítőútra indul, és óvatosan behatolt a sziklaszorosba. Negyedóra múlva visszajött, és beszámolt megfigyeléseiről:

- Az utahok két csapatra osztották seregüket. Az egyik csapat a sziklakatlan és a gát között táborozik. A másik csapat egy barlangnyílást talált, és most bújnak be a lyukba.

- Lyuk? Barlangnyílás? - kiáltott fel Nagymedve rémulten. - Felfedezték az alagutat! Csak Hosszúfül árulhatta el nekik! De hogy tudta meg ő? Meg kell néznem, igaz-e. A gátról oda lehet látni! Gyertek velem!

A gátra siettek.

- Igen, ismerik a titkomat! - mondta Nagymedve sötéten. - Azt hiszik, elfoglalják a szigetet, és elrabolják a kincseimet. Gondom lesz rá, hogy ne sikerüljön. Át kell eveznem a szigetre. Old Firehand és Old Shatterhand jöjjön velem! Winnetou maradjon itt - de előbb mutatok neki valamit.

Az apacs főnököt arra a helyre vezette, ahol a gát fala merőlegesen állta el a víz útját. Egy hatalmas, több mázsa súlyú, négyszögletes kőlapra mutatott, mely apró, kerek kavicsokon nyugodott.

- Rettentő nehéz, mégis könnyen el lehet tolni - mondta Nagymedve. - Testvérem figyelje a szigetet. Ha fáklyával jelt adok, lökje a kőlapot a vízbe. De ne ijedjen meg, ha a robajt meghallja.

Ezzel már rohant is le a tóhoz, a két vadász meg utána. A parton kenuba ültek, és áteveztek a szigetre. Nagymedve a konyhába sietett, a tűzhely parazsán fáklyát gyújtott, és kiszaladt vele a ház elé. Nagy ívben, háromszor is meglengette az égő fáklyát a feje körül.

- Most aztán figyelem! - mondta, és a gátnak arra a pontjára mutatott, ahol Winnetoutól elváltak.

Idáig hallatszott a lezuhanó kőlap robaja, majd a felcsapó víz zúgása. Ezt azonban hamarosan olyan dübörgés követte, mintha egy ház omlott volna össze.

- Sikerült! - kiáltott fel Nagymedve diadalmasan. - Az utahok hiába fordulnának vissza! Végük van! Gyertek be a konyhába!

Odabenn nekifeküdt a tűzhelynek, és eltolta a helyéből. Alatta nyílás volt, melyen hallgatózni lehetett. Nagymedve lehajolt, és feszülten figyelt.

- Benne vannak már! - mondta. - Benn az alagútban! Jönnek, jönnek, hallom! De a víz gyorsabb náluk.

Az ajtón át kinézett a tóra.

- Látjátok, hogy örvénylik a víz? Most zúdul az alagútba! - Jóságos ég! Akkor az utahok nyomorúságosan elpusztulnak! - kiáltott fel Shatterhand.

- El bizony, valamennyi! Egytől egyig megfulladnak.

- Rettenetes!

- Így jó! Ne élje túl senki! Ne mesélje el senki, mit látott odalenn!

- De a saját házad is elpusztul!

- Hadd dőljön össze! Az ősi kincsekhez nem nyúlhat kapzsi kéz! A toronyházat nemsokára színültig elönti a víz!

A két vadász megborzongott. Az emelkedő ár nyomására dohos levegő tódult a konyhába. Az alagútba szorult száz-százötven embert utolérte végzete.

- És foglyaink az alsó helyiségben? - kérdezte Old Shatterhand. - Ők is megfulladnak?

- Nem. A fal egy ideig még ellenáll. Majd később kiengedjük őket. De most... most... figyeljetek!

Nagy láрма hallatszott, és a következő pillanatban egy indián bukkant elő odalenn, fáklyával a kezében. Ez volt az a pillanat, amikor Hosszúfülnek sikerült a hágcsón felvergődnie... Nagymedve le akarta lőni, de Old Firehand kérésére megkegyelmezett neki. Mire a timbacsza főnök felkapaszkodott a konyhába, a tó vize már megnyugodott. A tölcészerű örvény elsimult: a víz a tóban és a toronyház belsejében egy szintre került.

Hosszúfül kimerülten roskadt le a földre, majd rémülten feltápáskodott, és ki akart rohanni a házból, de Nagymedve parancsára újra visszaült a tűzhely mellé. Nagymedve leült vele szemben, és pisztolyát homlokának szegezte.

- Most jön a számadás! - kiáltotta. - Tudni szeretném, hogy került a timbacsza főnök az utahokkal együtt az alagútba! Vigyázz a nyelvedre! Az első hazug szóra golyót röpítek az agyadba! Ismerted az alagút titkát?

- Ismertem - vallotta be a timbacsza.

- Kitől tudtad meg?

- Tőled.

- Nem igaz!

- De igaz! Egyszer a fűben feküdtem, a nagy tölgyfa alatt, és arra sétáltál a fiaddal. Megálltatok a közelemben, de nem vettetek észre, mert a fa vastag törzse eltakart. Az alagútról meg a kincsről beszélgettetek - emlékszel rá?

- Emlékszem.

- Az ellesett szavakból megtudtam, hogy az alagút a kőrakásnál kezdődik. Másnap elmentem oda, szétdobáltam a köveket, és megtaláltam a lyukat. Egyelőre nem akartam többet, és visszaraktam a köveket a helyükre.

- Aztán felkerested az utahokat, hogy eláruld a titkomat.

- Nem akartam elárulni. Az ő terveiket akartam kihallgatni, de elfogtak, és halállal fenyegettek. Csak azért vezettem őket az alagútba, hogy megmentsem az életemet.

- Gyáva viselkedés volt. Ha Old Firehand nem megy utánad, halomra öldöstek volna mindnyájunkat. Láttad, mi van a toronyház legmélyebb pincéjében?

- Láttam.

- És kibontottátok a csomagokat?

- Csak az egyiket.

- Mi volt benne?

- Egy isten - színaranyból.

- Emberi szem nem látja többé - a tiéd se. Mit gondolsz, mit érdemelsz?

A timbacsza hallgatott.

- Halált! Háromszoros halált! De barátom voltál, és ezek a sápadtarcúak kérnek, hogy ne öljelek meg. Életben maradsz hát, de csak akkor, ha megteszed, amit követelek.

- Mit kívánsz?

- Fogadd el Old Firehand ajánlatát. Meg akarja vásárolni tőled a sziklakatlant, mert ott szeretne letelepedni. Add el neki azt a helyet és az utat is, mely onnan az Ezüst-tóhoz vezet.

- A katlanra nincs szükségünk, még legelőnek se jó.

- Mit kérsz érte?

- Ezt timbacsza társaimmal kell megbeszelnem.

- Én megmondom neked, mit kérhetsz. Húsz puskát, húsz font lőport, húsz takarót, ötven kést és ötven font dohányt. Igazán szép ár, elfogadhatod.

- Nekem megfelel, és úgy beszélek majd, hogy a többiek is elfogadják.

- Ez még nem minden. Old Firehanddel és néhány tanúval elmegy a legközelebbi sápadtarcú nagyfőnökhöz, hogy a vételt megerősítse. Ezért az útért külön ajándékot kapsz; sokat-e vagy keveset, nem tudom - attól függ, mennyire jársz kezére a nagy vadásznak. Láthatod, hogy hasznodra törekszem. Remélem, úgy fogsz viselkedni, hogy árulásodat elfelejtsem. Most hívd ide egypár emberedet, hogy segítsenek a foglyokat kihozni. Nem akarom, hogy ők is megfulladjanak.

Valóban legfőbb ideje volt. A megkötözött foglyokat kihozták a házból, és sorra lefektették a partszegélyre. Éppen amikor az utolsót is kihozták, bugyborékoló zaj ütötte meg fülüket - a víz benyomta a vékony falat, és már a legmagasabb pincét is elöntötte.

A foglyokat kenukon átvitték a túlsó partra, és a timbacsák őrizetére bízták. De Hosszúfülnek nem engedték meg, hogy velük maradjon. A timbacsza főnököt a tutajosokhoz vezették, hogy szemmel tartsák. Az őrséget meg is erősítették, mert az utahok másik csapata még mindig a sziklaszorosban várakozott.

Ezek a harcosok nem tudták, mi történt. Látták, hogy társaik, akik a föld alatti úton a sziget megtámadására indultak, sorra eltűntek az alagútban. Ekkor hirtelen óriási robaj hallatszott. Hatalmas kötömeg zúdult a víz alatti folyosó tetejére, és betörte. A több mázsás kőlap és a sok törmelék, amit magával sodort, halálra zúzta azokat az utahokat, akik még nem hatoltak be mélyebben az alagútba. A bezúduló víztömeg nem folyhatott a bejárat irányába, mert a törmelék eltorlaszolta az utat arrafelé. Éppen ez volt Nagymedve szándéka. Azt akarta, hogy a víz a sziget felé tóduljon, ne a sziklaszorosba.

Néhány utahnak, aki még a bejárat közelében tartózkodott, sikerült kibújni a szabadba. Ezek vitték hírül a másik csapatnak, hogy mi történt. Közelebbit persze nem tudtak. Vajon elpusztult-e mindenki, aki az alagútban volt? Vagy egy részüknek sikerült a szigetre kijutnia? Ha sikerült, akkor hamarosan hátba támadják a sápadtarcúakat. A sziklaszorosban maradt utah csapat izgatottan várta, mi lesz. De egyik negyedóra a másik után múlt el, és reményük nem teljesült. Most már biztosra vették, hogy a másik csapat a beomlás áldozata lett.

Megpirkadt, és az utahok lovaikkal együtt még mindig egy helyben topogtak. Előőrsöket állítottak fel, nehogy a sápadtarcúak meglepjék őket. Ekkor észrevették, hogy Pokai Mu közeledik a fák alatt. A fehér vadász harsány hangon kiáltotta feléjük, hogy vezetőjükkel kíván beszélni. Ez rövid habozás után elébe ment a vadásznak.

- Tudod, hogy több utah főnök a kezünkben van? - kérdezte Old Shatterhand.

- Tudom - felelte az utah komoran.

- És azt is tudod-e, mi történt azokkal az utah harcosokkal, akik benyomultak az alagútba?

- Nem.

- A folyosó összeomlott, és elöntötte a víz. Aki ott volt, mind megfulladt. Csak Hosszúfül menekült meg, aki a ti harcosaitokat az alagútba vezette. Most már szám szerint is erősebbek vagyunk nálatok. De nem törünk az életetekre. Békét akarunk kötni veletek. Legyetek okosak, és hallgassatok rám. Azt javaslom, gyere most velem. Elvezetlek a mi főnökeinkhez, tárgyald meg velük a dolgot. Kérdezd meg harcosaidat, hogyan vélekednek, azután gyere vissza ide.

Az utah hosszú ideig maga elé meredt, és végre így válaszolt: - Nem hiszem, hogy törbe akarsz csalni. Pokai Mu nem tesz ilyet. Mindjárt visszajövök.

Néhány percig tanácskozott embereivel, azután újra előjött, de most már fegyvertelenül. Némán követte a nagy vadászt. A tóparton nagy sürgés-forgás, mozgalmas kép várta őket. Kétszáz újabb navaho harcos jött meg - egy távoli navaho falu harcosai, akikhez későn érkezett meg a hír, hogy ősi ellenségeik az utahok kiásták a csatabárdot. Bizony elkésve érkeztek. A Szarvas-völgy táján lakó testvéreiket már nem tudták megmenteni. Annál nagyobb harci kedv és bosszúvágy fűtötte őket; alig várták, hogy összemérjék fegyvereiket az utahokkal. A megváltozott helyzetben Firehandnek, Shatterhandnek és Winnetounak nagy erőfeszítésébe került, hogy a navahókat rávegye a béketárgyalásra.

A tűszokat megszabadították kötelékeiktől. Old Shatterhand örök kíséretében a tárgyalás színhelyére vezette őket, ahol Hosszúfül részletesen elmondta nekik, milyen szerencsétlenség érte az utah sereg felét. Hosszas vita után elhatározták, hogy elfogadják a békeajánlatot. Ezután az utahok, timbacsák és navahók vezetői közös tanácskozást tartottak, amelyen a fehérek vezetői is részt vettek. A tanácskozás több óráig tartott, végtelenbe nyúló beszédek hangzottak el, s végül elővették a békepipát, mely körbejárt, és az indiánok testvérharcának ünnepélyesen véget vetett. Egyúttal „örök békét” kötöttek a fehérekkel is, s kötelezték magukat, hogy mindenben kezére járnak azoknak a sápadtarcúaknak, akik a sziklakatlanban akarnak letelepedni, bányát nyitni és dolgozni.

A tervrajz, mely a vörös kornel birtokában volt, nem került elő, de már nem is volt rá szükség. A toronyház alatt elrejtett kincsekről már nem beszélt senki - most az a kincs lelkesítette a fehéreket, amelyet a sziklatalajból fognak kemény munka árán előcsalni.

A békekötést nagyszabású vadászat követte, mely késő estig tartott, és bőséges zsákmányt hozott. Másnap reggel ütött a búcsú órája. Az utahok észak felé vonultak, a navahók pedig útra keltek távoli falvaikba. A timbacsák is visszatértek wigwamjaikba. Hosszúfül megígérte, hogy a sziklakatlan eladását megbeszéli törzse véneivel, s döntésüket a lehető leg-sürgősebben tudtul adja Firehandnek. Harmadnapra már vissza is érkezett, és jelentette, hogy a timbacsák törzse elfogadta az ajánlatot, s kész a katlant, továbbá az Ezüst-tóhoz vezető utat Old Firehandnek eladni, mégpedig azon az áron, amelyet Nagymedve megszabott. Most már csak az volt hátra, hogy az adásvételt hivatalos helyen is jóváhagyják, és a birtokkönyvbe bejegyezzék.

Az izgalom és reménykedés hullámai magasra csaptak az Ezüsttó mellett táborozó fehérek körében. Castlepool lord volt az egyetlen, aki nem örült, és nem lelkesedett. Púpos Bill és Nyakigláb kijelentette, hogy a megváltozott körülmények között visszalépnek a vele kötött megállapodástól - itt maradnak, nem kísérik el Friscóba. A lord fájó szívvel gondolt arra, milyen sok érdekes kaland várt volna még rá a két bátor vadász társaságában. De volt annyi esze, hogy nem duzzogott, és nem haragudott rájuk - megérdemelték, hogy a fárasztó és küzdelmes vadászélet után végre révbe jussanak. Gondoskodott róla, hogy a nekik járó összeget megkapják. Egyébként a bánya feltárási munkáit egyelőre még nem lehetett megkezdeni. Bőségesen volt idő arra, hogy Castlepool lord két kipróbált vezetőjével bebarangolja a környék hegyeit és völgyeit, s izgalmas hadikalándok helyett legalább a vadászat örömeit élvezhesse.

Old Firehand néhány nap múlva Nagymedvével és Hosszúfüllel együtt Denverbe lovagolt, hogy a kormányzósági hivatalban a birtokvásárlási szerződést annak rendje és módja szerint törvényesítse. Ugyanott megrendelte a bánya feltáráshoz szükséges gépeket és felszerelést. Droll néni is elkísérte őket; közjegyző előtt tanúkkal igazolta, hogy a vörös kornel meghalt. Elismerték érdemeit a bandita üldözésében, és a kitűzött jutalmat akadékoskodás nélkül kifizették neki.

Két hónap sem telt bele, és a megrendelt gépek megérkeztek az Ezüst-tóhoz. Butler mérnök tüstént munkához látott. Elkészült a vízlevezető csatorna, és a sziklakatlanban is megkezdtek a munkálatokat. Az ezüstabánya fényesen bevált. A termelés napról napra fokozódott. Minden este lemérték és felbecsülték a kitermelt nemesfémeket, és panaszra nem volt oka senkinek.

Old Firehand egy nap odalépett Tutajos Tomhoz, és a vállára csapott.

- Nos, öreg Tom - kérdezte -, nem bánta meg, hogy velem tartott?

- Nem én, Sir - felelte a tutajos. - Szép pénz üti a markomat.

- És mihez kezd vele?

- Visszatérek az Óházába. Elég volt a Vadnyugatból. Vásárolok egy szép kis házat a Rajnaparton, virágos- és veteményeskerttel, ott élek szépen, csendesesen - nyáron kapálok, télen pipálok, mi kell még?

- Nem rossz terv - nevetett Old Firehand. - Kapálni és pipálni! Rászolgált, öreg Tom! Örülök, hogy ez a sok derék ember megtalálta a számítását. Rajta leszek, hogy mindig így legyen. Uff, én beszéltem!

-oOo-